MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

Amurgul fiarelor

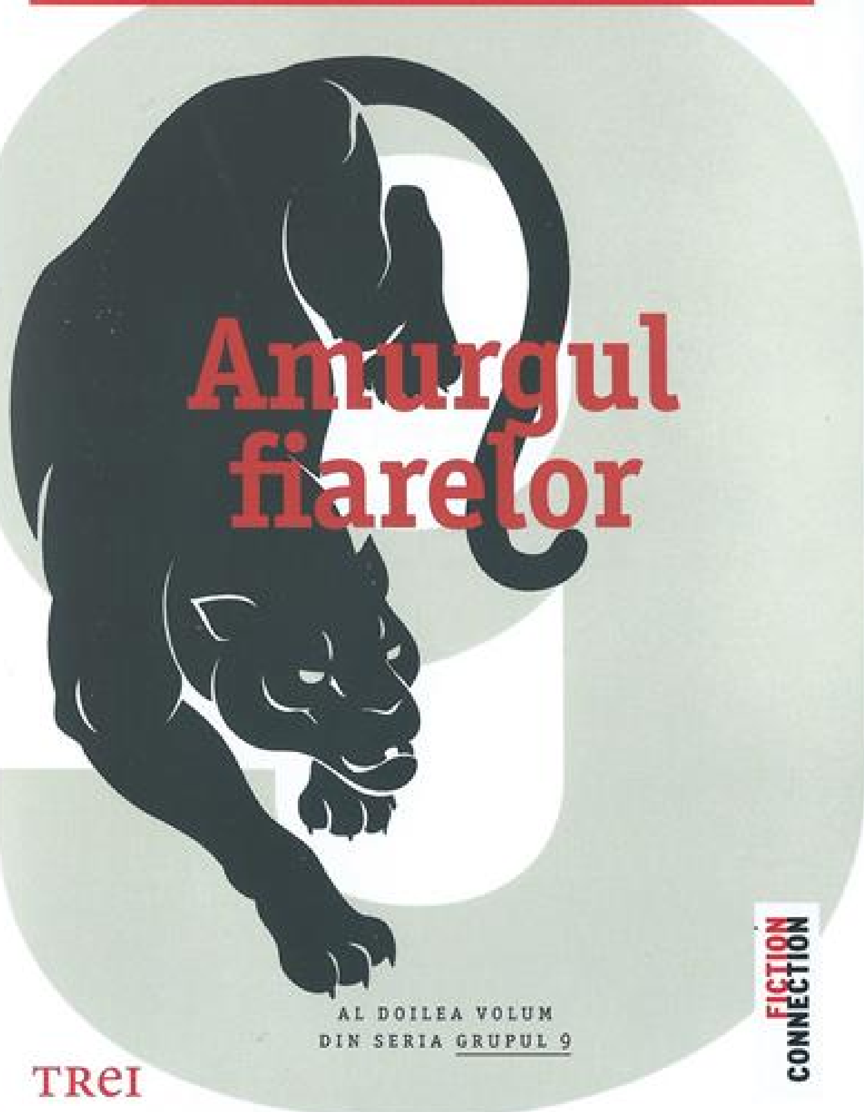

AL DOILEA VOLUM
DIN SERIA GRUPUL 9

TREI

FICTION CONNECTION

MARC LEVY

AMURGUL FIARELOR

Al doilea volum din seria *GRUPUL 9*

Traducere din limba franceză Ela Negreanu
Ilustrații de Pauline Lévêque
Titlul original: *Le Crépuscule des fauves,* 2021

Editura Trei, 2022

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2022

„Dictatura se poate instala fără zgomot.”
George Orwell

Grupul 9

Ekaterina este profesoară de drept la facultatea din Oslo.

Mateo, tehno-antreprenor, și-a vândut primul start-up către FriendsNet și conduce o societate de informatică la Roma.

Janice, jurnalistă, lucrează la cotidianul *Haaretz* din Tel Aviv.

Diego ține un restaurant de bistronomie[1] la Madrid.

Cordelia lucrează la o agenție de securitate informatică din Londra.

Maya conduce o agenție de voiaj de lux din Paris.

Vitalik este supranumele dat unor gemeni care trăiesc la Kiev, Vital și Malik, pasionați de politică și traficanți în timpul liber.

Nimeni nu știe cine este 9, nici măcar membrii Grupului.

Rezumatul volumului 1,
S-a întâmplat noaptea

Ekaterina și Mateo, la Oslo și la Roma

După ce au dejucat planul unui atentat la Oslo, Ekaterina și Mateo continuă să-l urmărească pe Baron până la Roma.

Stefan Baron, omul din umbră, încearcă să manipuleze alegerile din țările unde l-au trimis fiarele ca să propulseze la putere partide extremiste.

Mateo și Ekaterina descoperă că el întreține raporturi strânse cu o rețea de oameni puternici și influenți.

Printre aceștia… David Kich, miliardar ultraconservator american, industriaș din domeniul energiilor poluante; Ayrton Cash, un alt miliardar, englez; Robert Berdoch, magnat al presei populiste anglo-saxone; Tom Schwarson, director la BlackColony, cel mai mare fond de investiții din lume; Jarvis Borson, prim-ministrul englez; Darnel Garbage, un politician corupt care a condus campania pro-Brexit, și, în sfârșit, Malaparti și Thorek, conducătorii unor partide europene de extremă dreaptă.

Diego și Cordelia, la Madrid și la Londra

De când s-a întors de la Boston, Cordelia caută să răzbune moartea logodnicei fratelui ei, Alba, victimă a manipulării prețurilor insulinei de către giganții farmaceutici.

După ce, la Heathrow, fură servieta lui Sheldon, directorul financiar al laboratoarelor Talovi, descoperă documente compromițătoare.

Revenind la locuința sa situată în Camden, scapă dintr-o tentativă de asasinat datorită intervenției in extremis *a fratelui ei.*

Janice, la Tel Aviv

Jurnalistă la cotidianul Haaretz, *Janice face o anchetă despre o serie de viramente ce trec prin JSBC, o bancă despre care se știe că spală bani negri, situată în paradisul fiscal din Jersey.*

Janice descoperă o emblemă care îi oferă un indiciu despre PSYOPS, foști militari specializați în manipularea alegerilor prin

tehnici de infiltrare pe rețelele sociale, în special pe cea a gigantului FriendsNet.

Prietena ei, Noa, care lucrează pentru serviciile de informații israeliene, o avertizează asupra pericolelor la care se expune mergând pe urma fiarelor. O colegă a sa a fost asasinată când s-a apropiat prea mult de ele. Însă Janice își continuă ancheta. Noa îi adresează o scrisoare prețioasă înainte de a fi redusă la tăcere.

Maya, la Paris și la Istanbul

Maya conduce o agenție de voiaj; cu câțiva ani înainte, a fost recrutată drept curier de către Renseignements généraux[2].

Chemată în bârlog, *descoperă acolo, într-un plic, fotografia unei fetițe și ordinul de a o salva. Circumspectă, Maya bănuiește că e o capcană.*

Imediat ce sosește la Istanbul, se simte spionată. Verdier, un agent consular, o previne că MIT, securitatea internă turcă, o supraveghează. Deși el o sfătuiește să părăsească de urgență Turcia, Maya se duce la hotel în compania iubitei sale, ca să-și recupereze laptopul.

Un SMS de la Vital o informează despre un pericol iminent: Maya are un spyware.

Vitalik, la Kiev

În timp ce Cordelia și Diego se pregătesc pentru cel mai mare atac informatic realizat vreodată de Grup, Vitalik primește un mesaj codat de la 9.

Regula sacrosanctă a Grupului de a nu se întâlni niciodată trebuie încălcată fără întârziere; toți membrii sunt convocați la castel.

*

Cordelia și Diego părăsesc Anglia la bordul unui feribot. Ekaterina și Mateo gonesc spre aeroportul din Roma ca să ia primul avion spre Kiev.

Janice obține un avans de la redactorul-șef, Efron, și decolează la rândul ei.

La Kiev, luminile castelului se aprind și, în timp ce membrii

Grupului 9 se îndreaptă spre el, Vitalik își dă seama că Maya a dispărut.

Amurgul fiarelor a început.

Celor nouă persoane ale căror nume nu le pot dezvălui
și fără de care această poveste n-ar fi văzut
niciodată lumina zilei

În amintirea lui Olivier Royan,
care mi-a inspirat personajul Efron

O sală de videoconferință.
Ecranul licărește, difuzorul pârâie.
Conexiune stabilită la 19:00 CMT prin protocol criptat.
00:02 GMT începutul transcrierii.

— Bună seara, mă bucur să vă revăd.

— Sunteți într-un loc sigur?

— Deocamdată. Să începem, noaptea va fi lungă și noi nu ne-am mai odihnit de mult.

— În momentul când am întrerupt acest interviu, din motive legate de securitatea dumneavoastră, membrii Grupului 9 se îndreptau spre Kiev.

— Cele întâmplate la Oslo reprezentau doar începutul. Faza inițială a unui proiect a cărui amploare încă n-o întrevedeam. Ne confruntam cu niște inamici mult mai hotărâți decât ne imaginam noi. Odată regulile încălcate, nu mai exista niciuna, nici de partea binelui, nici de cea a răului. De ani întregi, Grupul nostru scosese la lumină fapte de corupție flagrante și deranjase destui oameni puternici, încât să fim condamnați să ne petrecem restul vieții în închisoare, dacă ni se descoperea identitatea. Eram niște proscriși, lucru paradoxal, întrucât meritam să fim recompensați pentru ceea ce făcuserăm. Eram prieteni vechi și totuși, dacă am fi stat alături într-un bar sau ne-am fi întâlnit întâmplător pe stradă, n-am fi putut să ne recunoaștem. Pe drum spre Kiev, fiecare se temea de momentul care urma.

1.

Ziua a cincea, Kiev

Când ieși din aeroport, Ekaterina privi cerul de un alb-lăptos ciudat. Terminalul internațional i se părea mai mic decât cel din Oslo, era curioasă să descopere cum arată Kievul. De la prima lor întâlnire pe cheiul din fața insulei Malmö, ea și Mateo nu se mai despărțiseră. Femeia solitară nu se mai recunoștea, o tulbura faptul că se obișnuise așa de repede cu o viață care-i era străină. O tulbura în asemenea măsură, încât noaptea precedentă avusese impresia că se desprinde de ea însăși.

După ce face dragoste, Ekaterina se îmbracă întotdeauna, pregătindu-se să plece. Dacă a fost bine, zâmbește, eventual se așază pe marginea patului ca să schimbe câteva cuvinte, când întrevede posibilitatea de a se mai întâlni în vreo seară cu același partener, dar niciodată nu ar merge până acolo încât să se cuibărească în brațele lui și cu atât mai puțin să-i mângâie obrazul. Niciodată nu ar adormi legănată de răsuflarea lui și nu ar simți plăcere la gândul de a deschide ochii dimineața lângă el.

Această femeie nouă ar fi trebuit s-o oripileze, însă lucrurile stăteau exact pe dos, ajunsese aproape să-i placă să se strecoare în pielea ei.

Mateo îi deschise portiera taxiului, cu ochii la telefonul mobil. Introduse într-o aplicație codurile primite la coborârea din avion. Niște coordonate GPS și un orar, poziția corespundea pieței din fața Operei.

În timp ce el punea valizele în portbagaj, Ekaterina se instală în mașină. Galanteria era o calitate a cărei existență o ignorase până de curând.

Taxiul porni pe autostradă. Ekaterina privea cum se perindă satele – Hora, Ciubînske, Proliski –, apoi peisajul rural unde vara strălucea deasupra pădurii cât vedeai cu ochii. Mateo o luă de mână. Niciunul dintre ei nu știa ce-i așteaptă, dar, indiferent de motivul care-i îndepărtase de Roma, nu intenționau să se abată de la obiectivul lor. Baron beneficia doar de un scurt

răgaz. Erau deciși să-l urmărească până la capăt, cu orice preț, și să pună punct operațiunii lui criminale de unire a mișcărilor ultranaționaliste.

În zare apăru periferia orașului. Ekaterina se aplecă să vadă mai bine pe geam și zâmbi.

— Ce este? o întrebă Mateo.

— Nimic, doar că sunt mulțumită că am părăsit Oslo. Ideea de a-i întâlni pe ceilalți mă entuziasmează enorm.

— Nu cumva insinuezi că ești fericită?

*

La aeroport, după ce trecură nu fără oarecare teamă de punctul de control, Diego vru să închirieze o mașină. Neștiind încotro mergeau și nici cât timp vor rămâne la Kiev, prefera să aibă libertate de mișcare. Introduse în telefon codurile primite în mesaj. Pentru ei, întâlnirea era fixată la ora 20, în parcarea unui hotel din centrul orașului.

În timp ce fratele ei conducea, Cordelia studia pe laptop dosarele recuperate grație virusului pe care îl implantaseră.

— Ai căzut pe gânduri, remarcă Diego.

— Încă nu avem acces decât la jumătate din conturi și concluzia e îngrozitoare. Averea acestor seniori manageri depășește puterea mea de înțelegere, ca să nu mai vorbim de bonusurile primite sub formă de acțiuni. Oamenii ăștia se îmbogățesc sporind beneficiile patronilor prin toate mijloacele. E deprimant, oftă Cordelia. Chiar dacă lovitura noastră va avea succes, suntem departe de a-i fi ruinat.

— Dacă putem să-i sustragem fiecăruia cinci milioane, crede-mă că vor simți. Mai rămâne să aflăm cât timp va trece până când băncile lor stabilesc o legătură și pricep ce-am făcut noi.

— Să procedăm în așa fel încât să descopere cât mai târziu posibil.

— 250 de milioane volatilizate într-o singură zi nu vor trece neobservate și ard de nerăbdare să cunosc a doua parte a planului tău machiavelic, replică Diego.

— Mâine-dimineață, lista va fi completă. Dacă totul merge

cum am prevăzut, o să avem control asupra telefoanelor lor mobile și o să putem valida autorizațiile de virament.

— Bancherii o să-și sune clienții pentru a autentifica ordinele înainte de a transfera sume atât de importante. Și, printre alte detalii de pus la punct, există unul care nu-i deloc un detaliu: cum să punem banii la adăpost înainte de a-i redistribui?

Cordelia închise laptopul și-l băgă în geantă.

— Convertindu-i în criptomonede, ca să nu li se mai dea de urmă. În asta constă subtilitatea ideii mele, deși încă habar n-am cum s-o pun în practică.

Diego parcă și opri motorul.

— Am ajuns. Mă rog, e un fel de-a spune, mă îndoiesc că destinația noastră e o parcare.

*

Janice sosi ultima la Kiev. Traversă aeroportul cu geanta pe umăr și încetini pasul ca să decripteze mesajul primit pe smartphone, punându-și întrebări despre destinația sa.

La ieșirea din terminal, se îndreptă spre stația unde oprea autocarul care mergea spre gara centrală. Își cumpără bilet și se instală pe bancheta din spate, în timp ce Sky Bus demara.

Întinse picioarele și închise ochii. De la moartea prietenei sale Noa, Janice nu reușise să doarmă mai mult de două ore consecutiv, coșmarurile bântuindu-i somnul. Visa la o baie, la un pat, la o noapte de somn neîntrerupt, însă nu-și făcea iluzii în privința nopții care o aștepta.

50 de minute mai târziu, îi vibră mobilul. Janice deschise ochii, se uită pe geam și recunoscu clădirea Ministerului Apărării, deci nu era departe de gară. Un nou mesaj o sfătui să traverseze pasarela de deasupra liniilor de cale ferată. După ce ajungea pe strada Simona Petliuri, nu mai trebuia decât să se posteze în fața stației de metrou Vokzalna și să aștepte.

*

La Kiev, microbuze portocalii străbat orașul în toate

direcțiile. Nici autobuze, nici taxiuri, aceste marșrutka merg pe trasee care se schimbă zilnic. Opririle sunt scrise pe o foaie de hârtie lipită pe geam. După ce urci, plătești cursa și, dacă nu poți ajunge la șofer, fiindcă marșrutka sunt supraaglomerate, banii trec din mână în mână și restul îți parvine în același fel.

La ora 20, Diego observă niște faruri clipind de trei ori în parcarea hotelului Intercontinental. Schimbă o privire cu Cordelia și coborî din mașină. Cel care conducea marșrutka deschise portiera culisantă și îi întrebă cum îi cheamă, într-o engleză cu un abia sesizabil accent slav. Apoi le sugeră să-și ia lucrurile din mașina lor și s-o încuie. Cordelia și Diego se îmbarcară și mașina porni iar în noapte, pentru a opri după un sfert de oră în fața Operei Naționale din Kiev. Cele două persoane care așteptau acolo suiră la bord.

Îndată ce se puseră în mișcare, Cordelia se întoarse spre nou-veniți, care se așezaseră în fundul mașinii. După o ușoară ezitare, rupse tăcerea și se prezentă. Ekaterina se ridică, uluită, și-i întinse mâna. Diego și Mateo se îmbrățișară. Celor patru complici nu le venea a crede că se întâlniseră.

— Voi doi vă cunoșteați dinainte? îi descusu Ekaterina pe Diego și pe Cordelia.

— Ea e sora mea, răspunse Diego.

— Iar el e fratele meu, adăugă Cordelia. Dar voi?

— Ne-am întâlnit acum câteva zile, la Oslo, explică Ekaterina.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Mateo.

Marșrutka frână la stația de metrou. Janice urcă în mașină și, odată prezentările încheiate, avu senzația ciudată că ajunsese după începutul petrecerii.

— Mai lipsesc patru la apel, câte opriri credeți că vor mai fi? zise Ekaterina.

Șoferul se uită la ea în oglinda retrovizoare.

— Niciuna, îi răspunse. Nu lipsesc decât trei dintre noi pentru ca Grupul să fie complet. Bună seara la toată lumea!

— Vitalik? se miră Janice.

— Malik… jumătatea din el. O să înțelegeți când ajungem. Bine ați venit în Ucraina!

Marșrutka se avântă spre periferia vestică a Kievului.

*

Orașul dispărea în spatele lor. Pe câmp, mașina ieși de pe șosea și o luă pe un drum de țară care se afunda într-o pădure. Noroiul împroșca parbrizul; hurducându-se din cauza făgașelor, pasagerii se agățau de banchete. La trecerea peste un podeț, Ekaterina se prinse de brațul lui Mateo ca să nu se lovească cu capul de geam. Cordelia făcu o mutră care exprima clar ceea ce credea. Diego o privi fix, dându-i de înțeles că ar face mai bine să-și vadă de treburile ei.

— Aproape că am ajuns, anunță Malik, spre marea ușurare a lui Janice, care simțea că-i vine să vomite.

Copacii lăsară loc unei poieni, drumul de țară, unei alei cu pietriș, iar întunericul nopții, luminilor unui mic castel aflat în capătul unei livezi, unde își dezvăluia formele generoase sub sclipirea lunii.

Construcția din piatră se înălța pe trei niveluri și din acoperișul de ardezie răsăreau trei hornuri. Ferestrele mari de la cele două etaje principale erau luminate toate.

Marșrutka ajunse în dreptul peronului și Malik opri motorul.

Sus, în capul treptelor, două vase ornamentale din piatră, pătate de licheni, încadrau o ușă oblongă și grea.

*

Când păși înăuntru, Ekaterina admiră podeaua ca o tablă de șah, în care se reflectau scânteierile candelabrului suspendat deasupra scării mari interioare. Janice observă șina cu cremalieră, întinsă de-a lungul peretelui, spre etaj.

— Veniți cu mine, le zise Malik.

— Cine ești tu? întrebă Janice înainte de a se aventura mai mult.

— Un prieten căruia ieri îi cereai ajutorul.

— Vitalik nu vorbește așa bine engleza, obiectă ea.

Parchetul din încăperea alăturată scârțâi, o ușă se deschise spre hol și al doilea stăpân al casei, copie fidelă a primului, își

făcu intrarea remarcabilă, într-un fotoliu cu rotile pe care îl manevra cu brațe energice.

— În sfârșit, iată-te, prea scumpa mea Metelik! exclamă Vital, înaintând spre Janice.

— Cum ai ghicit? îl chestionă ea, radioasă.

— Semeni cu discuțiile noastre. Cât despre tine, continuă el arătând spre Ekaterina, aerul tău nordic îmi arată cine ești. Iar el – Vital se întoarse spre Diego – are privirea mândră și viguroasă a unui spaniol. Deci femeia frumoasă de alături e Cordelia, nu?

— Mulțumesc pentru compliment, dar aș putea fi și Maya, replică ea.

— Nu, aș ști. Iar cu accentul ăsta, tocmai te-ai dat de gol. Nu mai rămâne decât Mateo. Deducție aritmetică, fiindcă nu mi te imaginam deloc așa.

— Închipuie-ți că nici eu! ripostă Mateo imediat.

Se lăsă tăcerea. Apoi Vital izbucni într-un hohot de râs sincer.

— Recunoașteți, niciunul dintre noi n-a ghicit tertipul. Vitalik, omul care cuprinde doi. Unul, pe picioarele lui, altul, pe roți… Viața a vrut așa.

Toți îi studiau pe cei doi frați. Exceptând felul de a vorbi, nu-i deosebea nimic.

Janice se aplecă spre Vital și-l îmbrățișă.

— Stai, Metelik, o să creezi o gelozie nebună. Vitalik înseamnă noi amândoi, îi aminti el, arătând cu degetul spre fratele său. Eu, ținut prizonier aici, în fața unui ecran, de un accident, el, mereu la plimbare.

De partea cealaltă a holului, o femeie cu șorț albastru din alte vremuri stătea dreaptă și-i țintuia cu o privire pe care nimeni nu îndrăznea s-o înfrunte.

— Cina e servită, anunță vesel Vital.

Cina fusese pregătită în sufragerie, pe o masă lungă din mahon, luminată de șase sfeșnice. Mateo numără opt scaune și un loc rezervat pentru fotoliul cu rotile al gazdei lor.

— Maya nu-i încă aici, îi suflă el la ureche Ekaterinei.

— Cine e al nouălea? șopti ea.

Malik îi invită pe convivi să se așeze unde le place.

Guvernanta apăru iar, aducând aperitivele. Răcituri, varză umplută, piroști, preambulurile unui ospăț sărbătoresc.

Discuțiile erau însuflețite. Ekaterina îl simpatiză imediat pe Diego, îi vorbi despre Oslo și povesti unei adunări atente circumstanțele în care dejucase atentatul, lăudând în trecere curajul dovedit de Mateo. El o contrazise fără ezitare, afirmând că ea dăduse dovadă de un sânge-rece remarcabil. Schimbul de complimente nu-i scăpă Cordeliei.

Janice își exprimă îngrijorarea pentru absența Mayei. Vital o liniști, Maya avea să sosească mâine sau poimâine, mereu răspundea cu întârziere.

Guvernanta strânse farfuriile și se întoarse să servească un lichior de cireșe la desert.

Vital propuse să ciocnească toți în sănătatea Ilgăi, pentru a o felicita că pregătise un festin magnific, iar Cordelia îi umplu un pahar, pe care guvernanta îl refuză înainte de a se retrage.

La sfârșitul cinei, Diego se ridică, rugându-și sora să facă la fel. Atitudinea lui brusc solemnă o surprinse. Diego începu prin a le mulțumi prietenilor că au răspuns atât de repede la apelul lor, retransmis de către gazdele lor. Malik vru să intervină, însă Vital îi făcu discret semn să tacă.

Apoi Diego propuse ca, după o noapte de somn întremător, să le expună în detaliu planul pe care el și Cordelia îl puseseră la punct. Le făgădui că avea să fie cel mai important atac realizat de Grupul 9 și unul dintre cele mai inventive.

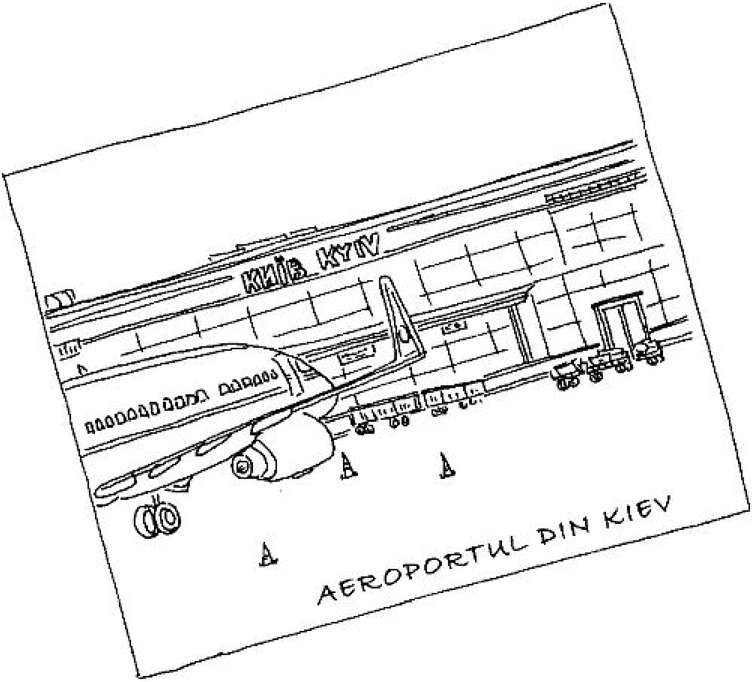
КИЇВ KYIV
AEROPORTUL DIN KIEV

2.

Ziua a șasea, la castel

Vara, castelul arată ca un decor idilic. Zidurile sclipesc în lumina caldă a zorilor, când primele raze ating fațada. În spatele construcției, se întind câmpuri ierboase, pe care se luptă să pună stăpânire orzul-șoarecelui, păpădia și lumânărica, iar mai departe, până la linia orizontului, apele liniștite ale Niprului. Însă toamna, când trilul ciocârliei se stinge, cerul și piatra devin cenușii. Vântul se năpustește în cercevelele cojite ale ferestrelor și suflă în odăile unde flăcările din șemineuri se străduiesc să păstreze o temperatură suportabilă. Când vine iarna, crengile scheletice ale merilor se încovoaie sub greutatea zăpezii, iar castelul se pierde la capătul lumii.

*

De la fereastra camerei sale, Ekaterina contempla grădina și ulmii neclintiți. Timpul părea să se fi oprit. Ekaterina intră în baie. Chiar și cada cu picioare aparținea unei alte epoci. În straiele de zi, castelul i se părea mai puțin somptuos, avea înfățișarea unui bătrân nobil scăpătat, căruia anii îi răpiseră strălucirea. Oglinda de deasupra chiuvetei era atât de pătată, încât Ekaterina se chinui să-și vadă reflexia în ea. Auzi trosnete pe casa scării, apoi scârțâitul unei uși și sunetele înăbușite ale unei conversații. Cordelia și Diego, probabil. Se întoarse în cameră ca să-l trezească pe Mateo, care dormea adânc. Se așeză pe pat, lângă el, și-l bătu pe umăr.

El deschise ochii și se uită la ea.

— Pari chior de somn, îi zise Ekaterina. Suntem la Kiev, într-un castel vechi. Recunosc că e destul de improbabil, dar povestea se oprește aici. Ceilalți au coborât deja și ei nu știu că noi dormim împreună… să fim discreți.

Mateo se ridică, o prinse de talie și o întrebă dacă a dormit bine.

Cuvinte inofensive, care nu sunau deloc așa pentru o femeie

care trăise întotdeauna singură.

— Ar trebui să te dai jos din pat, răspunse ea sobru.

Mateo o trase spre el, însă ea se împotrivi, privindu-l lung, iar el se gândi că niciodată nu cunoscuse pe cineva atât de hotărât să nu capituleze.

— Cu câte femei te-ai culcat? îl întrebă.

El nu răspunse.

— 10? 20?

Mateo o studia, atent și tăcut.

— 30?

El ridică ochii spre tavan.

— Bine, știi ceva? Să ne oprim aici. Oricum, e deja prea mult, zise ea eliberându-și mâna.

Se ridică și porni spre ușă.

— Răspunsul la întrebarea ta nu are nicio importanță, fiindcă e prima dată, rosti Mateo.

Ekaterina se întoarse, mușcându-și buza.

— Prima dată ce?

— Cu femeia pe care o iubesc.

Ekaterina îl privi cu ochii unei femei care contemplă vidul, pe marginea abisului.

— Îmbracă-te, murmură ea înainte de a ieși.

La poalele scării, Malik o smulse din gândurile ei, invitând-o să meargă în camera alăturată. Afară era o temperatură plăcută, însă ferestrele micului salon rămâneau închise, o obsesie a lui Vital. Ilga trecuse pe acolo și lăsase băuturi calde și un coș cu pateuri pe o măsuță joasă. Janice, somnoroasă, stătea mai departe, cu o ceașcă de cafea în mână, însă ochii ei prinseră viață când intră Vital. El își opri fotoliul între canapea și berjere.

— Noaptea a fost bună? zise Vital fără a se adresa cuiva anume.

— Am o întrebare, interveni Mateo care tocmai se alăturase Grupului. Care sunt mijloacele tehnice de care dispunem pentru a realiza „atacul secolului" din casa asta veche?

Vital își răsuci fotoliul spre el.

— O să descoperiți când urcăm în donjon.

— Un donjon într-un castel din secolul al XIX-lea? se miră Ekaterina.

— Așa numim noi sala informatică amenajată sub acoperiș, explică Malik. Nu are ferestre, iar pereții sunt izolați. Nu există niciun risc de interferență cu lumea exterioară.

— Dar e mai puțin intim, adăugă Vital, deci mai bine să dezbatem aici. Să ne punem de acord asupra căii de urmat și după aia vă conducem la tastaturile voastre.

Cordelia le mulțumi mai întâi prietenilor că au încălcat regula și s-au reunit ca să-i ajute. Proiectul lor nu țintea doar s-o răzbune pe logodnica fratelui ei, ci și să facă din asta un exemplu. Alba își pierduse viața din cauza celor care se îmbogățeau urcând prețurile tratamentelor medicale. Dovezile pe care Cordelia le obținuse erau atât de copleșitoare, încât ei încercaseră s-o ucidă ca să le recupereze. Penny Rose, o prietenă ce fusese confundată cu ea, nu scăpase de bruta trimisă de un director al laboratoarelor Talovi.

Diego continuă și detalie planul, povestind ceea ce el și sora lui realizaseră piratând congresul de farmacologie care își începuse lucrările cu două zile în urmă.

Janice îi felicită pentru lovitura reușită într-un timp atât de scurt, Vital și Malik ascultau cu cea mai mare atenție.

— Câți astfel de infractori cu gulere albe ați identificat sigur? întrebă Ekaterina.

— Vreo 50, răspunse Diego.

— Și în câte instituții financiare e repartizată averea lor?

— Deocamdată, am numărat cinci.

Malik se ridică și începu să umble încoace și-ncolo prin încăpere.

— Oamenii ăștia se cunosc, frecventează aceleași cluburi, schimbă e-mailuri… Dacă vreți să-i jumuliți ca să despăgubiți victimele, trebuie lovit mai sus, trebuie sparte și sistemele bancherilor.

— Una e să pătrunzi în seif, și alta e să ieși de-acolo cu prada fără a fi prins, remarcă Janice.

Vital își împinse fotoliul în spate.

— Tatăl nostru spunea: „Reușita unui mare proiect se rezumă

în trei litere: ABC!” Trebuie să fii agresiv, briliant și curajos ca să realizezi un lucru deosebit.

— Foarte frumos tonul ăsta profesoral, dar nu ne rezolvă problema, replică Mateo.

— Trebuie să reflectez singur, mormăi Vital. Duceți-vă să vă plimbați prin parc. Când trecem la acțiune, n-o să mai vedeți decât lumina ecranelor voastre.

Janice nu așteptă să i se spună a doua oară, își înhăță geanta și se apucă să-și caute pachetul de țigări Noblesse. Malik deschise ușile salonașului și-i pofti pe toți să iasă.

Grupul se împrăștie în livadă. Janice merse până la zidul mărunt din piatră ce domina malul fluviului. Ușurată că în sfârșit a pus mâna pe brichetă, își aprinse țigara, trase din ea și suflă prelung fumul.

— E totul în regulă? o întrebă Ekaterina apropiindu-se.

— N-am nimic împotriva acestui atac… dacă reușim, voi fi prima care să se simtă mândră, dar îmi vine greu să cred că gemenii ne-au chemat pentru asta. Nu ne-ar fi pus să ne asumăm un asemenea risc, pentru că o brută a atacat-o pe Cordelia. Ai primit același mesaj ca mine, părea să fie altceva, mult mai grav și urgent. Stau două zile, și o șterg de-aici. N-am terminat cu Baron și cu gașca lui!

— Nici noi, ripostă Ekaterina cu răceală.

— Și eu mi-am pierdut o prietenă, ajutându-vă. Noa n-ar fi pățit nimic dacă nu aș fi amestecat-o în povestea asta.

Ekaterina se întoarse spre ea, stupefiată.

— De ce n-ai spus nimic adineauri?

— Poate pentru că nu reușesc să mă obișnuiesc cu ideea că sunt răspunzătoare pentru moartea ei. Planul atentatului de la Oslo nu era un act izolat. Partidul lui Vickersen e susținut de puteri financiare străine. Și asta nu-i tot. Înainte de Noa, și o colegă de-a ei a fost redusă la tăcere. Investiga tranzacțiile ilicite făcute de un anume Schwarson și nu m-ar mira ca el să facă parte din aceeași rețea. Noa îmi vorbise de el, ca să mă protejeze. N-am ascultat-o și am aruncat-o în brațele ucigașilor.

Ekaterina resimți lovitura, luă țigara din mâna lui Janice și

trase un fum.

— Nu-i zice nimic lui Mateo, îi șopti ea. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez reacția lui, dacă află că ai implicat o persoană străină de Grup în treburile noastre… Îți promit că o să le scoatem la lumină secretele cu orice preț și o să contribuim la condamnarea lor. În ce împrejurări prietena ta a…

Janice se uita la Mateo, care își verifica mesajele la câțiva metri de ele.

— Sunteți împreună?

— Habar n-am, e prea devreme încă, răspunse Ekaterina.

— Prea devreme pentru ce? oftă Janice înainte de a se îndepărta.

Ekaterina o lăsă să plece și se apropie de Mateo.

— Ar fi trebuit să rămânem la Roma și să-l vânăm pe Baron, îi spuse ea.

— Poate… însă acum, că suntem toți aici, să ne acordăm câteva zile pentru a-i ajuta pe Cordelia și pe Diego.

— Nu suntem toți aici. Lipsesc doi. Ce face Maya?

— Nu știu și mă îngrijorează la fel de mult ca pe tine, o asigură el.

— Cordelia și Diego, Janice, gemenii, noi… cine este al nouălea? continuă Ekaterina.

— Nici asta nu știu, dar apreciez mult acest „noi”… chiar dacă tu crezi că e încă prea devreme.

*

Diego se retrăsese ca să-i dea un telefon lui Flores, însă prietena lui nu răspunsese. Așa că îl sună pe bucătarul-șef de la restaurantul său din Madrid.

Cordelia pretinse că are și ea niște telefoane de dat. Coborând spre mal, îl zări pe Malik, rezemat cu spatele de o salcie.

— Te deranjez? îl întrebă.

— Nu, ai nevoie de ceva?

— De puțină conversație cu altcineva decât fratele meu.

— Asta pot să înțeleg.

— Ați locuit mereu aici?

— Cu Ilga, care veghează asupra noastră de multă vreme.

— Îmi povestești?

— Ce vrei să-ți povestesc?

— Ce-a pățit Vital, de ce stați în acest castel, izolați împreună cu o servitoare bătrână, ce faceți când nu spargeți coduri… Sau orice-ți trece prin minte.

Cordelia îl fixa cu insistență, însă privirea lui Malik alunecă spre castel.

— Ne observi de aseară. Așa ești tu, curioasă din fire? Nu că l-aș considera un defect, dimpotrivă. Mai întâi, spune-mi ce-ai văzut, mă interesează.

— O înțelegere imediată între voi, poate pentru că sunteți gemeni. La fel mă înțeleg și eu cu Diego, chiar dacă acum trăim departe unul de altul. Îl ghicesc înainte să-mi vorbească.

— Și el?

— El e adesea pierdut în gândurile lui… în plus, e bărbat.

Malik încuviință din cap. Cordeliei i se părea că arată ca un actor din anii 1950, avea gropița din bărbie ca a lui Cary Grant și ochii triști ai lui James Stewart. Malik o invită să continue conversația, mergând de-a lungul apei.

— Castelul aparținea părinților noștri, Ilga era deja angajată aici când l-au cumpărat. Tatăl nostru făcea afaceri și puțină politică. Cunoști expresia „să te omori muncind”? Probabil că angajamentele lui politice au dus la moartea lor sau poate meseria de jurnalist a mamei. În țara noastră, e dificil să afli de ce ești asasinat. Afacerism, corupție, lupte pentru putere, uneori se întâmplă doar pentru un petic de pământ, pentru câțiva acri de pădure… În fine, rezultatul e același și definitiv. Pentru părinții mei, au fost trei rafale de arme automate, trase de doi bărbați ascunși în tufișuri, în timp ce mașina lor era oprită la o trecere de cale ferată. Se întorceau de la cumpărături. Ce altceva să-ți povestesc? Că, în ziua aia, rămăsesem acasă cu Ilga, că Vital se afla pe bancheta din spate? A fost atins la stomac, la plămâni și la coloană. A scăpat printr-o minune, potrivit părerii medicilor. Dar nu-i spune asta niciodată, nimic nu-l enervează mai tare. Ancheta n-a dus nicăieri. Am moștenit domeniul ăsta, Ilga a mituit pe cine trebuie ca să obțină tutela noastră și ca să

putem rămâne aici toți trei. În adolescență, Vital a devenit pasionat de informatică. Inițial, de jocurile video. Își petrecea zilele în universuri în care putea să alerge, să se cațăre, să plonjeze… Avatarul lui făcea tot ce era imposibil pentru el. M-am apucat și eu de jocuri ca să nu-l las singur. Și, într-o bună zi, ne-am dat seama că puterile pe care le dezvoltam în spațiile virtuale puteau fi folosite în lumea reală. Faimoasa interconexiune a matricelor. La vârsta noastră de atunci, să nu înveți programare ar fi fost la fel de stupid ca a renunța să înveți să scrii și să citești. Și noi am învățat foarte repede, fără să avem vreun mare merit, fiindcă nu dispuneam de prea multe distracții aici, mai ales iarna. Miza era cu atât mai importantă pentru Vital. Era rupt de lume în fotoliul lui, însă lumea venea spre el. Suntem roadele părinților noștri, doi hackeri care fac afaceri, un pic de politică și, într-un fel, desfășoară anchete ca jurnaliștii de investigații.

Cordelia se încruntă.

— Ce-i? Ce-am zis? întrebă îngrijorat Malik.

— E vorba de tonul detașat cu care mi-ai povestit această tragedie. Nu reușesc să-mi dau seama dacă spui adevărul sau încerci să mă aburești.

Deși diplomația nu era punctul ei forte, Cordelia reușise în cele din urmă să-i capteze atenția lui Malik.

Mâinile lui puternice cuprinseră obrajii Cordeliei cu o blândețe care o surprinse; fețele lor se apropiară, buzele se atinseră ușor, limbile se uniră. Pielea lui Malik avea aromă caldă de lemn, proaspătă și delicioasă. După ce se sărutară, se priviră lung, și unul, și altul la fel de surprinși.

— Ar trebui să mergem la fratele meu, sugeră Malik.

La 100 de metri mai departe, Diego, căruia scena nu-i scăpase, porni înapoi spre castel.

Cordelia ajunse prima la peron, se opri și se întoarse spre Malik înainte de a intra.

— Spuneai adevărul mai devreme?

Malik împinse ușa fără să-i răspundă.

Pașii lor răsunară în hol. Erau ultimii care se alăturau Grupului în salon.

Vital agită o foaie de hârtie ca pentru a suna adunarea, apoi i-o întinse fratelui său. Prefera să expună Malik planul, astfel încât Janice să nu aibă ocazia de a-i corecta vocabularul.

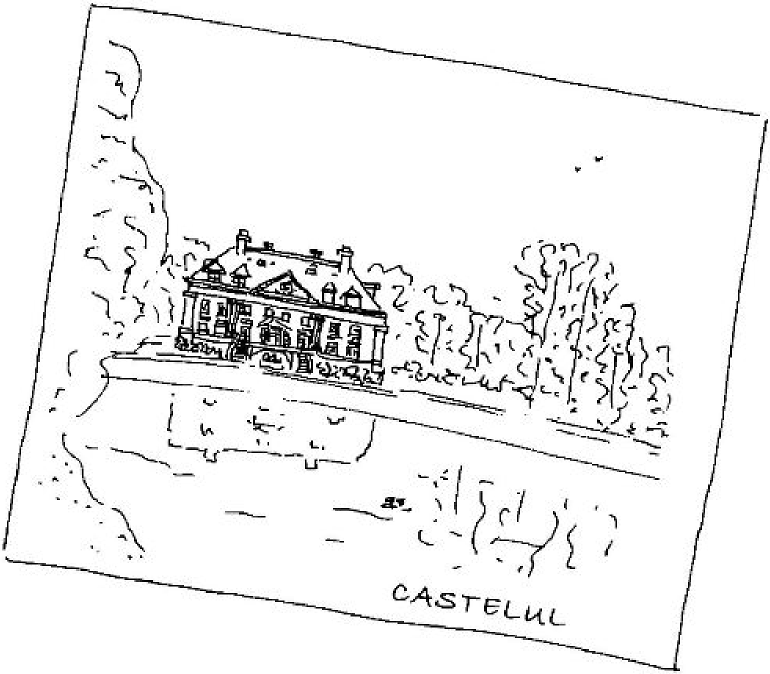

3.

Cu o zi înainte, Istanbul

Chiar în momentul în care cuvântul „păianjen” apăru pe ecranul telefonului, se auzi clinchetul care anunța sosirea liftului. Maya se repezi să se ascundă după un stâlp din parcare.

Se aștepta să vadă apărând niște tipi din MIT, securitatea internă turcă, însă din cabină ieși Eylem, cu geanta pe umăr, aparent neliniștită că n-o mai vede pe Maya în mașină.

O strigă de mai multe ori și înaintă câțiva pași pe intervalul din mijlocul parcării, apoi se îndreptă spre mașină. Din adăpostul său, Maya o privi cum scrie un mesaj, însă, dat fiind că propriul telefon rămânea mut, trase concluzia că nu-i era destinat ei, constatare care-i întări bănuiala. Așteptă ca Eylem să se urce la volan și să pornească motorul. După care se strecură prin spatele Audiului și deschise brusc portiera. Eylem tresări și scoase un țipăt scurt.

— Ești nebună de mă sperii în asemenea hal! Ce învârteai pe-afară? Mi-am făcut griji!

— Se pare că nu atât de multe încât să m-aștepți, replică Maya, așezându-se pe scaunul pasagerului.

Înșfăcă geanta lui Eylem de pe bancheta din spate și scoase din ea smartphone-ul.

— Spune-mi parola!

— Ce ți-a venit?

Maya o prinse de mână cu putere și o forță să pună degetul mare pe cititorul de amprente din partea de jos a ecranului.

— Cui îi scriai?

— Dă-mi telefonul!

Maya se grăbi să citească ultimul mesaj trimis.

— Pentru cine e mesajul?

Obrajii lui Eylem se înroșiră.

— Nu-i ce crezi tu…

Nu avu timp să se justifice, fiindcă Maya o apucă de gât.

— Răspunde sau strâng mai tare!

Eylem abia respira, încerca să se zbată, dar lupta era inegală,

Maya o domina.

— Mă sufoci!

— Cam ăsta-i scopul. Pentru cine lucrezi?

— M-au obligat, gemu Eylem.

Maya îi dădu drumul, apoi îi trase o palmă răsunătoare. Eylem, amețită, inspiră adânc și își frecă obrazul între două accese de tuse.

Maya se uită la telefon, gânditoare.

— Ne ascultă în clipa asta?

— Nu, răspunse Eylem, coborând privirea spre geanta ei, căzută la picioarele Mayei.

Îi ceru voie să o ridice, scoase din ea un etui de ochelari și arătă spre închizătoare. Dispozitivul se afla în capsă. Era suficient să deschizi etuiul ca să activezi microfonul și să-l închizi ca să-l oprești. Simplu și ingenios. De aici mirarea lui Vital privind funcționarea aleatorie a „păianjenului". Nu era defect, cum crezuse el, ci anume conceput ca să acționeze la comandă. Maya puse degetul arătător pe buzele lui Eylem, dându-i de înțeles că avea tot interesul să tacă. Apoi activă microfonul, deschise iar portiera de pe partea pasagerului și o trânti la loc, ca și cum tocmai s-ar fi urcat în mașină.

— Scuză-mă, simțeam nevoia să-mi dezmorțesc picioarele. Mi-ai adus lucrurile? întrebă ea pe un ton degajat, ca să-i păcălească pe cei care le spionau.

— Da, răspunse Eylem cu glas înăbușit.

— Atunci, să plecăm, adăugă Maya, coborând geamul.

Mașina ieși curând din parcare, pe rampa care dădea în strada Meșrutiyet. Eylem o luă pe prima la dreapta și ajunse pe marele bulevard Refik Saydam. Maya așteptă să oprească la semafor și aruncă etuiul pe platforma din spate a unei camionete care trecea prin dreptul lor.

— Mai ai ceva asupra ta?

— Nu, jur!

— Cât valorează cuvântul unei mincinoase? Șmecheră chestia cu microfonul care se activa de fiecare dată când îți puneai ochelarii. La Nicole ca să citești meniul, la cafeneaua Pierre Loti, unde ai vrut neapărat să dai tu comanda. Îți așezai ochelarii la

loc în etui chiar înainte să ajungem la hotel, pentru ca ei să nu ne asculte zbenguielile, și îi puneai la ochi ca să conduci. Geolocalizare permanentă, ascultare doar la comandă. Camioneta aia sper să meargă până în celălalt capăt al Istanbulului, am câștiga puțin timp. De ce nu m-au spionat direct?

— Ei te consideră foarte abilă și manevra li s-a părut prea periculoasă.

— Care „ei”?

— Știi, cu siguranță.

— De ce se interesează de mine serviciile de informații turce?

— Nu sunt în grațiile lor. Trebuia doar să le permit să asculte tot ce zici, inclusiv în lipsa mea.

— Înțeleg. Când tu erai în baie, etuiul era pe noptieră, în caz că vorbeam la telefon.

— Dar tu ai ieșit din cameră… N-am avut de ales, Maya, jur!

— Întotdeauna ai de ales.

— Nu aici, nu când ești o femeie căreia îi plac femeile. De altfel, lesbiană sau nu, atunci când bărbații în costum negru dau buzna în casa ta și te amenință cu închisoarea dacă nu colaborezi cu ei, alegi fără să stai prea mult pe gânduri. De la tentativa de lovitură de stat, doar cei care susțin regimul se descurcă, opozanții zac în pușcărie. Puteau să mă acuze de atingere adusă moralei publice, aveau fotografii, înțelegi? o întrebă implorator Eylem, cu lacrimi în ochi.

— Ce înțeleg eu este că ați renunțat la democrație, dar asta-i problema voastră, nu a mea. Care ți-au spus că e motivul?

— Niciunul, nu au obiceiul să se justifice. Ei ordonă, tu te supui. Trebuia să rămân lângă tine, să-i informez despre gesturile și mișcările tale, să le zic cu cine te întâlnești.

— Dar de ce? insistă Maya ridicând tonul.

— Îți repet că n-am habar.

— Nu te cred!

— Singurul lucru pe care-l știu e că fotografia din geanta ta i-a epuizat.

— Cum au avut acces la geanta mea?

Eylem păstră tăcerea.

— Pricep…

— Am primit ordin să fotografiez conținutul.

— Vasăzică, tot o minciună a fost și când mi-ai pus cu inocență întrebări despre identitatea fetiței. N-ai putut să acționezi când dormeam, am un somn foarte ușor, te-aș fi simțit când te ridicai din pat.

— Când ai plecat cu nu știu ce treburi în timp ce eu mă îmbăiam, ți-ai lăsat geanta în cameră. Am făcut ce mi-au cerut, apoi ei mi-au dat mesaj să nu te scap din ochi nicio secundă și să te trag de limbă în legătură cu fetița. Mai devreme, eram pe drum spre cocktailul de la Institutul Francez. Mi-au dat o invitație, trebuia să-ți fac o scenă de gelozie ca să-mi justific prezența și să le spun cu cine aveai întâlnire. N-am mai avut timp, mi-ai cerut să vin cât mai repede.

Maya căzu pe gânduri, derulând în minte tot ce se întâmplase de când sosise la Istanbul.

— Când au venit la tine tipii de la MIT?

— La scurtă vreme după ce m-ai sunat prima dată, din camera ta de hotel. Refuzi să privești situația în felul ăsta, dar, în realitate, tu m-ai aruncat în gura lupului.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat de la cocktail?

— A trebuit să-i anunț că ne vedem la cafeneaua de lângă pod. Da, supravegheau locul.

Maya se răsuci să se uite înapoi.

— Nu-ți bate capul, continuă Eylem, chiar dacă se țin după noi, păstrează distanța. În plus, probabil că urmăresc camioneta în care mi-ai aruncat ochelarii. Lasă-mă să mă revanșez, spune-mi unde vrei să mergi și te duc acolo. O să găsesc o scuză pentru faptul că ne-am despărțit fără să-i pot preveni. O să pretind că mi s-a furat geanta…

— Oprește la primul semafor, îi ordonă Maya.

Eylem observă intersecția pustie.

— Și după aia?

— Cobori și te descurci să ajungi acasă.

Eylem trase mașina lângă trotuar și rămase nemișcată, cu mâinile pe volan.

— Maya, te asigur că…

— Taci! Nici nu știu ce mă împiedică să-ți trag bătaia pe care o meriți.

— Ce voiai să fac? Să zac în pușcărie ca să-ți fiu devotată?

— Nu pentru ceilalți trebuie să dai dovadă de curaj, ci pentru tine însăți. Însă curajul cere să ai anumite convingeri.

— Cartierul ăsta e periculos pentru o femeie singură, te rog, măcar lasă-mă la o stație de taxiuri.

— Periculoasă e compania ta. Ia-ți lucrurile, drumurile noastre se despart aici.

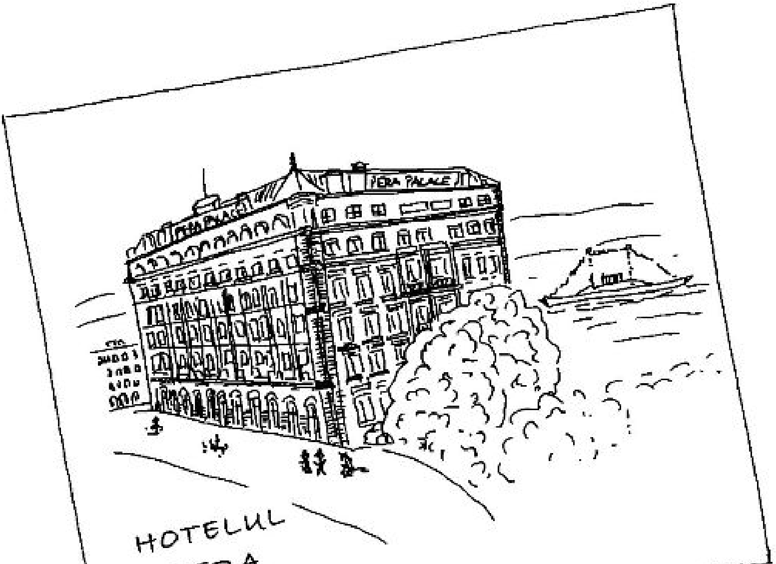

4.

Ziua a șasea, la castel

Grupul se formase iar în jurul lui Malik. Cu mâinile în buzunare, el le explică planul născocit de fratele lui. Fiecare va avea propria partitură, iar concertul va fi cântat într-un tempo rapid.

— Vom ataca pe două fronturi, anunță Malik. Mai întâi, pătrundem în adresele de e-mail ale bancherilor celor 50 de ținte ale noastre; imediat după aceea, preluăm controlul asupra telefoanelor mobile ale țintelor, dar nu așa cum ați prevăzut voi, o să dăm dovadă de mai multă originalitate. Avem câteva ore la dispoziție să obținem identitățile colegilor și ale apropiaților lor, agendele lor și corespondența ne vor oferi informații. După care le vom descoperi hobby-urile, pasiunile mai mult sau mai puțin secrete. Golf, arme de foc, mașini, fete goale… Ați prins ideea. Important e să le putem clasa pe centre de interes.

Ekaterina îl asculta admirativ pe Malik. Încă nu înțelesese unde voia el să ajungă, însă cei doi frați păreau să folosească o metodă anume. Mateo, mai puțin răbdător, interveni ca să ceară lămuriri.

— Poți să ne spui la ce-o să ne folosească asta?

— Inițiem prima fază a atacului trimițându-le niște filmulețe de pe adrese de e-mail pe care ei le cunosc, ca să nu bănuiască nimic și să se grăbească să le vizioneze.

***

— Cum putea să contribuie la atacul informatic un simplu conținut video?

— Gândiți-vă la clipurile care circulă toată ziua pe net. Animale care fac giumbușlucuri, isprăvi mai mult sau mai puțin fericite ale cascadorilor amatori sau accidente spectaculoase, la care nimeni nu rezistă. Cine nu se uită la ele? Un voyeurism inofensiv, până în clipa când cineva inserează linii de cod în aceste filmulețe. Cititorul unui smartphone nu-i altceva decât o

aplicație concepută să decodeze datele și să recompună imaginile potrivit unei ordini definite. Dacă aplicația primește instrucțiuni speciale, genele ei suferă mutații, funcțiile evoluează. Poate să fie reprogramată, să devină inteligentă și capabilă să acționeze la comandă. Amatorii de filme XXX au căzut primii în capcana acestui procedeu. Hackerii rău intenționați le activează camera smartphone-ului sau a tabletei ca să-i filmeze fără știrea lor, apoi îi storc de bani în schimbul promisiunii că nu vor trimite celor din agenda lor înregistrări cu astfel de momente intime. E doar un exemplu printre altele și vă asigur că nu ne interesa așa ceva. Tehnica pusă la punct de Vital era mult mai elaborată și urma să le permită membrilor Grupului să controleze aparatele țintelor noastre direct din donjon, ca și cum le-ar fi avut în mână. Puteau să citească în timp real cererile de autentificare trimise de bănci în momentul efectuării viramentelor și să răspundă de parcă ei ar fi fost clienții. Înșelau astfel una după alta barierele de securitate ale instituțiilor bancare. Cireașa de pe tort: telefoanele rămânând în posesia proprietarilor, geolocalizarea avea să confirme că ei se găseau în locuri potrivite cu obiceiurile lor.

— Fără ca nimeni să nu remarce nimic?

— Nu, deoarece programul lui Vital nu activa ecranele, și Grupul putea să opereze la distanță, fără riscul de a fi reperat.

— Și dacă una dintre ținte își folosea smartphone-ul în timpul atacului?

— Ei ar fi văzut și ar fi așteptat ca persoana respectivă să se ocupe de altceva. Însă mai rămânea de rezolvat o problemă înainte ca echipa să se închidă în donjon, o problemă importantă.

— Unde să transfere cele 250 de milioane de dolari pe care urma să-i fure?

— Exact!

***

— Am o idee, interveni Janice.

Toate capetele se întoarseră spre ea.

— Nu mai e un secret de stat, de vreme ce Mateo și Ekaterina sunt la curent, dar, atunci când am făcut investigații despre Ayrton Cash, am pătruns în serverele unei bănci din Jersey. Și, după cum Mateo și Ekaterina știu de asemenea, am păstrat accesul la un backdoor. Și pentru a pune la adăpost prada, până o redistribuim victimelor, ce loc ar fi mai potrivit decât o instituție financiară opacă, situată într-un paradis fiscal?

— E fezibil, admise Vital.

— Fezabil, îl corectă Janice.

El făcu o strâmbătură sugestivă.

— Apropo, aveți idee cum o să redistribuim această sumă? întrebă Ekaterina.

— Ești foarte tăcută, îi șopti la ureche Diego surorii sale. Ea îl privi cu detașare, ca un copil obraznic, și se apropie de Malik înainte de a le prezenta celorlalți roadele muncii pe care o depusese de la moartea Albei.

— În decursul celor trei ani ai anchetei mele, am spart sistemele informatice din zeci de spitale. Nu numai că am găsit dovezi clare ale manevrelor criminale puse la cale de țintele noastre, dar am și colectat o cantitate impresionantă de date despre pacienții admiși la Urgențe în comă diabetică. Rapoartele medicilor legiști mi-au permis să-i identific pe cei care nu au supraviețuit, din cauză că și-au diluat prea mult doza de insulina sau nu au avut mijloace să și-o procure. O bază de date sinistră, ce reunește aproape 10.000 de cazuri… te ia cu fiori pe șira spinării. Și, cum cinismul nu are limite, familiile lor au trebuit să suporte cheltuielile medicale de la Urgențe. Sume astronomice, adăugate la costurile înmormântării. Părinții îndoliați s-au pomenit ruinați de azi pe mâine, victime colaterale ale celor care manipulează prețurile. Nu le putem aduce înapoi rudele, dar putem măcar să-i scăpăm de datorii.

Malik și Vital clocoteau de furie. Erau cei mai în măsură să cunoască prețul îngrijirilor medicale, fiindcă Vital suferise un șir întreg de intervenții de chirurgie reparatorie.

— Foarte bine, spuse Mateo. Să ne împărțim sarcinile. Cordelia și Diego o să identifice conturile bancare ale beneficiarilor operațiunii noastre. Eu și Ekaterina vom plasa

clipurile codate de Vital și Malik. Iar Janice ne va deschide porțile băncii din Jersey, datorită căreia vom transfera banii înainte de a-i redistribui.

— E pentru prima oară când aud spunându-se „datorită” când e vorba de JSBC, zise ironic Janice.

Malik le făcu semn că sosise momentul să treacă la acțiune.

— Categoric e mai puternică decât tine, îi șopti Ekaterina lui Mateo când se ridicară.

— Ce anume?

— Dorința de a-ți asuma rolul de șef, răspunse ea.

— Am impresia că mai degrabă gemenii conduc dansul.

— Hai să descoperim faimosul donjon, sunt atât de entuziasmată, că aproape am uitat de Baron și de gașca lui!

— Vorbești serios?

— Câtuși de puțin.

La baza scării mari din hol, Vital dădu cu spatele ca să lipească fotoliul de cremaliera ce urca spre etaje. Odată manevra terminată, scoase din buzunar o telecomandă și se ridică încet spre donjon.

— V-am spus, uimirile nu s-au terminat.

— Surprizele, îl corectă Janice.

— Și se zice: „Mă mai freci mult la melodie?”, strigă el de la primul etaj.

SALONUL DE LA CASTEL

5.

Istanbul

Aplecată spre portieră, Eylem își ceruse iertare pentru ultimă dată, însă Maya demarase fără un cuvânt. Mergea de o jumătate de oră, cu mobilul pus pe scaunul pasagerului. Vitalik îi comunicase o adresă unde ar aștepta o persoană de legătură care ar putea s-o treacă frontiera. Întâlnirea era fixată pentru a doua zi, la 11, și ea nu avea să-și petreacă noaptea învârtindu-se pe bulevardul care înconjura Istanbulul. Avea destul cash ca să facă plinul la mașină, dar nu suficient ca să închirieze o cameră la hotel și era periculos să utilizeze cardul de credit. Nu va mai trece mult până când agenții MIT o să-și dea seama că i-a indus în eroare, asta dacă nu cumva Eylem și-a asumat sarcina de a-i anunța. Iar serviciile de informații turce nu se vor mulțumi doar s-o supravegheze, o vor hăitui de-a dreptul. Liniștită măcar că smartphone-ul ei nu e compromis, deschise aplicația GPS și studie harta regiunii. Odată ajunsă în Bulgaria, se va îndrepta spre capitală și va lua primul avion spre Paris. Mayei îi plăcea să conducă noaptea, iar Sofia se afla la șase ore de mers. Nu-i mai rămânea decât să facă o alegere crucială: să continue pe șoseaua rapidă sau să o ia pe scurtături. Pe de-o parte, posturile de frontieră principale trebuie să fi fost deja prevenite că era căutată; pe de altă parte, pe un drum lăturalnic, farurile unei mașini se vedeau primejdios de clar în întuneric. Porni radioul, căută un post care difuza muzică alternativă și apăsă pe accelerație. Motorul mașinii lui Eylem era puternic și Maya intenționa să-l pună la încercare.

Nu era cine știe ce circulație pe E80; Maya se uită la acul vitezometrului și hotărî să ridice piciorul de pe accelerație, era mai bine să nu ofere motive pentru a fi oprită. Se limită să ruleze cu 10 kilometri peste viteza permisă și continuă să se gândească la itinerarul de urmat odată ajunsă în apropiere de Edirne. La jumătatea drumului, își aminti de o informație pe care o citise mai demult și care îi dădu planurile peste cap. În 2015, guvernul

bulgar ridicase cu ajutorul armatei o barieră metalică înaltă de trei metri de-a lungul întregii frontiere cu Turcia. Afacerea provocase oarecare vâlvă în presă și la Bruxelles, bariera fiind construită fără autorizația și fără avizul Uniunii Europene. Un murmur diplomatic care nu speriase pe nimeni și care se mărginise la exprimarea indignării pe holuri. Totuși, sârma ghimpată, camerele cu infraroșu, turnurile de pază și supravegherea permanentă urmăreau clar să constituie un zid contra refugiaților, în ciuda regulilor. Maya își aminti și de criticile rostite de Eylem la cafeneaua Pierre Loti, după ce văzuse fotografia fetiței, atunci când denunțase apatia Europei în fața dramei unui popor martirizat de tiranul al-Assad. Maya fugea din Turcia cu un gust amar. Istanbul trebuia să fie ultima ei misiune pentru serviciile franceze, dar sfârșise cu un eșec, ceea ce nu avea nimic glorios. Dar soarta fetiței și faptul că nu știa nimic sau aproape nimic despre ea o preocupau mai mult decât amorul-propriu. Îi trecu prin minte să se întoarcă, dar abandonă ideea; învățase de la Grupul 9 să renunțe la timp.

Opri la o benzinărie. Dar, înainte să facă plinul, avea să-și ofere o cafea de care avea mare nevoie și să profite de pauză ca să reflecteze la un nou itinerar.

În local nu se zărea picior de om. Se auzea doar sunetul înfundat și continuu, obsedant, al distribuitoarelor automate de cafea, sandviciuri și dulciuri. Maya găsi câteva monede pe fundul genții și așteptă să se umple paharul cu un lichid negricios și fierbinte. Apoi, în fața unei mese înalte, cercetă din nou harta pe telefon. Putea să meargă spre sud și să încerce să treacă în Grecia. Riscul de a fi arestată nu era mai mic. Exceptând cazul în care, își spuse ea, ar reuși să se amestece în cohorta refugiaților masați la graniță. Un gând de un cinism terifiant, ținând cont de misiunea care o adusese în Turcia. Însă pe dinaintea ochilor i se perindară imagini ale violențelor comise de forțele de poliție grecești împotriva populațiilor ce fugeau de războiul din Siria și abandonă ideea.

Tocmai sorbea ultima gură de cafea, când auzi ușile glisante ale localului deschizându-se în spatele ei.

— Turistă? întrebă bărbatul care intrase.

Maya se prefăcu a nu înțelege că ei i se adresează.

— Turistă? repetă bărbatul, sprijinindu-se în coate lângă ea.

Un individ greu de cap, asta-i mai lipsea! Bărbatul era scund și îndesat, cu față pătrățoasă, nas strâmb și ochi lipsiți de expresie. Prin geam, îl zări afară pe tovarășul lui, care se învârtea curios pe lângă Audi, studiindu-i lacom jantele.

— Vorbiți engleza? întrebă ea pe un ton care nu trăda nici pic de teamă.

Bărbatul clătină din cap.

— Atunci, cu atât mai rău, zise Maya, luându-și geanta, îl salută politicos făcându-i semn cu mâna și porni spre ieșire fără să grăbească pasul.

— Cafea? îi propuse bărbatul, apropiindu-se de ea.

Maya afișă un zâmbet larg și arătă spre ceasul de pe perete, dându-i de înțeles că voia să-și continue drumul. Localurile automatizate, situate de-a lungul autostrăzilor, pot deveni extrem de nesigure, veritabile capcane. De ce pierduse atâta timp într-unul? Răspunsul i se păru evident: nu știa încotro s-o apuce fără să se expună pericolului. Bărbatul îi puse mâna pe umăr, insistând zeflemitor să-i ofere o cafea de care ea n-avea deloc chef.

— Nu, vă mulțumesc, îi zise Maya ceva mai răspicat.

— Francez? o iscodi el.

— Belgiană, minți Maya.

— Ah… Belgia, drăguță.

— Vorbiți franceza? întrebă ea.

— Puțin, răspunse tipul, cu un accent îngrozitor. Mașină foarte mică… Belgia… foarte departe! Avion mai rapid, zise el și izbucni în râs, părând încântat de propria glumă.

— Am rău de înălțime! replică Maya, zâmbind fals și continuând să meargă spre ușă.

Când ea păși afară, cel de-al doilea individ ridică imediat capul și aruncă țigara. Maya trebuia să se miște repede dacă voia să scape din belea. Simți în spate prezența primului bărbat și se răsuci brusc, pregătită să se apere.

— Ce vrei? Nu am bani.

El o privi cu dispreț și strigă la tovarășul lui: *Kiçini kaldir!*

Ceea ce însemna literalmente „ridică-ți fundul". Omul se apropie, supus.

— Nu cafea… atunci acte! ordonă primul bărbat cu vocea unui caraliu sigur de autoritatea sa.

Presupunând că asta și era, cu ce gen de polițist avea de-a face? se gândi neliniștită Maya. Se uită drept în ochii lui și deveni mai amabilă.

— OK, cafea, dar plătiți dumneavoastră.

— Acte! repetă ferm bărbatul, căruia îi pierise orice dorință de a face pe cuceritorul.

Maya scoase pașaportul din geantă și i-l dădu. Individul privi fotografia, fără să comenteze minciuna Mayei referitoare la naționalitate. Subalternul o studia cu un aer de prădător care-ți trezea porniri ucigașe.

Un Mercedes negru apăru brusc și trase lângă pompele de benzină. La bord erau două cupluri. Șoferul coborî și observă îngrijorătoarea manevră din jurul Mayei. O întrebă în turcă dacă e totul în ordine și, fiindcă nu primi niciun răspuns, porni curajos spre ea. Pasagerii Mercedesului coborâră la rândul lor, tăcuți și atenți. În fața acestor patru martori, Maya își primi înapoi pașaportul. Încruntat, polițistul îi indică printr-un gest plin de aroganță că poate să plece.

— Mulțumesc, zise ea când trecu prin dreptul tânărului care-i venise în ajutor.

Urcă în Audi fără să mai stea pe gânduri și demară în trombă.

Cu inima bătându-i vijelios, furioasă la culme că nu-și amintise mai devreme de existența zidului frontalier, Maya trebuia să ia o decizie acum și s-o respecte. Să se întoarcă la Istanbul pentru a se întâlni cu omul lui Vitalik, chit că ar fi așteptat în mașină până a doua zi, era probabil lucrul cel mai înțelept… Dacă nu, să încerce să ajungă în Grecia, dar pentru asta trebuia să treacă Marița. Un pod mare traversa fluviul în amonte de Edirne, un altul, mai mic, apărea pe hartă la sud de oraș. Un drum ducea la postul de control Pazarkule. Hotărî să-și încerce norocul pe acolo și, dacă o să i se pară prea bine păzit,

avea să facă imediat cale-ntoarsă. Acum, că-și stabilise un plan, își recăpătă într-o oarecare măsură calmul.

Încă o oră, și va ieși din încurcătură. Părăsi autostrada și pătrunse în Edirne. Case roz și albe se înălțau de-o parte și de alta a străduțelor înguste. Probabil că, ziua, cartierele trepidau de agitația unei vieți zgomotoase, în care strigătele copiilor, ale vânzătorilor și tumultul circulației se amestecau cu chemările muezinului. Noaptea, totul era pustiu. Maya trecu pe lângă tarabele goale care mărgineau marele bazar. În depărtare, cele patru minarete imense ale moscheii Selimiye se conturau pe cerul întunecat. Maya se avântă spre sud și luminile din Edirne dispărură curând în zare.

Traversă podul, ocoli târgușorul Karaağaç și se pomeni în plin câmp. Dădu mai tare radioul și începu să fredoneze, ca să capete curaj.

Două faruri răsăriră în oglinda retrovizoare, orbind-o.

***

— Maya încerca să ajungă la Paris… Nu primise apelul adresat de Vital și de Malik tuturor membrilor Grupului?

— Nu, deoarece ei credeau că Maya se va întâlni cu omul lor de la Istanbul și se bazau pe acesta ca s-o conducă la Kiev. În plus, temându-se că e supravegheată, Malik nu voia să riște ca mesajul să fie interceptat.

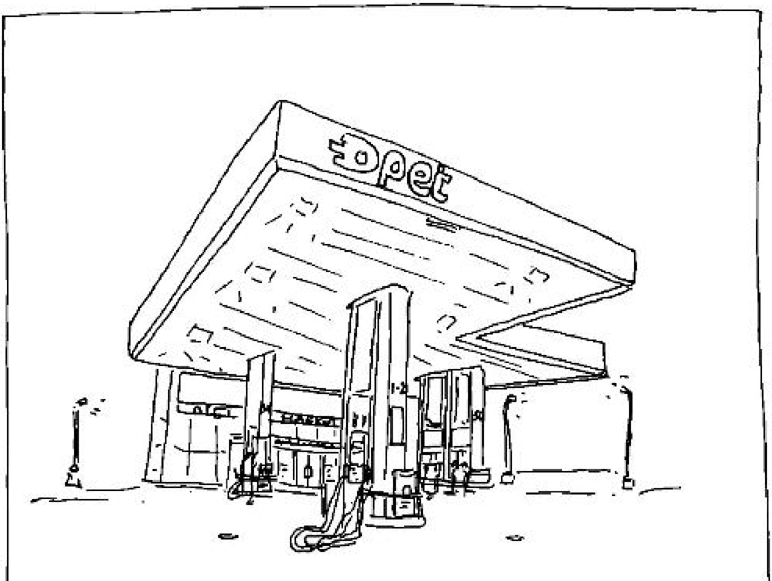

BENZINĂRIA

6.

Ziua a șasea, în donjon

Acest concert i s-ar fi părut neobișnuit unui observator străin. Așezați în jurul unei mese rotunde și având fiecare în față câte un terminal, membrii Grupului 9 băteau la tastaturile lor cu o virtuozitate jovială, dedicați complet sarcinii ce le fusese încredințată. Liniile de cod defilau pe ecrane, atacurile se țineau lanț.

Ilga apăru pe la 13, le împărți sandviciuri, lăsă pe masă sticle cu apă și două termosuri cu cafea, apoi se retrase fără un cuvânt.

La 15, Vital făcu un tur complet al donjonului, oprindu-se la fiecare ecran, ca să se asigure că faza 1 e încheiată.

— Din momentul în care trimitem clipurile, zise Malik, fiecare trebuie să-și supravegheze țintele și să raporteze activitatea lor pe ecranul central. Faza 3 nu va începe decât după ce-i agățăm pe toți.

Trecuse de ora 16. Cincizeci de clipuri-capcană au fost postate simultan, după cum prevăzuseră. Primul căzu în cursă directorul general al unei sucursale Talovi la Londra, al doilea mușcă momeala în taxiul care-l ducea la biroul său din Luxemburg, al patrulea, în sala de conferințe din clădirile unei filiale italiene… Din jumătate în jumătate de oră, lista de pe ecranul central creștea. Ekaterina era curioasă să afle cum niște oameni atât de bine plătiți găseau timp să se distreze în decursul orelor de muncă.

— Probabil, cei mai mulți dintre ei se plictisesc rapid la ședință, sugeră Cordelia.

— Dacă ai vedea la ce se uită directorul financiar din Geneva, n-ai crede că se plictisește… Sper cel puțin că nu e în vreo ședință, se amuză Janice.

La 21, atinseră obiectivul fazei 2. Toate smartphone-urile erau la discreția Grupului. Echipa își acordă o binemeritată pauză

pentru cină. Ekaterina simțea o nevoie urgentă nu să mănânce, ci să ia aer. Îi ceru o țigară lui Janice și ieși să fumeze în livadă. Cordelia visa la un duș, Diego se duse în camera lui ca să sune la restaurant. În timp ce restul părăseau donjonul, Janice împinse fotoliul lui Vital spre șina care urca pe scări.

— Unde mă duci, Metelik?

— În salon, să discutăm puțin între patru ochi înainte de a merge la masă.

— Ai secrete să-mi încredințezi? o descusu el când ajunseră la parter.

— Dimpotrivă, mi-ar plăcea să fiu prima care află ce ne ascunzi.

Vital se răsuci ca să se uite la ea, cu un aer perplex.

— Pe care mi-l recomanzi? întrebă Janice privind spre cele două carafe de pe servantă.

— Depinde ce fel de călătorie cauți. Dacă vrei să te îmbeți, lichiorul din votca distilată de Ilga te trăsnește de nu te vezi. Dacă vrei să-ți încânți papilele gustative, e de preferat sticla de bourbon din stânga. Malik a cumpărat-o, e de contrabandă, bineînțeles, dar de o calitate excepțională, mai bătrână decât noi doi la un loc.

Janice turnă în două pahare și-i întinse unul prietenului ei.

— Eu nu beau, e contraindicat pentru că iau medicamente.

— Ce medicamente?

— Pentru dureri. Picioarele mele nu mai funcționează, dar nu toate circuitele au fost tăiate. Deși uneori mi-ar plăcea să fie așa. Ce-ar fi să-mi spui ce dorești?

— Te-am observat în donjon. Ai lucrat întruna în colțul tău. Sunt curioasă să știu ce făceai și la ce riscuri ne expunem.

— Exact, lucram să le reduc. Cordelia și Diego sunt foarte drăguți, însă nu poți să furi 250 de milioane de dolari fără să atragi atenția, și cu atât mai puțin fără să-ți faci dușmani.

— Mă îndoiesc că oamenii cărora o să le dăm bani se vor plânge public de asta.

— Dar nu fericiții câștigători la loteria noastră vor face vâlvă, Metelik, ci noi! Nu lași să treacă neobservat un atac atât de colosal! Unde ar mai fi morala poveștii?

— E absurd, Vital! Tu singur spuneai. Atacăm reprezentanți ai unor organizații puternice. Avem tot interesul să fim foarte discreți.

— Mă subestimezi. Nu se pune problema să ne trâmbițăm isprăvile în comunitatea hackerilor, ei știu deja că suntem cei mai buni. Și nu cheltuim atâta energie și atâtea mijloace cu atacul ăsta ca să potolim o sete de răzbunare. Mă rog, fără a arăta lipsă de respect față de Cordelia și de biata logodnică a lui Diego, să zicem că n-o facem doar pentru a le răzbuna. 250 de milioane de dolari… În ochii autorităților, operațiunea ne va transforma în mari infractori, nu mai există cale de întoarcere. Dar – și e la fel de important ca despăgubirea victimelor – responsabilii acestor multinaționale trebuie să se teamă de noi mai mult decât ne temem noi de ei și, odată cu ei, toți cei care se cred de neatins.

Janice lăsă paharul pe masă, uitându-se surprinsă la Vital.

— Ce-i cu tine? Nu te-am auzit niciodată exprimându-te atât de bine.

— Fie, mărturisesc. Am învățat pe de rost discursul lui Malik. Vreau să-i conving pe ceilalți să publicăm un comunicat. Dar, până atunci, trebuie să rămână concentrați asupra misiunii. Așa că pune fermoar la limbă!

— De ce Maya nu e cu noi?

— De unde ai vrea să știu?

— Am văzut două scaune goale aseară la cină și azi în donjon, cine mai lipsește la apel?

— Metelik, curiozitatea te devorează. Așa cere meseria ta, bănui.

— Bănuiesc!

— Dacă așa preferi.

— Cine ne-a adunat aici? insistă Janice.

— Eu și fratele meu, știi perfect.

— Doar pentru atacul ăsta?

— Ai furat de multe ori 250 de milioane de dolari într-o noapte? Pentru mine e prima dată. Un motiv destul de gigantic ca să ne reunim, nu?

— Juri că nu-mi ascunzi nimic?

— Metelik, eu mă plimb pe niște roți, ce vrei să-ți ascund?
— Scuze, nu văd legătura.
— Normal, nu există niciuna. Termină paharul și hai la cină, am mult apetit.
— La ce lucrai când noi eram acolo, sus?
— O să afli la masă, împreună cu ceilalți, nu-mi place să bat câmpia.
— Câmpii!
— Ce mă poți călca pe nervi cu corecturile tale, Metelik! mormăi Vital.
— Doar din dragoste o fac, replică Janice cu zâmbetul pe care obișnuia să-l afișeze când spunea o prostie. Și, pe deasupra, datorită mie, o să te exprimi până la urmă la fel de bine ca fratele tău, n-o să mai ai nevoie să înveți un text.
— Cine spune că vreau asta?
Janice dădu din umeri și se îndreptă spre ușă.
— Stai! îi ceru Vital. Pot să-ți pun o întrebare… feminină?
Janice se întoarse, își luă paharul și se ghemui în fața lui.
— Te ascult.
— E delicat.
— Obligatoriu, dacă e ceva feminin.
— Cordelia e solitară, ce crezi?
— Vrei să zici celibatară?
Vital își coborâse privirea, uitându-se fix la suporturile pentru picioare ale fotoliului său, ceea ce nu-l caracteriza. Janice descoperi un bărbat tânăr, care nu îmbătrânise în aceeași măsură precum corpul în care încerca să supraviețuiască. Înțelese că lumea ei era mai mare decât a lui, făcută din visuri și speranțe, din singurătate și curaj.
— O să mă interesez, răspunse ea, sărutându-l pe obraz.

***

— *Ideea de a face public atacul îi aparținea lui Malik sau lui Vital?*
— Eu am scris discursul lui Malik. Însă cei doi frați l-au adoptat fără rezerve. Operațiunea derulată din donjon avea să marcheze o etapă în istoria Grupului. Devenise important să ne

facem cunoscuți dincolo de comunitatea hackerilor. Trebuia ca fiarele să-și pună întrebări despre adevăratul sens al acțiunilor noastre, să audă…

— Ce să audă?

— Sunetul tunurilor, mai modest spus, al unei salve ce anunța începutul luptei pe care urma s-o ducem împotriva lor.

— De ce să-i preveniți în loc să acționați din umbră, ca până atunci?

— Fiarele folosesc haosul drept armă. Baron a declarat într-o zi că singurul lucru ce ar putea salva vechea lume e distrugerea noii lumi prin ea însăși. Trebuia să semănăm urgent dezordinea în organizația lor.

— Cu ce scop?

— Să-i obligăm să comunice între ei, apoi să se reunească.

— Și cum urma să obțineți acest rezultat?

— Prin teamă. Ce-i mai înspăimântător decât un inamic insesizabil?

***

Seara a șasea, la castel

Pe o bancă, în spatele castelului, Mateo stătea de vorbă cu Diego, vrând să afle ce anume îl împinsese să devină hacker.

— O pasiune pentru cinematografia americană, îi explicase Diego. Prima mea mare lovitură a constat în piratarea unui studio californian. Îmi ofeream în avanpremieră filme care nu erau încă distribuite în Spania. Dar mi se părea frustrant că nu puteam să împărtășesc acest privilegiu cu nimeni și nici să povestesc că le văzusem. Apoi am cunoscut o femeie care mi-a schimbat viața și a făcut din mine ceea ce sunt…

Și Diego îi povesti lui Mateo cum o cunoscuse pe Alba. Când termină, vru să-i pună aceeași întrebare lui Mateo, însă Ilga, pe verandă, agita clopoțelul ce anunța cina.

Cordelia, care ieșise după Ekaterina în livadă, profită de pauza scurtă ca să răspundă, nu fără întârziere, la un e-mail de la șeful ei. Acesta îi cerea rapoartele analizelor de securitate ale

săptămânii, dar nu pomenea de vreun telefon sau de vreo vizită a poliției la locul ei de muncă. Sheldon renunțase să urmeze căi legale pentru a recupera documentele compromițătoare furate de ea. Lucru de care Cordelia nici nu se îndoise – rari sunt traficanții de droguri care depun plângere la comisariat când li se șterpelește marfa. I-o luase înainte acestui ticălos, Alba și Penny Rose aveau să fie curând răzbunate. Ca o chestiune de principiu, va veghea personal să fie golit în întregime contul lui Sheldon. Malik se apropie de ea.

— Ilga nu-i o bucătăreasă răbdătoare, dar, dacă ai chef să faci câțiva pași, pot să găsesc o scuză pentru noi.

Cordelia îl privi cu acel aer grav pe care îl afișa politicos atunci când nu avea nicio legătură cu ceea ce tocmai i se spusese.

— Ești un bărbat frumos, nu încape discuție, zise ea. Dar, în clipa asta, n-am absolut deloc chef să mă culc cu cineva, oricine-ar fi el.

Și, după aceste cuvinte care-l amuzară pe Malik, porni spre castel.

***

— *Care era starea de spirit înainte să realizați atacul secolului?*

— La cină, tensiunea era palpabilă și conversațiile, restrânse la minimum. Toți se gândeau la momentul din noapte când atacul urma să atingă punctul în care nu mai exista cale de întoarcere; fiecare simțea un amestec de entuziasm, mândrie și teamă înainte de a trece la acțiune. Fiindcă nimeni nu putea să estimeze riscurile la care ne expuneam sau să prevadă consecințele operațiunii noastre. Însă teama a dispărut imediat ce Grupul a revenit în donjon. Totalul activelor țintelor noastre figura deja într-o coloană lângă numele lor. Vital și-a lăsat fratele să se ocupe de expunerea fazei 3 a planului. Simplă în aparență, necesita totuși o programare perfectă. Dacă fiecare acționa calm, dacă nimeni nu comitea nicio eroare, dacă totul se desfășura cum era prevăzut, 250 de milioane de dolari aveau să fie curând extrase din cinci bănci importante și să reapară într-

un cont secret la JSBC.

***

— Cam mulți „dacă”, oftă Janice. Suntem băftoși… „dacă” ne iese.

Ekaterina ridică mâna ca să ia cuvântul.

— Stați un minut! Nimeni dintre voi n-are îndoieli asupra temeiului acestui atac?

Dintre chipurile care se întoarseră spre ea, pe al Cordeliei nu se citea cea mai prietenoasă expresie.

— O să-i ruinăm pe oamenii ăștia, suntem siguri că toți se fac vinovați de ceea ce îi acuză Cordelia?

— Nu ne-am erijat niciodată în tribunal, răspunse Janice.

— Tocmai, insistă Ekaterina. Până azi, fiecare dintre noi a acționat din proprie inițiativă, uneori ajutat de ceilalți, dar mereu călăuzit de propriile convingeri, sublinie ea.

— Cinci ani de anchetă, moartea Albei și a lui Penny Rose nu-s de-ajuns să te convingă? se revoltă Cordelia. Tentativa de a mă asasina nu-i destul ca să ne justifice acțiunea? Atunci, care e rostul Grupului nostru? se înfurie ea.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste întreaga adunare.

— Ekaterina are dreptate să ridice această întrebare. Eu n-am avut atâta îndrăzneală și regret, interveni Mateo. E prima dată când operăm toți împreună…

— Aproape toți, aminti Diego. Oricum ar sta lucrurile, e normal să discutăm. Pentru mine, dovezile strânse sunt suficiente. Dar, dacă cineva nu e de acord, trebuie să-i luăm în considerare părerea.

Janice își drese glasul ca să vorbească, cu un zâmbet plin de tristețe.

— Niciodată nu mi-aș fi imaginat că o să spun asta într-o zi, dar, în ceea ce mă privește, vremea întrebărilor s-a încheiat. Mi-am pierdut recent o prietenă dragă, ucisă pentru că și ea investiga fapte de corupție. Scandalurile se țin lanț, nimeni nu se mai indignează… sau prea puțin în fața unor acte comise fără teama de pedeapsă. Nu mai vreau să tergiversez, ci să acționez.

Ekaterina evită privirea lui Mateo.

— Ai implicat în treburile noastre o persoană străină de Grup? întrebă el.

— Foarte delicat mod de a-mi prezenta condoleanțe! Să-ți amintesc că am făcut-o ca să te ajut? Sunt reporter, nu trebuie să-ți dau socoteală despre metodele mele de investigație și cu atât mai puțin despre sursele mele!

Vital lovi puternic în masă cu amândouă mâinile.

— Ajunge! Când terminați cu cearta, putem să începem?

*

Atacul începu la 23. Ordinele de virament au fost expediate de pe smartphone-urile țintelor. Fiecare pândea sosirea codurilor de verificare trimise automat de serverele bancare.

La 23, lista era completă.

La 23, echipa luă controlul asupra mobilelor bancherilor. Autentificară ordinele de transfer unul după altul, dejucând al treilea și ultimul nivel de securitate.

Janice număra acei „dacă". Nu le mai rămânea decât să lanseze procedura de transfer a fondurilor.

La 23, Malik dădu semnalul.

Toate privirile se îndreptară spre ecranul de pe perete.

Activele țintelor descreșteau cu o viteză vertiginoasă în timp ce suma cumulată a atacului, afișată de un contor, nu înceta să crească.

10… 20… 50… 100… 150… 200… cifrele se învârteau rapid, 220… 230… 240… 250 de milioane.

Se auziră suspine de ușurare și o salvă de aplauze răsună în donjon când suma finală de 298 de milioane, subtilizată în câteva minute, se afișă. Mult mai mult decât prevăzuseră.

— N-am parcurs decât jumătate din drum, le aminti Malik. Când băncile vor înțelege ce li s-a întâmplat, vor face orice ca să recupereze banii. Trebuie să-i punem la adăpost. Dacă-i lăsăm într-un singur cont, chiar și la Jersey, riscăm să ne expunem. JSBC păstrează averile unora dintre cei mai mari escroci și directorii ei s-ar putea lăsa convinși cu ușurință să trădeze

secretul bancar ca să pună laba pe noi.

— Ce propui? întrebă Mateo.

— Să ștergem urma acestor milioane investindu-le în criptomonede, cum a sugerat Cordelia.

— Crezi că oamenii pe care vrem să-i ajutăm o să-și plătească datoriile în criptomonedă? Probabil că majoritatea lor nici nu știu ce-i aia, se alarmă Ekaterina.

— O să le trimitem instrucțiuni pentru a reconverti criptomoneda în bani gheață. Nu-i mai complicat decât să folosești o carte de credit.

— Chiar crezi că putem cumpăra criptomonedă de aproape 300 de milioane de dolari, dintr-un cont recent deschis, fără să trezim bănuieli? întrebă cu ironie Cordelia. La fel de bine putem să ne urcăm în primul avion spre Jersey și să săltăm lovelele direct!

Izbucnirea Cordeliei îi smulse Ekaterinei un zâmbet. Malik îi aruncă o privire exasperată înainte de a continua.

— Ieri, Janice ne-a întrebat dacă putem să mai deschidem o poartă în serverele de la JSBC. Am reușit să plasăm un rootkit[3] în inima instalațiilor lor informatice, fapt ce ne oferă o marjă de manevră importantă, cu condiția să nu ne expunem. Descoperirea acestui virus ar avea consecințe grave, de aceea…

— Tu și fratele tău ați implantat un rootkit în serverele JSBC… doar într-o zi, serios? zise din nou ironic Cordelia.

— Nu-i momentul să ne lăudăm, ripostă Malik, dar da, el ne dă acces la cele mai înalte niveluri de acreditare și este prevăzut cu o securitate proprie. Se autodistruge dacă un utilizator se apropie prea mult de el. Evident, dacă s-ar întâmpla asta, ne-am pierde toate privilegiile și ar fi profund regretabil. Deci, era esențial să procedăm metodic.

— Era? întrebă Janice.

— Eu și Vital am profitat de după-amiaza asta ca să modificăm programele JSBC. Pentru început, am ridicat plafonul ordinelor supuse verificării. Cumpărarea de monede electronice nu trece prin nicio bancă centrală, așa că nimeni nu va putea să meargă pe fir până la sursă, și cu atât mai puțin să găsească banii pe care îi vom fi redistribuit. O să aflați cum

anume, într-o secundă, cu condiția, bineînțeles, să nu mai aibă Cordelia altă întrebare…

Ea îi răspunse arătându-i degetul mijlociu, înainte de a capitula.

— În noaptea asta, continuă Malik, o să cumpărăm Bitcoin, Ethereum, Ripple, Litecoin, tot ce vreți, în tranșe de 30.000 de dolari, adică chiar sub plafonul de securitate pe care l-am reprogramat. Și o să-i transferăm de fiecare dată în portofele digitale.

— Nu sunt vreun geniu în matematică, dar asta înseamnă multe portofele, remarcă Janice.

— În jur de 10.000, câte victime avem de despăgubit, explică Malik.

— Așteaptă, Metelik, o să vezi, interveni Vital. E *maginific.*

Entuziasmat la culme, începu să scrie ceva la tastatură. Pagina principală a site-ului unei societăți specializate în securizarea activelor în criptomonede se afișă pe marele ecran de pe perete.

— Ledger! Sunt cei mai buni… și prieteni, anunță mândru Vital. Odată aflați la adăpostul tehnologicilor, banii vor fi în siguranță mai bine decât tot aurul din Fort Knok!

— Knox… nu Knok, îl corectă Janice.

Vital nu-i dădu atenție și expuse în amănunt direcția de acțiune. Operațiunea trebuia încheiată înainte să se trezească băncile. Se făcuse târziu, așa că toți se apucară de lucru.

*

La 23:30, un program al IRS[4] identifică o serie de mișcări financiare cu destinația Jersey. O listă cu acestea a fost trimisă automat serviciului însărcinat cu inspecția federală a impozitelor americane.

*

La 01:57 dimineața, Sheldon se ridică discret, cu grijă să nu-și trezească soția, care dormea lângă el. Se duse la baie și, fiindcă-l

apucase foamea, făcu un ocol pe la bucătărie. Pe drum, aruncă o privire la telefonul mobil și se încruntă, mirat că nu primise niciun mesaj de 22 de ore. De obicei, peste noapte, se tot adunau e-mailuri de la colaboratorii străini. Se gândi că e o pană de rețea. Obosit și sătul, se întoarse să se culce fără să-și mai pună alte întrebări.

*

La 6 dimineața, un account manager avea să sosească la biroul său aflat într-un turn din City. Londra se trezea învăluită în trandafiriul palid al zorilor.

Cu o ceașcă de ceai în mână, bărbatul avea să se așeze în fața ecranului și să rămână surprins. Doi dintre clienții săi își goliseră conturile și-și transferaseră activele spre o destinație necunoscută. El avea să dea semnalul de alarmă, creând panică, iar în cursul zilei, panica avea să pună stăpânire pe cinci instituții financiare și să pună la pământ 50 de infractori cu gulere albe.

***

— De ce aleseseră Vital și Malik să folosească portofele electronice în cadrul atacului?

— Conversia banilor în criptomonede era singura modalitate de a șterge orice urmă a finalității operațiunii lor. Un White Hat de nivel înalt – și băncile nu aveau să recurgă doar la unu ca să găsească sumele furate – ar fi ajuns la contul de la JSBC. Însă niciun hacker din lume n-ar fi putut dibui fondurile pe care noi le vărsam familiilor victimelor din scandalul insulinei.

— Prin ce minune?

— Mijloacele noastre de plată s-au dematerializat de multă vreme. Cu excepția bancnotelor pe care le retragi de la bancomat, banii tăi se află într-un cont bancar, și nu într-un seif sau într-un ciorap de lână, sub saltea. Te bucuri de ei prin intermediul unui card de debit, de credit sau prin viramente. Mijloace tranzacționale relativ slab securizate, după cum ați

putut constata. Dar acum ne plătim cumpărăturile obișnuite cu telefoanele mobile. Într-un fel, sunt portofele digitale. E suficient să le apropii de cititorul de carduri și plata se efectuează fără contact, prin intermediul unui schimb de informații digitale. Comerciantul primește, iar contul tău este debitat. Dar, din motive de securitate, fiecare tranzacție este înregistrată de două bănci, a ta și a creditorului. Operațiunile sunt centralizate și identificate. În cazul criptomonedelor, banii nu trec prin nicio bancă, fiindcă nu se află nicăieri sau, mai degrabă, fiindcă se află peste tot, sub forma unor serii de linii de cod, fragmentate și împrăștiate în milioane de computere din întreaga lume, motiv pentru care descoperirea lor e mult mai complexă.

— Cum poți să folosești o monedă care se află pretutindeni și nicăieri, în același timp?

— Datorită unei chei de cifrare criptate, care reconstituie și autentifică toate fragmentele. O cheie pe care doar proprietarul o are. Problema nu mai e să-ți securizezi banii, pentru că nimeni nu-i poate lua, ci să protejezi cheia criptată care permite accesul la ei. Aici intervin societăți precum cea a lui Mateo sau cea menționată de Vital și de Malik. Cheia criptată este stocată în interiorul unui mic dispozitiv fizic care seamănă cu un stick USB, dar un model deosebit de sofisticat. De fiecare dată când cumperi sau revinzi criptomonede ori faci cumpărături utilizând o astfel de plată, folosești acest portofel electronic, exact cum ai face cu telefonul mobil. Cu un nivel de siguranță incomparabil. Banii sunt transferați de la o persoană la alta, fără să treacă printr-un intermediar. Tranzacția este practic anonimă.

— Ca în cazul banilor gheață…

— Nu, mai degrabă ca în cazul aurului extras din mină. Banii de hârtie sunt emiși de băncile centrale și bancnotele sunt numerotate, moneda electronică este emisă în sistem *peer-to-peer,* este validată de rodul unei munci și nu poate fi contrafăcută, cantitatea ei este plafonată. Tranzacțiile sunt imposibil de falsificat.

— Și dacă ți se fură portofelul digital sau îl pierzi?

— Spre deosebire de un portofel tradițional, el nu conține decât un cod criptat și e lipsit de valoare pentru cel care nu are

cheia care-l deschide.

— *Grupul urma să trimită 10.000 de chei criptate prin poștă?*

— Prin e-mail. Banii urmau să fie stocați într-un seif electronic virtual, un Vault, în jargon. Mai mult decât nivelul de securitate atins, genialitatea atacului nostru se baza pe folosirea criptomonedei pentru a despăgubi victimele colaterale ale scandalului insulinei. Fiecare dintre ele urma să primească 30.000 de dolari sub această formă anonimă, bineînțeles, cu cheia cifrării ce-i permitea să-i transforme în monedă curentă oricând dorea. Și, cum banii nu trecuseră prin nicio bancă, nimeni nu putea să le identifice proveniența. Ca să fac o comparație cu poșta la care v-ați referit, imaginați-vă că un poștaș le strecura în cutia de scrisori un plic conținând 30.000 de dolari în bancnote uzate… alături de câteva cuvinte de felicitare, nesemnate.

***

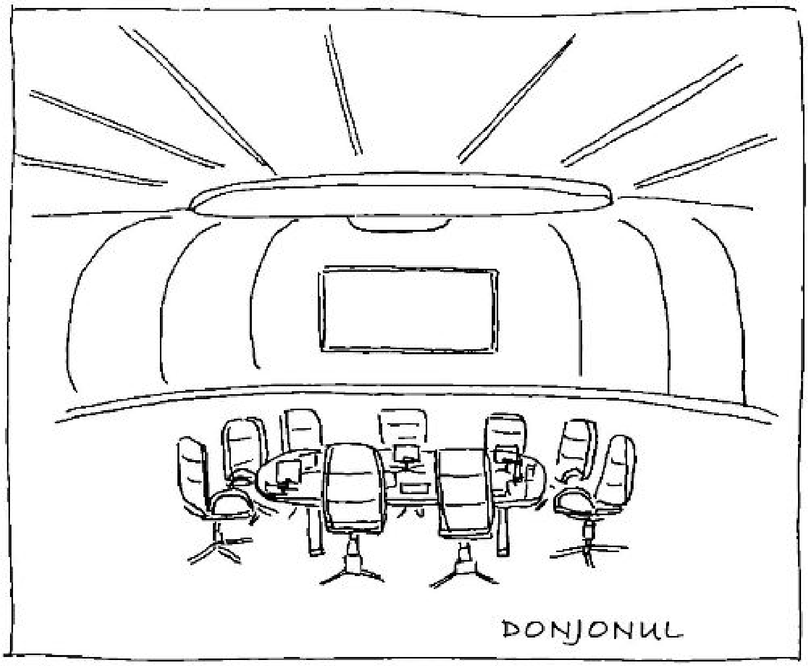
DONJONUL

7.

Aproape de frontiera greco-turcă

Cu un ochi la drum și cu celălalt la oglinda retrovizoare, Mayei i se păru că recunoaște, prin parbrizul mașinii care se ținea după ea, chipul bărbatului de la benzinărie. Nu căuta doar s-o depășească, ci s-o și blocheze. Maya se pricepea să conducă și nu avea să-l lase să-și ducă la capăt manevra. La ieșirea dintr-un viraj, trase scurt frâna de mână, făcând Audiul să alunece de-a curmezișul, și execută imediat o contra-virare. „Driftul" îi luă prin surprindere pe urmăritori, care aproape că ieșiră de pe șosea, însă, în ultima clipă, șoferul redresă mașina.

Granița era la doar cinci kilometri. Motorul Audiului urla sub asaltul în reprize, șoseaua sinuoasă îi împiedica pe urmăritori să depășească în forță. Maya era hotărâtă să nu oprească la postul de control, sperând că vameșii nu vor trage în vehiculul ei. Odată ajunsă în Grecia, intenționa să se predea autorităților. Dar până atunci, nici nu se punea problema să cedeze. Aruncă iar o privire spre GPS: înaintea ei se profila o linie dreaptă și lungă. Audiul putea să urce spre 200 km/oră, dar Mayei îi era imposibil să identifice modelul mașinii care se apropia de bara ei din spate sau să-i estimeze puterea. Motorul tuși. Indicatorul de benzină era la minimum. Faptul că băuse o cafea înainte de a face plinul fusese o greșeală cu consecințe grave. Maya învârti volanul ca să extragă ce mai rămăsese din carburant pe fundul rezervorului, un act disperat fără efect. Așa că jucă totul pe o singură carte.

Stinse farurile, viră scurt și se ținu de volan. Audiul sări peste taluzul din lateral și ateriză pe un câmp.

Șoferul care o urmărea nu se așteptase la așa ceva. Frână brutal și alunecă în linie dreaptă pe asfalt. Avu nevoie de 200 de metri să oprească, în timp ce Audiul se îndepărta, culcând la pământ iarba înaltă. Motorul scoase un zgomot sacadat și se opri. Cursa de mașini se încheia aici. Maya deschise portiera și o rupse la fugă din răsputeri, fără să aibă idee încotro.

Alerga cu pași mari, cu capul aplecat. Spicele de grâu îi

șuierau pe la ureche, îi zgâriau picioarele. Brusc, piciorul i se înțepeni într-o adâncitură noroioasă, simți o durere ascuțită la gleznă și se prăbuși cu fața la pământ. Se răsuci, mușcându-și buzele să nu țipe.

Două fascicule luminoase se mișcau în zigzag pe deasupra spicelor, două lanterne mari ce se apropiau. Maya se ridică și zări ceea ce i se păreau a fi niște tufișuri la liziera unei păduri. Se lăsă în genunchi, ca un atlet încremenit în blocstart, apoi își continuă evadarea șontâcăind. Atacatorii nu erau la mai mult de 100 de metri. Inima îi bătea prea tare, arsura de la gleznă devenea insuportabilă, scântei de foc îi jucau în fața ochilor. Să reziste, să mai reziste puțin…

La atât apucă să se mai gândească. Simți pământul fugind de sub ea, apoi răsturnându-se, spicele biciuindu-i obrazul. Capul îi săltă lent în praf. Lungită pe spate, cu răsuflarea tăiată, observă licărul stelelor. Apoi îi apăru în fața ochilor chipul unei fetițe, un chip de înger care zâmbea trist. Maya nu știa de ce își amintise de Albert, tipul care îi gara Austinul în parcarea de la Alma, poate pentru că, la volanul Cooperului ei, ar fi răzbit până la graniță, poate și pentru că, singură acum, epuizată și rătăcită într-o țară străină, Parisul îi lipsea mai mult decât oricând. La capătul forțelor, se lăsă în voia sorții.

Două mâini o apucară de umeri și începură s-o târască înapoi, iar Maya își pierdu cunoștința.

Ziua a șaptea, la castel

Dintre toți, Janice avea cea mai multă experiență în materie de nopți albe. Însă întinsese mult coarda în ultimele zile. Pe la 4 dimineața, puse capul pe birou și adormi. De la miezul nopții, donjonul se transformase în ring de tranzacționare. Ekaterina, Mateo, Diego, Cordelia, Vital și Malik continuau neobosiți să schimbe tranșe de câte 30.000 de dolari în monede electronice, pe care le transferau din contul de la JSBC în portofele digitale.

La 5 dimineața, Mateo se întinse și se frecă la ochi; Ekaterina își împinse scaunul spre postul lui de lucru și îl privi cu un zâmbet în colțul gurii.

— Societatea de la care cumpărăm portofele electronice este

concurenta firmei tale, nu?

— E mai bine așa. N-aș fi acceptat niciodată să scot profit din atacul ăsta și, dacă mi-aș fi oferit serviciile, aș fi putut trezi bănuieli. Echipele de la Ledger n-ar avea ce să-și reproșeze, le vor fi cumpărate 30.000 de chei securizate.

— Rigoarea ta mă fascinează. Bun, mă întorc la treabă, răspunse Ekaterina, împingându-și scaunul înapoi, spre ecranul ei.

***

La 6 dimineața, Vital îi ceru Cordeliei să afișeze pe ecranul central lista cu familiile care urmau să primească despăgubiri. Malik se apropie de Janice și-i puse o mână pe umăr. Ea ridică anevoie capul, atât de buimăcită de somn, încât îi veni să întrebe unde se află.

— N-ai vrea să ratezi partea cea mai bună, îi șopti el. Mai rezistă o oră.

— Unde am ajuns? întrebă ea căscând.

— În momentul când redistribuim prada către victime. Cunosc niște ticăloși care o să aibă o zi foarte proastă, se bucură Cordelia.

— Și niște oameni pentru care Hanuka vine mai devreme, adăugă Janice, întinzându-se. Cum îi anunțăm că au primit atâția bani?

— Le dăm vestea cea bună printr-un e-mail, la care atașăm un document cu instrucțiunile pentru conversia și folosirea sumelor, răspunse Malik.

— Și dacă suspectează că-i vreo stratagemă de-a hackerilor pentru a ajunge la contul lor din bancă?

— De remarcat că nu s-ar înșela complet, însă de data asta, pentru o cauză bună. Poate că-și vor pune întrebări, până când știrea va fi transmisă de mass-media, interveni Vital.

— Ce mass-media? întrebă Mateo pe un ton neutru.

— Ajungem și acolo imediat, răspunse Vital. Sunteți pregătiți?

— Despre ce vorbești? insistă Mateo.

Malik arătă cu degetul spre ecranul central.

— În câteva clipe, circa 300 de milioane de dolari vor fi restituiți victimelor din scandalul insulinei. Cred că-i o premieră în istoria atacurilor informatice.

— Dacă nu cumva au făcut-o și alții, care au avut inteligența să nu se laude cu asta, replică Mateo.

— Nu ne mai rămâne decât să inițiem transferul apăsând pe o tastă, continuă Vital imperturbabil. Cred că sarcina îi revine Cordeliei.

— Nu, zise ea, uitându-se fix la Diego. Cred că plăcerea i se cuvine fratelui meu.

Diego ocoli masa și-și sărută sora pe frunte.

— N-o să ne schimbăm obiceiurile când mai avem atât de puțin până la atingerea scopului. S-o facem împreună!

Stăteau amândoi solemn în fața ecranului, ca și cum acesta ar fi fost un altar.

— Mi-am ținut promisiunea, murmură Cordelia, punând degetul arătător pe tasta „Enter”.

***

— 298 de milioane de dolari și-au luat zborul cât ai clipi. Era doar prima bătălie, însă Grupul 9 tocmai le declarase război fiarelor.

***

INSULINĂ
10ml

8.

Ziua a șaptea, la castel

Exaltarea care îi ținuse treji toată noaptea dispăruse. Drept dovadă, calmul care domnea la micul dejun. Momentul de revenire la realitate. Așa se întâmpla deseori după un atac. După bucuria triumfului urma o senzație de vid.

Cordelia răspunse cu un zâmbet amical la privirile insistente ale lui Malik. Mateo își verifica mesajele.

Cu un oftat greu și adânc ce părea să cuprindă toate suspinele lumii, Janice bău a treia ceașcă de cafea, dar era atât de trasă la față, încât lui Vital i se făcu milă de ea și îi sugeră să se ducă la culcare.

O oră mai târziu, Ekaterina o găsi lungită pe o bancă, în grădină. Se așeză lângă ea. Răceala pietrei contrasta cu razele care le încălzeau obrajii. Ekaterina își puse ochelarii de soare. Janice ținea ochii închiși, dar îi dădu de înțeles că nu doarme.

— Vrei ceva? mormăi ea.

— Să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

— Mulțumirile sunt acceptate. Asta-i tot?

— Nu, vreau să-ți spun și că mă simt la fel de vinovată ca tine de moartea prietenei tale Noa. Dacă noi nu ți-am fi cerut ajutorul, ea ar fi în viață.

Janice făcu un efort vizibil să se ridice; o studie pe Ekaterina, îi luă ochelarii, și-i puse pe nas, apoi fixă cu privirea salcia ce-și proiecta umbra la picioarele lor.

— Un tâmplar și-a legat prost geanta cu scule pe bicicletă, zise ea. Pedalează pe un drum unde un camion prea încărcat a săpat făgașe. Geanta se desprinde de pe portbagajul bicicletei. Tâmplarul se oprește, își adună sculele, dar nu observă că a pierdut niște cuie. După o oră, trece o mașină și îi explodează un pneu, șoferul pierde controlul volanului și mașina se năpustește în câmp. O vacă se sperie și o ia la fugă și, în goana ei, îl calcă în picioare pe fermier, care moare. Cine-i vinovat?

— Nu știu, vaca? își dădu cu părerea Ekaterina.

— Un concurs de împrejurări, răspunse Janice. Nu ești vinovată cu nimic de moartea lui Noa. Nu încerca să-mi ușurezi conștiința. O să-i găsesc pe asasini, o să mă ocup personal de asta.

— Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, poți să contezi pe mine.

— Ce crezi despre dorința lui Vital de-a dezvălui presei ce-am făcut noi?

— Că nu-i înțelept.

— Nici măcar pentru a transmite un mesaj?

— Ce mesaj?

— Că nu ne vom opri aici.

— De ce să ne punem în gardă adversarii? Ca să le dăm motive să ne vâneze? Justiția e întotdeauna de partea lor. Când sunt prinși cu mâna în sac, sunt bătuți ușor, politicos, pe mână, dar, dacă unul dintre noi e înhățat, își va petrece restul vieții în închisoare. Marile întreprinderi se tem de noi fiindcă scoatem la lumină aranjamentele lor ilegale. Asta am făcut și mai devreme, nu mă îndoiesc că mesajul a fost auzit. Despre ce făcea investigații prietena ta, de au redus-o la tăcere?

— Mai degrabă, despre cine. Un anume Schwarson, unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Conduce un fond de investiții care învârte mai mulți bani decât o grămadă de țări. Majoritatea statelor sunt îndatorate până-n gât, Schwarson e creditorul lor. Oamenii de rând trebuie să strângă cureaua ca să ramburseze datoria ce apasă pe umerii lor și ai generațiilor viitoare, în timp ce fondurile de investiții se îmbogățesc peste măsură ca urmare a ratei dobânzilor pe care le practică și a avantajelor financiare ce le sunt acordate, lor și multinaționalelor. Adaugă speculația bursieră în exces și obții o spirală infernală.

— Ai dovezi că Schwarson are vreun amestec în asasinarea prietenei tale?

— Dovezi directe, nu, dar nu mai cred de mult în coincidențe. BlackColony se află în centrul nebuloasei financiare pe care o investiga colega lui Noa. Cea care a dispărut înaintea ei – și „dispărut” e cuvântul potrivit, n-a existat niciun cadavru, deci

nici crimă. În fine, chiar vreau ca tu și Mateo să mă ajutați. Redactorul meu șef m-a învățat o regulă de aur: ca să găsești vinovații, trebuie să urmărești banii. În cazul nostru, banii care au servit la finanțarea planului de atentat din Oslo. Trebuie aflat ce profit, altul decât rezultatul alegerilor, puteau să tragă din atentat cei care gravitează în jurul Oxford Teknika. Să dibuim ce anume se finanțează prin aceste transferuri de fonduri continue.

— N-am nimic împotriva ideii de a înfrunta Everestul, dar mi-ar plăcea ca mai înainte să pot studia traseul pe care urmează să-l escaladăm.

Janice o privi ușor amuzată.

— Ce e? Ce-am zis? întrebă Ekaterina.

— Ai grijă, începi să vorbești ca Mateo, răspunse Janice și se lungi iar pe bancă. În dragoste, secretul e să nu-l lași pe unul să-l influențeze pe celălalt. Reține că o celibatară înrăită îți împărtășește cuvintele astea înțelepte. O să vin la voi mai târziu, acum încerc să dorm puțin.

*

Cordelia urcase în camera ei. Întinsă pe pat, se gândea la viitorul său, întrebându-se ce avea să facă mai departe cu viața ei. Nu mai era sigură că vrea să lucreze la agenția de securitate informatică, se îndoia că ar putea să mai locuiască în apartamentul ei după cele petrecute acolo, se îndoia și că ar mai avea chef să rămână la Londra. Se auzi un ciocănit în ușă și Diego intră până să apuce ea să-l invite înăuntru.

— Cum te simți? o întrebă.

— Dar tu?

Diego ridică din umeri, abătut. Nimic nu avea să i-o aducă înapoi pe Alba. Cordelia îi făcu semn să vină să se așeze lângă ea.

— Gândește-te la bancherii care-și sună clienții ca să-i întrebe de ce și-au golit contul și la nedumerirea clienților. Și acum, imaginează-ți panica generală.

Reușise să-i smulgă un zâmbet fratelui ei.

***

— Mă surprinde un asemenea sânge-rece. Presupun că operațiunea lor n-a rămas fără consecințe. De obicei, după un jaf, hoții se comportă cât mai discret posibil, or, totul pare să indice că membrii Grupului 9 se comportau ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ori era vorba de inconștiență?

— În niciun caz. Bineînțeles că acțiunea lor avea consecințe. Cordelia, mai conștientă decât restul de represaliile viitoare, nu încerca doar să-și înveselească fratele, ci și să nu se mai gândească la asta. La prânz, fiecare dintre băncile vizate de atac a constatat sumele sustrase de la clienții lor. Serviciile informatice au încercat prin toate mijloacele să afle sursa atacului, unde dispăruseră banii și cum reușiseră hackerii să dea lovitura fără a fi detectați. Trebuiau luate decizii urgente, foarte delicate. Trecerea serverelor pe modul hibernare pentru a preveni un al doilea atac implica furnizarea de explicații, dezvăluirea existenței unei slăbiciuni majore în sistemul lor și pierderea încrederii unei clientele care nu tolerează niciun rateu. Aveau să cadă capete. Operațiunea desfășurată de Grup nu-i viza doar pe cei care participaseră la scandalul insulinei. Hacktivismul nu are drept scop doar să denunțe actele celor care abuzează de puterea lor, ci și să le aducă aminte că superioritatea lor nu este absolută. Pentru ei, să se confrunte cu această realitate este o umilire insuportabilă. Motiv pentru care Vital dorea neapărat să informeze presa.

— La recomandarea dumneavoastră!

— Aveți memorie bună. Cele aproape 300 de milioane volatilizate peste noapte nu periclitau instituțiile respective; însă cinci bănci majore ar fi trebuit să recunoască totuși că fuseseră atacate astfel, iar asta le punea într-o situație deosebit de jenantă. Așa că au întârziat să comunice între ele și să înțeleagă amploarea operațiunii. Dacă și-ar fi coordonat resursele, serviciile lor de securitate informatică ar fi câștigat timp prețios ca să ajungă la contul în care milioanele poposiseră înainte de a fi redistribuite și ar fi putut să găsească, printre liniile de cod, semnăturile caracteristice Grupului 9. Însă, din teama de a nu-și

dezvălui slăbiciunile, n-au făcut nimic. Totuși, una dintre bănci a demarat degrabă o anchetă pe care i-a încredințat-o lui Jack Dermott, un fost angajat al NSA. Înainte de a încerca să înțeleagă cum au reușit hackerii să ocolească toate nivelurile de securitate, Dermott s-a întrebat de ce s-au atins ei doar de un număr redus de conturi, după ce s-au străduit atâta să pătrundă în sistem. Ar fi putut să se aleagă cu o pradă mult mai mare. Dermott a căutat o legătură între victime, le-a studiat profilul și a sfârșit prin a găsi punctul comun. Toate victimele lucrau pentru giganți farmaceutici. Probabil că și alte bănci suferiseră atacuri, nu doar cea care apelase la serviciile lui. Și-a sunat vreo 10 confrați și a descoperit că nu 50, ci aproape 300 de milioane de dolari dispăruseră, toți din conturi aparținând unor responsabili de laboratoare farmaceutice. Deși luase anumite inițiative fără a fi autorizat, și-a informat angajatorii despre cele aflate.

Cordelia discuta cu fratele ei, Mateo și Ekaterina făceau dragoste în camera lor, Janice dormea, în sfârșit, pe bancă, iar Vital și Malik, închiși în donjon, se îngrijorau tot mai tare, fiindcă nu aveau niciun semn de la Maya; și-n tot acest timp, directorii generali ai celor cinci mari bănci s-au întâlnit într-o videoconferință extraordinară. La finalul ședinței și după nesfârșite tergiversări, au luat decizia de a-i preveni și pe alți înalți responsabili despre ce se întâmplase în cursul nopții. De astă dată, pe cei din consorțiile farmaceutice vizate indirect de atac. La întrebarea „Ar avea cineva motive particulare să fie furios pe dumneavoastră?”, întrebare pusă în mod legitim, reacția de indignare a fost unanimă. Întrucât industria farmaceutică lucrează pentru binele și sănătatea omenirii, doar teroriștii puteau să lovească în ea. Așa îi caracterizează mereu cei puternici pe hackerii care le divulgă secretele și le dau la iveală manevrele și cer justiției să aplice pedepse exemplare. Un răspuns al cărui cinism îl făcea pe Dermott să zâmbească. Vechi angajat al NSA, se amuza constatând că șefii lui cheltuiau o energie fără pereche pentru a-i reduce la tăcere pe cei care, spionându-i, dezvăluiseră că NSA spiona întreaga planetă.

SUFRAGERIA CASTELULUI

9.

Ziua a șaptea, la castel

Își propuseseră să se strângă toți până seara ca să decidă prin vot dacă fac public atacul sau nu.

Deocamdată, donjonul arăta ca un tripou clandestin. Vital se închisese acolo și-i interzisese Ilgăi să facă ordine. Cutii de suc, chiștoace, resturi de sandviciuri, sticle goale și un aer îngrozitor de stătut… Malik simți că i se face greață când intră. Vital, în fața terminalului său, avea o mutră de înmormântare. Neputând să deschidă vreo fereastră, întrucât nu exista așa ceva, Malik dădu aerul condiționat la maximum.

— Tot nicio veste? întrebă el.

— Tăcerea ei mă sperie. Ar fi trebuit de mult să treacă granița și să mă sune.

Malik apucă mânerele fotoliului cu rotile și-l împinse spre ușă.

— Atunci, nu folosește la nimic să stai aici. Te așteaptă toată lumea. Când ai de gând să le spui adevărul?

— Imediat după vot.

Gemenii nu suflaseră o vorbă despre natura adevăratului mesaj care îi determinase să convoace Grupul de urgență. În speranța că Maya li se va alătura până la urmă, Vital își convinsese fratele să amâne dezvăluirea până a doua zi după atac.

Întrunirea se desfășură într-o cameră de lângă salon. Biroul tatălui lor fusese multă vreme un sanctuar. Însă primele atacuri informatice ale lui Vital și traficul lui Malik le permiseseră să modernizeze viața în castel. Faimosul birou devenise sală de proiecție, cu toate dotările, lipsea doar timpul pentru a profita de ea.

De lângă ecran, Vital își privea camarazii cum se așază comod în fotolii. Observând-o pe Janice care își consulta mesajele fără să le dea nicio atenție celor din jur, Ekaterina se bucură că, de astă dată, nu ea trebuia să țină un curs în fața unei

adunări turbulente.

Mateo se ridică și explică de ce se opunea ideii de a face publică operațiunea lor.

— Dacă unul dintre noi este interogat cândva, comunicatul nostru o să aibă valoare de mărturie, zise el.

— Ținând cont de povestea noastră și de punctul în care am ajuns, replică Janice fără să-și ia ochii din telefon, asta n-ar schimba mare lucru.

— Un motiv în plus să fim discreți, insistă Mateo. De ce să ne lăudăm și să ne expunem prostește? Dintre oamenii pe care i-am ajutat, unii o să vorbească despre cadoul picat din cer. Estimez că nu va trece nici o săptămână, și rețelele sociale o să se încingă pe tema asta.

— Uitați de comunicat, interveni Vital. Avem o problemă mult mai gravă de rezolvat.

Își rugă fratele să continue, nu fiindcă se temea de întreruperile lui Janice, ci fiindcă nu-l trăgea inima să vorbească.

— Am mai primit un mesaj pe lângă cel de la Diego și Cordelia, explică Malik.

— O alarmă care ne-a îndemnat să vă adunăm aici, adăugă Vital.

— Ce fel de alarmă? întrebă cu îngrijorare Diego.

— În toți anii de când ne cunoaștem, ne-ați cerut ajutorul ca să vă realizați atacurile. Unii, în mod regulat, alții, mai sporadic. Însă niciunul dintre voi nu și-a pus întrebări despre ale noastre. Probabil, pentru voi, eu și Vital nu am lucrat niciodată altfel decât împreună. Nu o luați ca pe o lipsă de încredere în voi, dar, după cum ați constatat, suntem destul de bine echipați aici și, spre deosebire de voi, nu avem altă activitate profesională, deci dispunem de suficient timp pentru a ne desfășura operațiunile. În majoritatea cazurilor, vi le-am împărtășit când au fost niște acțiuni reușite.

— Și când au eșuat? vru să știe Cordelia.

— Nu asta-i problema. Am întârziat să vă informăm doar pentru că așteptam sosirea Mayei, care ar fi trebuit să ni se alăture.

— Ați luat legătura cu ea? întrebă Mateo.

— Da, confirmă Vital. Se simțea supravegheată. Dar voia să fie sigură și să afle cine o spiona.

— Și ați descoperit cine? interveni Diego.

— Nu, dar am certitudinea că cineva îi strecurase un păianjen, răspunse Vital.

— Un ce? se miră Cordelia.

— Un dispozitiv de urmărire, o lămuri Janice, care vorbea fluent „Vitaliana".

— Unde era Maya când ați vorbit ultima oară? întrebă Diego.

— La Istanbul.

— Și pe mine m-a contactat acum câteva zile, nu se înțelegea nimic din cuvintele ei, explică Mateo, scoțând carnețelul pe care-l purta mereu la el.

— Vorbește pentru tine! i-o reteză Ekaterina.

Mateo răsfoi carnețelul, căutând transcrierea textului pe care-l primise, însă Ekaterina i-o luă înainte.

— Maya anunța că pleacă în interes profesional, dar mesajul conținea o anomalie, ca și cum voia să ne alerteze. Zicea că a primit un cadou de la tipul ei, un cadou atât de prețios, încât credea că e pentru o amantă.

— Vorbești de un text codat! o ironiză Cordelia.

— În privința asta, suntem de acord, mormăi Mateo.

— Maya n-a avut decât femei în viața ei, preciză Ekaterina, ignorându-l pe Mateo. De ce ar pomeni de un bărbat? Iar natura călătoriei de afaceri rămâne un mister.

— Sunteți complet pe lângă subiect, rosti Janice cu o oarecare dezinvoltură. Codul e cuvântul „amantă". Când zici „amantă", zici „trădare". *Quod erat demonstrandum,* conchise ea, aprinzându-și țigara.

Ekaterina și Mateo se uitară unul la altul, întrebându-se cum de le scăpase un lucru atât de evident.

— Bun, să rezumăm: Maya vă semnalează că se implică într-o operațiune finanțată de un terț, un bărbat care ar fi putut face joc dublu. Nu-i deloc liniștitor. Știți pentru ce anume s-a dus la Istanbul? li se adresă Janice lui Malik și lui Vital.

Se lăsă din nou tăcerea.

— V-a trecut prin minte că s-ar putea ca mesajul să nu fie de

la Maya? le-o trânti Diego.

Tăcerea deveni și mai apăsătoare.

— Își amintește cineva de aici de Jabert? continuă Diego.

***

— *Cine e Jabert?*

— Jabert era un star în lumea noastră. Un tânăr inteligent, charismatic și un avertizor de integritate deosebit de activ. Atât de strălucit, încât strânsese în jurul lui o comunitate de admiratori. FBI-ul l-a arestat într-o dimineață, la domiciliul lui, după ce făcuse să se vorbească prea mult despre el. Inspirându-se din metodele celor de la Anonymous, după fiecare lovitură importantă, posta un clip în care își explica motivele, apoi făcea publice informațiile la care avusese acces. Dacă spionezi un guvern, riști să-ți petreci restul vieții în spatele gratiilor, mai ales când aduci dovezi că echipele de la NSA ascultă Pământul întreg, în ciuda legilor… Agențiile guvernamentale vor să-și afirme autoritatea cu orice preț, nu se dau înapoi de la nimic pentru a nu fi luate la întrebări.

— *Întrebări despre ce?*

— De exemplu, despre motivele pentru care câțiva indivizi sunt lăsați să acumuleze bogății considerabile dezvoltând și desfășurând tehnologii de supraveghere în masă, de care se folosesc în deplină ilegalitate. Pe când un cetățean oarecare este condamnat la cea mai mică abatere. Teama e cea care ne ține în frâu. Cei puternici își permit orice, însă, dacă le denunți actele sau îi denunți pe cei care îi servesc, profitând de pe urma lor, ești sancționat fără milă. Marile consorții ne promit o lume mai dreaptă, în timp ce pervertesc instituțiile, le corup și nu plătesc decât impozite mici sau deloc. Averea lui Sucker, big bossul de la FriendsNet, se ridică la 95 de miliarde de dolari, o sumă indecentă, strânsă furând datele personale a două miliarde de persoane. Sub pretext că ne apropie, societatea lui divizează, trimite un val neîncetat de informații false și lucrează pentru ca noi să nu mai putem deosebi adevărul de minciună. Crearea unei realități paralele pentru a manipula populații întregi,

instigarea la lovituri de stat, provocarea unor genociduri – Sucker și anturajul lui au produs alienarea spiritelor pe care și-a imaginat-o Orwell. Rețeaua lor ațâță ura, propagă teorii complotiste, ne fac să ne îndoim de orice, de libertățile noastre, de justiție, chiar de noi înșine, iar asta, cu un singur scop: să devenim dependenți. Dincolo de minciunile lor repetate, de scuzele ipocrite, acționează niște mâini de fier, decise să-și ducă la capăt proiectul și gata să-i zdrobească pe cei care vor fi avut insolența de a vrea să-i denunțe. Anul trecut, ați publicat un articol ce dezvăluia că FriendsNet a vândut unei firme datele personale a 80 de milioane de utilizatori, știind că sutele de milioane de informații ar permite țintirea indivizilor în vederea manipulării politice; iar gigantul californian, departe de a-și recunoaște faptele și de a căuta să se justifice, n-a încercat să vă închidă gura? N-a amenințat FriendsNet că o să vă atace în justiție și o să vă ceară ca daune niște sume exorbitante, care v-ar fi ruinat și pe dumneavoastră, și ziarul la care lucrați?

— *Corect. Din acest motiv ați ales să vă destăinuiți mie?*

— Nu de-asta, ci pentru că aveți un punct comun cu Grupul nostru: acceptați teama, nu o lăsați să vă paralizeze, ba mai mult, vă folosiți de ea ca să vă întreceți pe sine. Ați dovedit-o publicând ce ați descoperit, în ciuda riscurilor.

— *Să revenim la Jabert, cum a reușit el să pătrundă în sistemul informatic de la NSA?*

— Nu contează modul, acțiunea lui a avut ceva aparte: a realizat-o fără a încerca să o ascundă. A făcut publice multe documente ce atestau incredibilul nivel de amestec al NSA în viețile noastre particulare. Aproape toată populația americană, ziariști, politicieni, gânditori, influenceri, profesori au descoperit că sunt supravegheați, iar agenția nu se limita la propriii cetățeni, ci spiona lumea întreagă, inclusiv pe conducătorii unor democrații. Jabert a dezvăluit, printre altele, că NSA pătrunsese în telefoanele mobile ale unor președinți, miniștri, cancelari, diplomați și aleși europeni. Să-ți spionezi dușmanii e una, dar să trădezi încrederea aliaților… Vă imaginați repercusiunile diplomatice?

— *Și ce-a pățit Jabert?*

— Exact… Din cauza asta își făcea griji Diego în legătură cu autenticitatea mesajului Mayei. Fiindcă soarta lui Jabert a lăsat o impresie puternică asupra tuturor hackerilor și a zguduit profund lumea noastră. Ceea ce și era unul dintre scopurile urmărite de FBI, desigur. Arestat la domiciliu și interogat fără menajamente, Jabert a fost amenințat cu închisoarea pe viață, fără posibilitatea de recurs sau de eliberare condiționată. Cine se vede acuzat de înaltă trădare sau de terorism își pierde *de facto* orice drept la o judecată echitabilă. Decretând stare de urgență, poți să ignori multe principii democratice; a se înțelege prin asta, în gura celor care o folosesc abuziv, urgența celor care ne guvernează de a strânge șurubul. Jabert avea să-și petreacă restul vieții într-o celulă de șase metri pătrați, în completă izolare. Fără vizite, fără televizor, fără citit, doar o jumătate de oră de plimbare pe zi într-o curticică înconjurată de ziduri. Perspectiva de a trăi închis până înnebunești și mori te pune pe gânduri.

— Dar Jabert nu era terorist, apropiații săi și membrii comunității ar fi reacționat ca să-i demonstreze nevinovăția!

— Agenții guvernului puteau să implanteze orice voiau în echipamentul găsit în casa lui. Planuri de fabricare a unor substanțe explozibile, schimburi de e-mailuri cu puteri străine. Terorism sau înaltă trădare – nici măcar Curtea Supremă n-ar fi putut face nimic în fața unor asemenea dovezi inventate, evident, totuși copleșitoare. Raportul de forțe nu-i în avantajul nostru, de acord cu dumneavoastră. Nu degeaba Mateo e mereu neliniștit. Știe de ce sunt oamenii capabili din cauza setei de putere și de dominare, el a plătit prețul în copilărie.

— Unde este încarcerat Jabert?

— Nicăieri. A cedat și a acceptat înțelegerea cu FBI. Înainte de a da buzna la el, agenții întrerupseseră rețelele de telefonie mobilă din cartier și internetul, Jabert nu putuse să informeze pe nimeni despre descindere. Ceea ce i-a salvat pielea. Târgul era simplu: el își continua activitățile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar sub supravegherea constantă a noilor săi patroni, care aveau să se instaleze în casa lui. În 24 de ore, domiciliul lui Jabert a devenit antena FBI-ului. El avea ca misiune recrutarea

celor mai buni hackeri ai momentului. În trei luni, FBI-ul a aflat mai multe despre tehnicile celor care avuseseră ghinionul să se încreadă în Jabert, decât în 10 ani de urmărire.

— *Cum a reușit să-i păcălească pe cei din lumea lui?*

— Aderând la cauze care îi înflăcărează și-i unește pe hacktiviști. Altfel spus, tot ce are legătură cu corupția sistemului. O lovitură faimoasă i-a crescut popularitatea în sânul comunității, când a făcut public totalul subsidiilor vărsate de guvern către doi miliardari apropiați ai puterii.

— *Și agenții FBI l-au lăsat s-o facă?*

— L-au încurajat. Datorită pseudo-libertății mercenarului pe care și-l aserviseră, își desfășurau în liniște anchetele, fără teama că ar fi acuzați de preferințe politice.

— *De ce le acorda guvernul subsidii respectivilor miliardari?*

— E o altă poveste, dar, în astfel de cazuri, motivul invocat este întotdeauna de natură economică, motivul real este consolidarea cercurilor puterii; banii contribuabililor sunt dați în deplină legalitate unor oameni extrem de bogați. O întreprindere anunță că vrea să deschidă o nouă unitate și că se gândește unde s-o amplaseze, ademenind cu locuri de muncă și bogății viitoare. Țări, regiuni, orașe întregi își văd responsabilii supralicitând: scăderi de taxe, donare de terenuri, finanțarea construcțiilor… totul, bineînțeles, din bugetul alocat serviciilor publice. Respectivei întreprinderi i se oferă un miniparadis fiscal, terenurile, investițiile în echipament și construcțiile care-i sunt atribuite îi valorizează activele.

— *Și ce câștigă cei de la conducere cheltuind astfel banii publici?*

— Voturi în urne, fiindcă au contribuit la crearea de locuri de muncă, dar mai ales o alianță care le va consolida cândva puterea. Acționarii care au beneficiat de favorurile lor nu se vor arăta ingrați și-i vor ajuta la rândul lor pe aleși.

— *Dându-le mită?*

— Ceva mai subtil de-atât: contribuind la finanțarea campaniilor electorale. „B2B” și „win-win”, în jargon economic.

— *Aveți exemple?*

— O megaîntreprindere a anunțat anul trecut că intenționează să-și instaleze un al doilea sediu social american,

dar ezită între patru state. Printre locurile avute în vedere, se număra și Manhattan. Statul și orașul au propus să-i acorde patru miliarde de dolari ca ajutoare. Această întreprindere are o cifră de afaceri anuală de 81 de miliarde, șeful ei este cel mai bogat om din lume. Infrastructurile New Yorkului sunt în agonie, metroul e fără vlagă, școlile sunt insuficient echipate, rețeaua electrică abia mai răsuflă, canalizările au ajuns la limita salubrității, totul, fiindcă lipsesc lucrările de întreținere ca urmare a deficitelor bugetare cronice de care suferă orașul… Însă primarul și guvernatorul vor găsi fără probleme patru miliarde de dolari pentru ca megaîntreprinderea să se instaleze într-o metropolă deja supraaglomerată. Un raționament absurd, e ca și cum ai cere de la primărie o locuință gratuită și complet echipată, în schimbul promisiunii de a-ți cheltui banii la comercianții din cartier. În fine, ar exista în mod sigur și comercianți care să creadă că nu-i o idee prea proastă. Nu contează, toate astea sunt de notorietate publică. Jabert s-a remarcat publicând e-mailuri care demonstrau schimbul de servicii dintre oamenii de afaceri și politicieni. La fiecare atac informatic, își mobiliza și mai mult trupele, fără ca acestea să bănuiască mâna FBI-ului pusă pe umărul lui. Farsa a durat șase luni, timp în care guvernul să adune dovezi uluitoare ale manevrelor hackerilor. Descinderea a avut loc într-o dimineață, o acțiune inedită la acel moment. 16 dintre cei mai importanți avertizori de integritate au fost arestați în zori, în propriile case, printre ei numărându-se doi jurnaliști și un profesor de economie. Deși Jabert e liber, ei au încasat pedepse între 10 și 45 de ani de închisoare. Ceea ce i-a calmat pe mulți și a stârnit o veritabilă panică în lumea noastră. În cine să mai ai încredere după trădarea lui Jabert? Acum înțelegeți mai bine de ce suntem atât de prudenți și lucrăm doar între noi.

— Jabert n-a avut necazuri?

— Vă preocupă să aflați dacă i-a făcut cineva de petrecanie? Răspunsul e nu. Hackerii nu sunt niște sfinți, însă își poartă luptele în spatele unui ecran, nu prin violență. Va veni și vremea revanșei, chiar dacă Jabert trăiește acum sub o nouă identitate.

— Diego se temea că Maya ar fi putut să devină un Jabert?

— Interesantă formulare. Dar, după dumneavoastră, să devii un Jabert ar însemna că ești un trădător sau că ai căzut într-o capcană?

***

10.

Aproape de frontiera greco-turcă

Maya fu ridicată de la pământ. Un bărbat o apucă de subsuori, altul, de picioare. Probabil o cărau pe un drum accidentat, Maya se simțea ca pe o mare agitată, purtată spre larg în cel mai inconfortabil mod posibil. Întredeschise ochii, zări doar niște umbre și vru să se zbată, însă avea pieptul parcă prins în menghină, cea mai ușoară mișcare îi era oprită imediat de brațele care o înconjurau. Încercă să gesticuleze, dar nu reuși decât să trezească iar durerea din picior. Gemu; o mână fermă îi acoperi gura ca să-i înăbușe strigătul. Apoi cerul înstelat se estompă dincolo de coroanele copacilor și Maya își pierdu din nou cunoștința, în timp ce se adânceau într-o pădure.

Când își veni în fire, câmpul unde se poticnise i se păru o amintire foarte îndepărtată, nu mai avea deloc noțiunea timpului. Își simțea doar pieptul ridicându-se și coborând, dovadă că încă trăia.

Mersul deveni mai regulat, cei care o cărau nu mai grăbeau pasul, știau încotro se îndreaptă. Maya se lăsă în voia sorții, un efort supraomenesc, cel mai mare din viața ei. Se temea atât că o să moară, cât și că o să dispară definitiv. Câte zile ar trece până când cineva de la Paris s-ar mira de absența ei? Verdier, la consulatul din Istanbul, și-ar face griji fiindcă ea nu i-a scris? Dar vechiul ei prieten din Kiev, fiindcă nu l-a sunat? Degeaba, nimeni n-ar găsi-o aici. O înspăimânta ideea că animalele necrofage i-ar dezmembra trupul neînsuflețit, în străfundul unei păduri, o înspăimânta și mai tare gândul că ar putea fi îngropată de vie. Respirația i se acceleră, piciorul o ardea, fapt cu atât mai tulburător cu cât laba piciorului era rece ca gheața.

Călătoria se desfășura cu o încetineală ciudată, Maya se pierdu iar în tenebre.

La jumătatea unei poteci abrupte, oamenii care o cărau își pierdură echilibrul. Gesturile lor bruște o treziră din toropeală. Noaptea nu dădea semne că ar vrea să cedeze locul zilei. Maya se întrebă unde o duceau și de ce o durea așa de tare.

Deodată, zări niște corturi improvizate, câteva colibe făcute din cartoane și crengi și, în mijlocul acestor cocioabe, o baracă din tablă ondulată, cu o pătură cenușie peticită pe post de ușă.

Bărbații o luară într-acolo și o așezară pe o folie de plastic întinsă pe jos și pătată de sânge uscat.

Un giulgiu sinistru, se gândi Maya înainte ca pleoapele să i se închidă.

Ziua a șaptea, la castel

Vital izbi cu pumnii în masă, într-un acces de furie cum fratele lui nu mai văzuse.

— Nu știi nimic! urlă el la Diego. Maya nu-i Jabert, comparația ta e o insultă josnică.

Toată lumea, inclusiv Malik, rămase perplexă, în afară de Cordelia, ai cărei ochi sclipeau.

— Gălăgios, dar viril. Totuși, nu folosește la nimic să ne revoltăm unii împotriva altora, comentă ea, aruncându-i fratelui său o privire aspră, înainte de a se întoarce spre Vital. Poate, dacă ne-ai dezvălui misteriosul motiv care ne-a reunit aici, s-ar destinde un pic atmosfera.

Însă Vital, scos din sărite, își dădu fotoliul înapoi și părăsi încăperea.

În fața confuziei generale, Malik ridică din umeri.

— Se întoarce el când se calmează. Până atunci, o să preiau eu ștafeta.

— Nu, se opuse Cordelia, mă duc după el.

Se repezi în salon, pe care-l găsi gol, apoi se apropie de fereastră, scrutând grădina, fără niciun rezultat. Traversă biblioteca, impresionată de numărul de cărți expuse pe rafturi, trecu printr-un vestibul și ajunse în holul cel mare de la intrare. Vital își potrivea fotoliul la cremalieră, gata să urce în donjon. Cordelia îi luă telecomanda din mâini și împinse fotoliul până pe verandă.

Vital se încruntă și se închise într-o tăcere încăpățânată. Cordelia se așeză pe trepte și inspiră adânc, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ești îndrăgostit de Maya? îi trânti ea.

— E stupid ce spui.

— Știu, în stupiditate stă tot farmecul meu. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ești îndrăgostită de fratele tău?

— Ce tâmpenie!

— Acum suntem chit. Maya e prietena mea, nu poți să înțelegi. De ce faci asta? întrebă Vital.

— Ce-am mai făcut? oftă Cordelia.

— Duci o existență clandestină, când ai putea să te distrezi. Ești drăguță, inteligentă și liberă ca aerul.

— Bunicul a fost republican, sub Franco, era un zeu pentru mine. Sângele lui îmi curge în vene, cred că asta explică totul. Așa îmi spun dintotdeauna. El îmi zicea: „Cei ce trăiesc sunt cei ce luptă". Am un instinct al vieții foarte dezvoltat.

— Ești o femeie ciudată, mormăi Vital.

— Dar tu? Ce te motivează?

Vital se uită la fotoliul lui.

— Nici nu-ți imaginezi cât de mult sunt subestimate virtuțile plictiselii.

Cordelia rămase pe gânduri un moment.

— N-ai mutra unui om care se plictisește, Vital. Și cu atât mai puțin a unui puști morocănos, pe care să-l tragi de mână. Mi-e foame, o s-o întreb pe Ilga dacă nu are ceva de mâncare și, când o să mă întorc în sală, toți o să-mi reproșeze mie că i-am făcut să aștepte, fiindcă tu te vei fi întors deja printre ei.

— În locul tău, m-aș gândi de două ori.

— La ce?

— Să intru la Ilga în bucătărie fără să fiu invitat… eu te-am prevenit. Treci prin sufragerie, ușa din fund dă într-un hol, la capătul lui o să găsești ce cauți.

— Vasăzică, o să înfrunt dragonul! comentă Cordelia și dispăru.

Aproape de frontiera greco-turcă

Un chip pe care Maya nu putu să citească vârsta se aplecă deasupra ei. Bărbatul avea barbă căruntă, ascuțită, ochelari mici, rotunzi, o cicatrice pe frunte și obrajii trași. Fără să spună un

cuvânt, o apucă de încheietură, îi verifică pulsul, apoi îi lăsă mâna și își plimbă degetele peste coastele ei, peste spate, o apăsă pe abdomen și îi pipăi picioarele. Gesturile lui precise aveau o delicatețe aparte. Apoi scoase un cuțit din buzunar și despică, în lungul cusăturii, partea de jos a pantalonului Mayei. După care, cu o expresie sumbră, se întoarse și strigă ceva. Maya încercă să se ridice în șezut, însă bărbatul o forță să rămână întinsă.

Nu după mult timp, apăru un băiat; privirea lui vie, scăpărând de inteligență, cuprindea toată frumusețea unei virilități ce încă nu înflorise. Bărbatul îi dădu un ordin, în cuvinte străine pentru Maya, și băiatul plecă imediat.

— Înțelegeți ce spun? i se adresă bărbatul într-o engleză care se potrivea perfect cu impermeabilul bej, vechi și găurit, ultimul vestigiu al demnității lui.

— Da, răspunse Maya.

— Sunteți franțuzoaică? se miră interlocutorul ei.

Maya încuviință din cap.

— Dar dumneavoastră vorbiți limba mea? întrebă ea, făcând o grimasă.

— Engleza, franceza, puțină germană. Însă nu talentele mele lingvistice o să vă aducă alinarea de care aveți nevoie.

— Cine sunteți? Unde mă aflu?

— Numele meu e Joram.

Maya spuse și ea cum o cheamă.

— O să răspund mai târziu la întrebările dumneavoastră și dumneavoastră la ale mele, continuă bărbatul. Deocamdată, păstrați-vă forțele. Nu avem mare lucru aici, o să fac în așa fel încât să dureze cât mai puțin posibil, dar trebuie, în primul rând, să vă curăț rana. Durerea o să fie intensă, o preveni el când băiatul îi întinse un flacon. Strângeți din dinți.

Stropi rana cu puținul alcool de care dispunea, apoi se apucă să extragă așchia de lemn ce-i pătrunsese Mayei adânc în spatele tendonului lui Ahile. Piciorul îi era atât de rece, încât Joram își făcea griji că țepușa perforase artera dorsală. O trase afară milimetru cu milimetru, temându-se să nu vadă țâșnind sângele, pe care nu ar fi avut cum să-l oprească, așa că nu se

grăbi deloc.

Nici căldura, nici muștele care bâzâiau în jur, nici înjurăturile Mayei nu reușiră să-i înfrângă răbdarea.

— Ați avut noroc, oftă el, pansând rana.

— Numiți asta noroc? icni Maya când observă pânza murdară care servea drept bandaj. Oricum, mulțumesc.

— Simt pulsul la gleznă, piciorul își recapătă culoarea, e semn bun. Bucățica asta de lemn, zise el arătându-i țepușa plină de sânge, ar fi putut să cauzeze daune ireparabile. Acum vă las să vă odihniți.

Și cu aceste cuvinte, Joram ridică pătura ce masca deschizătura dintre plăcile metalice. Maya văzu că zorii nu răsăriseră. Pătura coborî ușor la loc.

Băiatul, care rămăsese înăuntru, se așeză turcește și se rezemă cu spatele de perete, lângă intrarea în baracă. Maya se forță să-i zâmbească.

— Unde suntem? îl întrebă.

Băiatul duse un deget la buze și închise ochii. O clipă mai târziu, deja dormea, Maya îi auzea respirația liniștită.

Ziua a șaptea, la castel

Cordelia intră în sală și se duse direct la locul ei.

— Îmi pare rău, se scuză ea pe un ton ce sugera exact contrariul. Muream de foame. (Linse un rest de dulceață de pe degete, uitându-se cu insolență la Vital pentru a-i demonstra că reușise s-o convingă pe Ilga.) Unde rămăseserăm? Ah, da, urma să aflăm în sfârșit natura mesajului, când fratele meu a dat dovadă de o mare delicatețe. Dacă spiritele s-au potolit, hai să continuăm!

Malik se plimba cu pași mari prin fața scenei, ca un profesor bătrân.

— Corupția la cele mai înalte niveluri ale statului, economiile subterane, ascensiunea extremismului, xenofobia ca proiect politic, toate sunt interconectate, zise el. Există bărbați și femei care își consacră carierele deturnării binelui public. Regulile jocului s-au schimbat în favoarea lor, criminalii acționează la lumina zilei, mână în mână cu puterile care-i susțin. O armată

de vampiri care lucrează fără teama de pedeapsă. Oligarhii au format o alianță pentru a domni peste lume. Nu au pic de respect față de viața umană, nici pic de considerație pentru viitor, care nu-i decât o marfă în ochii lor. An după an, generația noastră și-a văzut viitorul destrămându-se. E înfricoșător să știi că se profilează un pericol iminent. Să te lupți cum am făcut-o noi pentru a preveni această amenințare, să-ți protejezi libertățile atât de greu dobândite și totuși să nu fii înțeles… aproape că ne-a scos din minți de disperare pe mine și pe fratele meu, făcându-ne să ne simțim inutili în timp ce asistam, neputincioși, la ce se întâmpla în țara noastră. În fața urii, a divizării, a războiului de la granițe, singura reacție e indignarea. Cei care ne înrobesc își freacă mâinile de satisfacție. Ne-am născut în Ucraina, o țară cufundată în beznă. Bani murdari, asasinate, dispariții, alegeri trucate sau declarate trucate când pun în discuție guvernul aflat la putere. Dacă ați ști câte scandaluri am făcut noi publice, revoltați că nimeni nu ne crede! Ne înșelam, adevărul este că nimeni nu voia să schimbe nimic. Una e să înțelegi, alta e să te preocupe și cu totul altceva să acționezi la timp. Timpul este de-acum măsurat. „Amurgul fiarelor a început" e mesajul pe care eu și Vital l-am primit și fiecare dintre voi știe ce înseamnă. Trebuie să-i înțelegem și să-i împiedicăm să-și atingă scopurile. Lupta noastră contra șefilor laboratoarelor farmaceutice merge mult dincolo de răzbunarea dorită de Diego și Cordelia. Dușmanii noștri nu știu cine suntem, dar acum știu că existăm și că putem să-i lovim.

— De ce doar voi ați primit mesajul? interveni Mateo, adresându-i-se lui Vital. Cine l-a trimis?

— Maya? sugeră Janice.

— Nu, răspunse Vital. Maya e în pericol, mi-a cerut ajutorul și e de datoria mea s-o găsesc.

— Și dacă îngrijorările lui Diego sunt justificate și cineva a pătruns în Grup? Ar putea fi o capcană pentru a ne forța să ieșim din ascunzători.

— Tocmai pentru a preveni asemenea îndoieli, a fost trimis doar aici. Doar cei cărora le-am acordat acces la donjon pot să comunice cu noi.

— Nicio fortăreață nu-i impenetrabilă, suntem cei mai în măsură s-o știm, replică Diego.

— Donjonul nu poate fi localizat. Ne despart de restul lumii 50 de servere din tot atâtea orașe. Cine ar spera să ajungă în inima sistemului nostru ar trebui să intre într-un labirint ale cărui trasee se reprogramează în fiecare zi, explică Malik.

— Nu contează detaliile astea, mormăi Vital, mesajul era formulat în așa fel încât doar noi să-l putem interpreta, conchise el.

— Dacă nici Maya și niciunul dintre noi nu l-a trimis, atunci cine a făcut-o? întrebă Janice.

— Persoana care ne-a ales pe toți, care ne-a reunit și care a înțeles prima ce se pune la cale și la ce scară.

Ekaterina se uită cu atenție la Mateo care, spre deosebire de ceilalți, nu avusese nicio reacție la dezvăluirile lui Vital. Își aminti cuvintele rostite de el pe terasa de la Ljan, când îi mărturisise că fusese o vreme unificatorul Grupului, precizând însă că nu și inițiatorul. Dar acest inițiator putea foarte bine să facă parte dintre ei. Atunci, și cu condiția ca Mateo să nu fi mințit, nu rămâneau decât șase posibilități.

Ochii li se întâlniră și Ekaterina constată cu mirare că în privirea lui nu exista nici pic de complicitate, ca și cum Mateo s-ar fi strecurat brusc în corpul altui bărbat.

— De vreme ce donjonul e un loc sigur, să mergem acolo ca să ne continuăm discuția. Avem multe de împărtășit dacă vrem cu adevărat să lucrăm în echipă și să punem la punct un plan de acțiune pentru a ne opune fiarelor.

Și Mateo ieși imediat din sală fără să privească înapoi.

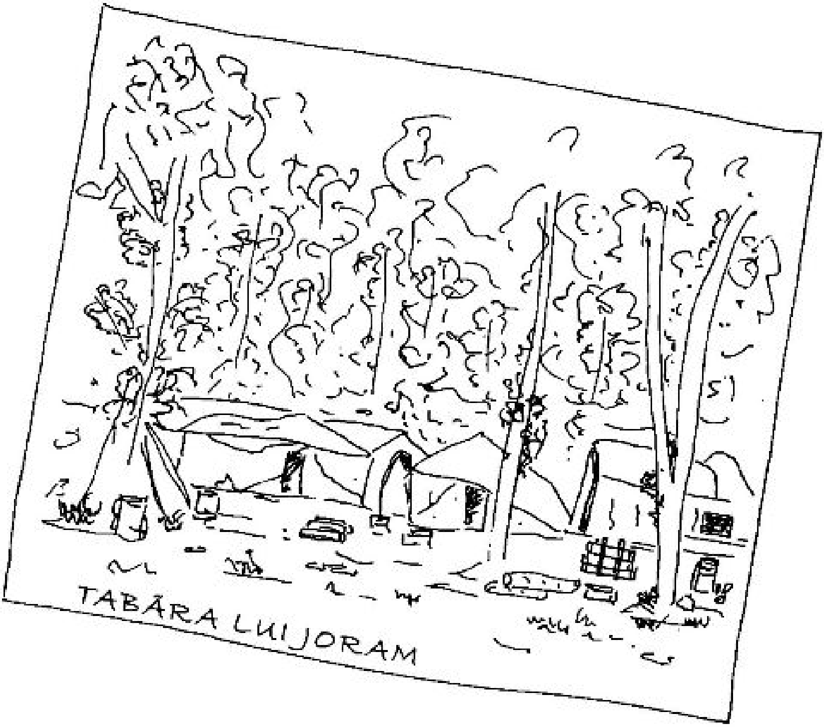
TABĂRA LUIJORAM

11.

Aproape de frontiera greco-turcă

Joram intră în încăpere, îi făcu tânărului semn că se poate retrage, apoi se apropie de Maya și-i puse mâna pe umăr ca s-o trezească.

— Cum vă simțiți?

— Epuizată, răspunse ea, deschizând ochii.

— N-ați mâncat de mult, trebuie să vă hrăniți și să beți multă apă. V-am adus niște biscuiți.

— Unde mă aflu?

— În mijlocul pustietății. Aerul curat vă face bine, dar aș prefera să nu solicitați piciorul, măcar o zi. Sprijiniți-vă de umărul meu, vă ajut să vă ridicați.

O prinse de brațe și o trase în sus, dându-i forța necesară ca să stea în picioare. Maya simți că totul se învârtește în jurul ei, însă Joram o așteptă cu răbdare să-și recapete echilibrul. Apoi dădu la o parte pătura cenușie și o conduse afară.

În lumina palidă ce se strecura prin frunziș în zori, Maya descoperi o baracă de tablă, adăposturi de cartoane, colibe încropite din fel de fel de resturi, corturi peticite. În mijlocul unui așa-zis luminiș, niște copii, de toate vârstele, jucau fotbal cu o cutie de conserve.

— O tabără improvizată, pierdută într-o pădure de lângă frontiera greacă, oftă Joram. Majoritatea celor de aici își refac forțele după o călătorie lungă, așteptând să-și continue periplul. Deși au venit din locuri diferite, poveștile lor se aseamănă, dar bănuiesc că a dumneavoastră e deosebită… și mi-ar plăcea să aflu cum de ați nimerit pe câmpul ăla.

— Am derapat – un accident stupid, îi explică ea.

Joram o duse spre un buștean și o ajută să se așeze.

— De ce nu-mi spuneți adevărul? Cine erau oamenii care vă urmăreau? Numai printr-o minune ați scăpat de ei.

— Habar n-am, s-au luat după mine când am ieșit dintr-un sat. Mi s-a făcut frică, am accelerat…

— Înțeleg, o întrerupse Joram. Nu vreau să mă amestec în

lucruri care nu mă privesc, însă trebuie să știu dacă prezența dumneavoastră ne pune în pericol. Autoritățile turce au cunoștință de existenta noastră, dar închid ochii și ne tolerează, fiindcă am învățat să nu atragem atenția. Nu ieșim din pădure decât pentru a ne aproviziona. În fiecare noapte, câțiva oameni traversează câmpul unde v-am găsit, merg până în sat și se întorc cu mâncare și cu haine pe care persoanele binevoitoare le lasă pentru noi. Pachetele conțin uneori și puțin săpun, medicamente, scutece, jucării vechi și ce le mai trebuie femeilor. Avem mare noroc că aceste suflete miloase se gândesc la noi, invizibilii. Cum altfel să numești o populație de fantome, pe care nimeni nu vrea să le vadă?

— De unde ați venit? întrebă Maya.

Joram arătă cu degetul spre sud-est.

— Din Siria, ca mulți de aici. Sunt medic pediatru; mă rog, eram. Ce-ați fi făcut dacă v-ar fi fost ruinate orașele, dacă v-ar fi fost bombardate școlile, dacă v-ar fi fost arse casele? Ați fi acceptat să vă vedeți copiii murind în foc sau gazați? Nu, ați fi fugit și v-ați fi căutat refugiu în altă parte. Suntem victimele unui tiran și ale celor care îi susțin regimul, și totuși suntem percepuți ca niște invadatori. Uitați-vă la fețele acestor bărbați și femei, aflați la capătul puterilor, uitați-vă la corpurile acestor copii care suferă din cauza numeroaselor lipsuri și o să constatați ce s-a ales de familiile noastre. Toți au pierdut pe cineva, un tată, o mamă, un copil sau mai mulți, morți sub dărâmături, sufocați în pivnițele în care se adăposteau, înghițiți de mare cu plutele lor prăpădite, morți de frig sau de foame pe drumuri. Uitați-vă la ei, la invadatorii care-i sperie atât de tare pe cei care ridică ziduri, care întind sârmă ghimpată pe mii de kilometri și care-și îndreaptă armele spre niște civili îngroziți. Însă o franțuzoaică n-are niciun motiv să se afle printre noi. Dar oamenii care vă urmăreau ar veni aici să vă caute? Trebuie să-mi spuneți adevărul.

Maya îi privi pe copiii care se jucau, vivacitatea lor admirabilă contrasta cu expresiile jalnice de pe chipuri. Așezat la poalele unui copac, băiatul care o veghease nu-și lua ochii de la ea.

— Adevărul, suspină Maya, este că ar fi mai bine să plec, dar nu știu nici cum, nici încotro.

— Ei, iată, avem măcar un lucru un comun. Dacă nu sunt indiscret, de ce vă urmăresc?

— E o poveste lungă, nu i-am înțeles încă toate implicațiile. Cred totuși că, pentru autoritățile turce, nu sunt inamicul public numărul unu, dacă asta vă liniștește.

— Diseară ar fi prea curând pentru rana dumneavoastră, însă noaptea următoare o să fiți condusă până la intrarea în sat. Ați putea să sunați pe cineva?

— Presupun că da, cu condiția să existe o cabină telefonică în sat.

Maya se scotoci în buzunarele pantalonilor, nu avea niciun ban la ea.

Joram își strecură degetele în șosetă și scoase o bancnotă mototolită.

— E tot ce am, zise el întinzându-i-o. La băcănie se vând cartele telefonice.

Maya îi respinse mâna.

— Mulțumesc, dar nu. Ați făcut deja prea mult.

Joram nu insistă.

— O să vă găsesc un cort în care să vă puteți odihni; baraca mea servește drept dispensar și am cabinetul veșnic aglomerat, comentă el cu umor. O să porniți la drum mâine, la căderea serii. În anotimpul ăsta, magazinele și cafenelele țin deschis până târziu. O să vă aducă fiul meu cele necesare ca să vă aranjați cât de cât, iar partea de jos a pantalonului trebuie cusută. Așa cum arată acum, ați atrage prea mult atenția.

— Geanta, telefonul, toate lucrurile mele au rămas în mașină, explică Maya.

— Știți, e ciudat, zise Joram, dar mi se mai întâmplă să-mi zboare gândul la mașina mea, o amintire dintr-o altă viață, în care mergeam acasă la micii mei pacienți. Uneori, parcă și simt mirosul de piele care se răspândea în mașină când o lăsam prea mult în soare. Și când te gândești cât mă enervam că n-am unde să parchez! Mi-e dor de necazurile de-atunci! Doamne, cât mi-ar plăcea să strâng în mâini volanul și să ascult muzică la radio în

timp ce conduc cu geamul coborât, bodogănind că e prea cald... În locul dumneavoastră, aș evita să traversez iar câmpul ăla. Dar dacă țineți neapărat s-o faceți mâine, în drum spre sat, sunteți liberă să nu-mi urmați sfatul. Acum trebuie să plec, am multă treabă.

— Pot să vă ajut?

— Sunteți asistentă medicală?

— Agent de turism, răspunse Maya cu umilință.

— Atunci, găsiți-mi 100 de bilete de avion spre Paris, replică Joram și se puse în mișcare.

Maya îl privi îndreptându-se spre baraca lui. Niciodată nu se simțise atât de neputincioasă.

Ziua a șaptea, la castel

Ilga trecuse pe acolo, birourile erau șterse, scaunele, așezate la locul lor, în fața ecranelor, aerul, ușor parfumat, iar o tavă cu băuturi trona pe o măsuță. Vital aprinse monitorul central. Ekaterina le prezentă tot ce aflaseră ea și Mateo, când se străduiseră să dejoace planul atentatului de la universitatea din Oslo, invitându-și prietenii să studieze rolul pe care Baron, cu siguranță, îl jucase.

— Care este obiectivul lui, care-i sunt adevăratele motivații? întrebă ea. Vrea să se îmbogățească, urmează o ideologie anume sau e vorba de un simplu mercenar care lucrează pentru cine-l plătește?

Janice le împărtăși tot ce descoperise ea, sau aproape tot. Intervenția PSYOPS în manipularea alegerilor, bănuielile ei legate de amestecul lor în votul pentru Brexit, care izolase Marea Britanie de aliații săi europeni.

— Ne mai rămâne să aflăm cine ar fi putut să apeleze la ei și în ce scop, conchise ea.

Mateo povesti cum, în cursul unei serate oficiale la Londra, fusese martor la întâlnirea dintre Jarvis Borson, noul prim-ministru englez, un general american membru al PSYOPS, promovat recent ambasador, doi magnați ai presei populiste simpatizante a ideologiilor naționaliste și rasiste, un miliardar american ultraconservator și Stefan Baron.

— Ceea ce ne conduce la viramentele lipsite de transparență care trec prin Jersey, la împrumuturile ciudate dintre anumite societăți americane și rusești, și la o serie de transferuri de fonduri spre German Bank. În mijlocul acestei nebuloase financiare, se află Oxford Teknika, o așa-zisă firmă de marketing, cu sediul fictiv în centrul Londrei.

— Robert Berdoch, Libidof și Kich sunt în fruntea unor imperii mediatice. Schwarson conduce cel mai mare fond de investiții din lume, cu aproape 150 de miliarde de active. Ayrton Cash, un alt miliardar, a cheltuit cu nemiluita ca să-și izoleze țara de restul Europei, motivat doar de profiturile colosale pe care le-ar trage de pe urma Brexitului. Jarvis Borson, Darnel Garbage, Malaparti, Thorek, Vickersen – până să moară recent – sunt toți politicieni și șefi populiști ce întrețin legături strânse cu Baron. Mai trebuie să adăugăm, din sfera băncilor, JSBC și German Bank și, în sfârșit, PSYOPS, alcătuită din foști militari, profesioniști ai manipulării, reconvertiți în civili. Ca să înțelegem mai bine cum stau lucrurile, am făcut o schiță. Vrei s-o afișezi pe ecranul central? întrebă Ekaterina.

Vital scană foaia de hârtie pe care i-o dăduse Ekaterina și desenul apăru pe ecran.

— Această organigramă, pe cât de improbabilă, pe atât de surprinzătoare, nu este totuși nici pe departe completă, continuă Ekaterina. Trebuie să identificăm elementele lipsă, indiferent că e vorba de persoane, de firme, de organizații ce aparțin fiarelor sau fac afaceri cu ele. Altfel, nu vom stabili niciodată natura exactă a planului lor și a mijloacelor prin care intenționează să-l aplice. Mateo a reușit să spioneze telefonul lui Baron, așa că-mi propun să mă duc la Roma cât mai curând ca să descopăr ce pune la cale în Italia.

— Cunoașteți dictonul: dacă vrei să știi ce se întâmplă, urmărește banii, replică Janice. Virusul creat de Vitali n-o să ne permită să pândim toate mișcările financiare din Jersey, în orice caz, nu fără a fi reperați. Iar așa ceva nici nu intră în discuție. Ca să asigurăm o supraveghere continuă, ne trebuie un acces direct, ca și cum am lucra la un terminal din rețeaua băncii, și nu văd decât o soluție: să acționăm din interior.

— Poftim? o întrerupse Mateo.

— Un atac de tip *Access P*, explică Janice. Într-un terminal de-al lor, introduc fizic un al doilea virus care se va infiltra în toate elementele rețelei. În felul ăsta, o să putem vedea operațiunile lor bancare și o să știm cine sunt emitenții și beneficiarii viramentelor, ca și cum am lucra la JSBC.

— Întrebarea mea era: cum te gândești să intri în bancă?

— Pe ușă, pur și simplu, ca o clientă care dorește să deschidă un cont. Ieri aveam 300 de milioane de dolari la ei, ar trebui să fie suficient pentru a face din noi niște oameni respectabili în ochii lor, răspunse ea cu un aer ironic.

— Ești nebună. Să te asociezi vag, chiar foarte vag, cu operațiunea de noaptea trecută ar însemna să te arunci în gura lupului și să ne pui pe toți în pericol.

— Nu chiar nebună. Mai există și o altă cale, obiectă Vital, întorcându-se spre fratele lui.

Malik pricepu imediat ce-i trece prin minte fratelui său și, cu un murmur de consternare, își dădu încuviințarea.

— Trebuie să recunosc, adăugă Vital, că fratele meu și cu mine am pătruns în sistemele altor bănci în trecut și am garnisit câteva conturi ici și colo. Întreținerea castelului costă o avere. Un milion de dolari ar ajunge să facă din tine o clientă respectată?

— Ați deturnat un milion de dolari? zise Janice cu o nevinovăție înduioșătoare.

— Judecând după echipamentele din donjon, întrebarea ar trebui să fie: „De câte ori ați deturnat un milion de dolari?" sugeră Cordelia.

— Dacă asta te liniștește, nimeni nu simte lipsa banilor luați de noi, o asigură Malik.

— Nu era deloc neliniștită, reacționă Diego.

— Pot să continui? întrebă agasat Vital. Când ajungi în Jersey, o să-ți iei numele de Tamara Karsavina. O să pretinzi că vrei să investești suma de care am vorbit. Nu-i genul de instituție pe care s-o îngrijoreze proveniența banilor depuși. O să le dai numărul de cont pe care-l vei primi de la noi și o să vezi cum, pentru câțiva bănuți, ești imediat luată în serios.

— Pentru tine, un milion de dolari înseamnă *câțiva bănuți?* se miră Janice.

— Nu, Metelik, pentru mine înseamnă mult, dar, în lumea în care trăim, e o băltoacă în mijlocul oceanului. Ca să-i stimulezi și mai tare, o să le zici că e doar un prim plasament. Un test. Și că, dacă totul se desfășoară discret, vor urma altele.

— Și cine este Tamara Karsavina?

— O prim-balerină rusoaică, foarte frumoasă, cu un talent imens. Și-a sfârșit viața în Anglia. Fiica ei trăiește încă acolo. Nikita, la fel de magnifică, ba chiar și mai și. A împlinit 104 ani în ianuarie. Însă contul Nikitei e prea important ca să finanțeze doar implantarea virusului nostru. Am mare respect pentru munca noastră, dar să nu exagerăm, adăugă el cu o expresie impasibilă.

Ekaterina și Mateo se uitară unul la altul, năuciți. Cordelia era în al nouălea cer, îi venea să se ridice de pe scaun și să-l îmbrățișeze pe Vital, dar nu se clinti.

— O să-ți dăm un stick USB virusat, tu trebuie să găsești un terminal și să-l conectezi, o lămuri Malik. Trebuie să rămână conectat două minute. Pare puțin, dar pe teren două minute pot să se scurgă foarte lent.

— Aveți multe prietene balerine? întrebă Janice.

— Cât să ne oferim Teatrul Balșoi, Metelik!

— Înțeleg, zise ea. Foarte bine, atunci. După îndeplinirea misiunii, o să părăsesc Jersey și o să mă duc la Londra. Cotidianul *L'Éclipse,* proprietatea lui Berdoch, are birourile în Southwark, iar cele ale lui *Morning Standard,* ce-i aparțin lui Libidof, sunt în Kensington.

— Dacă e momentul să ne jucăm atuurile, interveni Cordelia, eu lucrez la o firmă de securitate informatică din Londra. Unul dintre clienții noștri e *Daily Time,* un alt ziar aparținându-i lui Berdoch, dar legat de sediul central prin aceeași rețea. Măcar intervenția mea nu vă costă nimic, doar un stick virusat. Pentru mine e o joacă de copii să intru în birourile lor fără să trezesc vreo bănuială… o alertă prealabilă în sistemele lor o să justifice un check-up complet al dispozitivelor lor, pe care o să-l fac împreună cu echipa mea.

— Nici vorbă să pui piciorul în Londra! Nu, după tot ce s-a întâmplat, se împotrivi Diego. Ar fi nebunie curată.

— După lovitura de azi-noapte, explică-mi ce înțelegi prin „nebunie”, replică ea cu aerul ingenuu pe care-l afișa când spera să bată un nou record în materie de ipocrizie.

— Să nu ne interesăm atent de imperiul lui Berdoch ar fi o nebunie și mai mare, zise Mateo.

Ekaterina îl studie curioasă, în timp ce el continuă:

— Cordelia are acces la niște surse informatice care ne-ar fi foarte utile, birourile mele din Roma nu vor rămâne mai prejos, donjonul trebuie păstrat ca să ne servească drept bază de retragere și sală de coordonare. Nu suntem noi mulți, dar avem o putere de foc considerabilă, cu condiția să ne conducem atacurile metodic. Eu plec cu Ekaterina, Baron este un vânat mare. Diego, dacă-ți faci griji, du-te cu sora ta și profită, cât stai în Londra, ca să cauți informații despre Oxford Teknika.

— Îți mulțumesc, Mateo, pentru solicitudinea ta macho fermecătoare, ripostă Cordelia cu dezinvoltură, dar sunt fetiță mare și relativ descurcăreață. În plus, Diego a făcut șase ani de germană, măcar să-i folosească în sfârșit la ceva…

— Șapte, dar nu văd legătura, interveni fratele ei.

— Potrivit ultimelor știri, e limba care se vorbește la Berlin. Nu putem cheltui un milion de dolari de fiecare dată când vrem să pătrundem în sistemul unei bănci, asta ar deturna jocul și ar face din noi niște copii răsfățați. Găsește tu un mijloc să te strecori în birourile de la German Bank, cu un stick virusat de la prietenii noștri. Continuarea o ghicești și singur… În felul ăsta, o să mă tem și eu pentru tine, iar Mateo o să fie încântat!

— Cordelia are dreptate, aprobă Ekaterina. Nu suntem destui, ca să ne bucurăm de luxul de a lucra în perechi. Odată ajunși la Roma, eu o să mă ocup de Baron, iar tu, Mateo, de FriendsNet.

— Ce vrei să spui? întrebă Janice.

— FriendsNet este terenul de joacă al mișcărilor de extremă dreaptă și de propovăduire a supremației unei rase. Incitările la ură tot mai explicite, crearea unor realități paralele, popularizate cu ajutorul publicității mincinoase, îndoctrinarea, propaganda

rasistă și xenofobă, teoriile complotiste, toate astea sunt porcării care le aduc o avere șefilor și acționarilor rețelei sociale. Iar otrava se mai răspândește încă puțin, cu fiecare zi. Armata PSYOPS o folosește în exces ca să manipuleze alegerile. Și să mai zici că Darknetul e infernul internetului. Trebuie să aflăm dacă Sucker închide ochii la toate, de dragul profitului…

— …sau pentru că e membru al Alianței, continuă Janice cu un oftat care spunea multe despre amploarea sarcinii ce-i aștepta.

— Și eu, în timpul ăsta, se presupune că vă pregătesc masa? se enervă Malik.

— Tu coordonezi operațiunile din donjon, iar eu mă străduiesc să-i dau de urmă Mayei, răspunse Vital. Observ că nimeni nu pare prea îngrijorat de ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Te înșeli, s-o găsim e prioritatea noastră, afirmă Mateo.

— Bun venit în trupa ipocriților, șuieră Cordelia. Bun, eu mă sacrific. Plecați toți mâine, eu mai rămân o zi sau două, să-i dau o mână de ajutor lui Vital.

SCHIȚA EKATERINEI

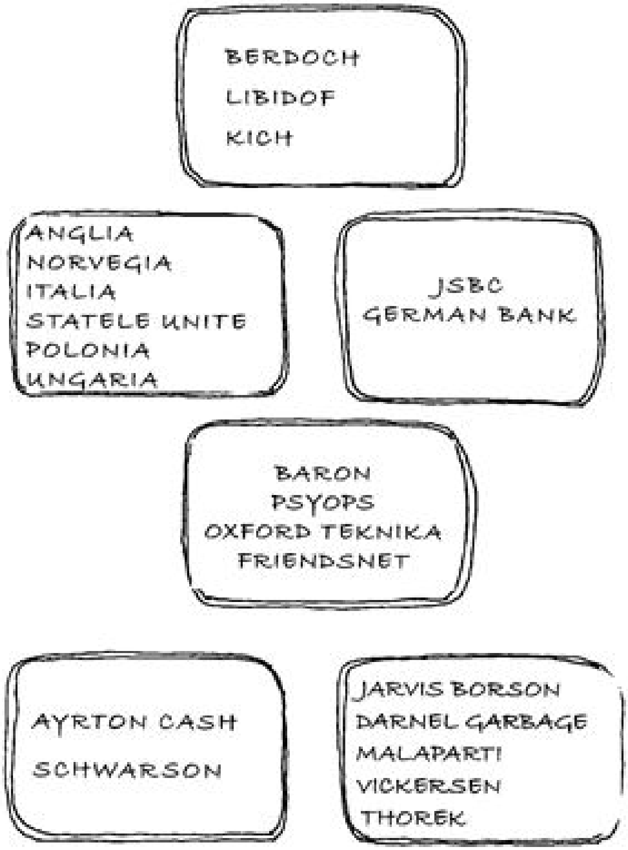

12.

— Bănuiați că FriendsNet e un actor important în alianța fiarelor?

— Trăim într-o lume în care majoritatea oamenilor nu au dreptul să-și exprime opiniile, să-și manifeste convingerile, să iubească ce aleg ei, să fie liberi să trăiască așa cum vor. Regimurile autoritare strâng continuu șurubul, reduc minoritățile la tăcere persecutându-le, asta când nu le extermină de-a dreptul. Jurnaliști, activiști pentru drepturile omului, disidenți politici, avertizori de integritate, dar și familiile și prietenii lor își asumă riscuri enorme, atunci când datele lor personale sunt expuse, atât de numeroși sunt cei care vor să le închidă gura băgându-i la închisoare sau asasinându-i.

— Și cum să-i protejezi?

— Informându-i pe cei mai vulnerabili. Pe toți cei care au naivitatea de a crede că libertățile lor sunt definitiv dobândite și că democrația este indestructibilă. Pe cei care spun că, dacă n-ai nimic de ascuns, n-ai nimic de care să te temi. E ca și cum ai afirma că, dacă n-ai nimic de spus, libertatea de exprimare e inutilă. Dreptul la protejarea vieții private este condiția esențială pentru a garanta supraviețuirea unei lumi în care libertățile noastre nu sunt controlate abuziv de guverne. Tehnologia FriendsNet le dă celor care o folosesc puterea absolută de a supraveghea și de a îndrepta într-o anumită direcție atât societatea, cât și pe indivizi. Răul își are rădăcinile în răspunsul la o întrebare care poate să pară simplă, dar care nu este așa pentru majoritatea dintre noi. Ce-i împinge pe guvernanți să oprime populația? Ideologia? Autocrații n-au niciuna. Dragostea nemăsurată față de patrie? Nici atât. Ei își sărăcesc poporul, divizează societatea. Ordinea și legea? Cu atât mai puțin. Ei au ridicat delincvența la rang de sistem de stat, corupția și teroarea sunt armele prin care se mențin la putere. În realitate, acești prădători se tem de diversitate etnică, religioasă, socială, culturală și politică. Orwell spunea: „Un popor care alege corupți, renegați, impostori, hoți și trădători nu este victimă! Este complice”. Era adevărat pe vremea lui, dar nu și acum,

când informațiile circulă mai rapid decât noi și se amestecă, când o realitate alternativă, fabricată de cei care profită de ea, o ia înaintea faptelor. Fiarele au înțeles asta, au pus mâna pe datele personale a sute de milioane de indivizi. Și ca să elimine orice adversitate, au decis să atace democrațiile.

— Cine sunt aceste fiare?

— V-am spus, bărbați și femei care se îmbogățesc grație corupției. Cinici sau naționaliști, care trăiesc din amintirea unui trecut mitificat pe care cei mai mulți nici nu l-au cunoscut, uneori veritabili adepți ai unei noi ordini care nu se poate instaura decât prin eradicarea oricărei forme de opoziție. Unii sunt lupi singuratici, alții sunt cetățeni în aparență obișnuiți, care prosperă la adăpostul regimurilor pe care le susțin. Toți, complici sau asasini.

Aproape de frontiera greco-turcă

Maya își refăcu forțele în cursul unei zile care i se păru că durează o veșnicie. Fiindu-i interzis să se sprijine pe piciorul cu probleme – ordin de la Joram, care venise de două ori să verifice dacă nu cumva rana i s-a infectat –, își petrecu mare parte din timp așezată pe o ladă de lemn, respirând aer curat, sub ochii atenți ai tânărului ei înger păzitor. Grija cu care el îi meșterise o cârjă dintr-o ramură de copac, apoi o ajutase să încalce interdicția, precum și felul în care o privea fără încetare o determinau să presupună că se îndrăgostise de ea. Hakim nu renunțase nicio clipă la muțenia lui, însă Maya aflase până la urmă cum îl cheamă de la o femeie din tabără, care îi dezvăluise și că băiatul își pierduse mama în bombardamentele de la Alep.

Cerul se îmbrăca în culorile înserării când Joram veni iar pentru un examen mai amănunțit, la capătul căruia Maya primi permisiunea de a face câțiva pași.

— Cum e? se interesă medicul.

— Aș minți dacă aș spune că sunt gata să alerg, dar, în afara unui junghi în gleznă, durerea nici nu se compară cu cea de azi-dimineață.

— Aș fi vrut să vă dau niște analgezice, dar avem atât de puține… Nu se justifică în cazul dumneavoastră. Încercați să vă

menajați câteva zile, rana e totuși adâncă. Curând o să vă întoarceți în lumea civilizată de care aparțineți, o să puteți fi supravegheată la nevoie.

— Aș prefera să fiu supravegheată cât mai puțin posibil, glumi Maya.

Un dram de umor care nu-i smulse medicului nici cel mai firav zâmbet.

— Adineauri a trecut pe deasupra pădurii un elicopter, presupun că l-ați auzit.

— Și e ceva neobișnuit?

— E prima oară când se întâmplă și asta mă neliniștește.

— Atunci, e momentul să ne luăm la revedere, nu vreau să vă pun în pericol mai mult decât am făcut-o deja.

— Doi bărbați o să vă conducă în sat, dar o să vă despărțiți de ei înainte să ajungeți acolo, e mai bine să nu fiți văzuți împreună.

— Mai bine pentru ei sau pentru mine?

— Pentru toată lumea, oftă Joram. Lucrurile dumneavoastră au fost spălate, iar pantalonii au fost peticiți. Puteți să vă schimbați în cortul meu, n-are rost să mai întârziem. Știți unde să vă petreceți noaptea?

— Sper. Totul depinde de ajutorul prietenilor mei, nu vă faceți griji, deja toți ați făcut prea multe pentru mine. Oricum, am învățat de mult să mă descurc singură.

— Nu prea părea așa când v-am găsit noi, dar am încredere în dumneavoastră. Un ultim sfat: în sat, evitați băcănia din centru și pe vânzătorul ambulant de la intrarea în bazar, oferă informații poliției.

— De unde știți?

— Ei ne pândesc și noi îi pândim la rândul nostru, supraviețuirea necesită resurse nebănuite.

Maya intră în cort. În timp ce-și schimba hainele, își dădu seama de importanța pe care oamenii de acolo o acordau păstrării unei bune igiene. În scurta sa plimbare, la adăpostul rufelor puse la uscat pe niște frânghii întinse între ramuri, se spălase la un duș improvizat dintr-un bazin în care se strângea apa de ploaie. Împături cu precauție hainele ce-i fuseseră

împrumutate și le așeză pe un scaun, apoi ieși din cort. Însoțitorii ei o așteptau. Joram se apropie, îi întinse mâna și îi ură noroc.

— Pot să vă cer un mic serviciu? zise el privind-o fix.

— Bineînțeles, orice vreți.

— Ce-aș vrea eu… nu-mi puteți da dumneavoastră, dar, trecând peste asta (Joram făcu o pauză și trase adânc aer în piept înainte de a continua), când o să ajungeți înapoi la Paris, ați putea să vă gândiți puțin la noi, de exemplu, seara, la ora 21, când o să stați într-un restaurant sau în căldura apartamentului dumneavoastră? Poate vi se pare ciudat, dar, în fiecare seară, la ora 21, o să mă uit la ceas și o să știu că cineva din lumea liberă știe că existăm. Că cineva își amintește de fețele noastre. Astfel n-o să mai fim atât de invizibili.

Maya îi promise. Refugiații, bărbați, femei și copii care probabil îi invidiau soarta, se uitau la ea în tăcere. Se strânseseră toți pentru masa de seară, dar nu aprinseseră încă focul, spre deosebire de seara precedentă; aveau să-l aprindă doar după plecarea ei.

Înainte să pornească la drum, Maya, cu mintea la fotografia fetiței pierdute care o adusese până în acel loc, își promise că, odată întoarsă la Paris, nu o să se limiteze la niște simple gânduri.

***

— Așa au decis evenimentele, sau numiți-l hazard, dacă doriți, însă Maya și Naëlle erau pe punctul de a avea destine similare.

— *Cine este Naëlle?*

— Fiica unui popor care a cerut libertate de la președintele său. Acest simplu îndemn la schimbare a primit un răspuns atât de violent, încât a costat viața a 600.000 de ființe umane și a aruncat alte șase milioane pe drumuri – bărbați, femei și copii și-au abandonat viața pe care o duceau și au fugit peste munți și peste mări cumplite. Supuși torturii, secerați de gloanțele gardienilor securității, sfârtecați de bombe ce au șters de pe fața

Pământului orașe, terorizați de arme chimice care-i sufocau până și în adăposturile lor. Cei care au văzut corpurile copiilor asfixiați de gaze vor păstra imaginea gravată în memorie până în ultima zi a vieții lor. Cum e posibil ca un om, oricât de tiranic ar fi el, să aibă o asemenea poftă de distrugere? O întrebare pe care Naëlle o repeta de fiecare dată când își făcea rugăciunea. Cu ce putea să fie ocupat Dumnezeu ca să nu trimită fulgere asupra lui? La cinci ani, Naëlle nu știa nimic despre mizele geopoliticii, despre deciziile luate în birouri liniștite, la mii de kilometri de casa ei din care nu mai rămăsese decât un morman de dărâmături în mijlocul unui cartier devastat. Acolo unde cândva se înălțau arbori de-a lungul bulevardelor nu mai existau decât fiare strâmbe, moloz pătat de sânge și cărnuri uscate.

La opt ani, Naëlle încă nu știa că cinismul și indiferența triumfaseră asupra lumii pe care ea o cunoscuse până atunci. Înainte de îndemnul la schimbare, era o copilă curioasă, ce creștea în sânul unei familii nici bogate, nici sărace, dar nemaipomenit de vesele. Tatăl, un croitor minunat, bărbat de o eleganță remarcabilă, avea un atelier într-un cartier comercial al orașului. Afacerea mergea cu precizia unui orologiu; considerându-și meseria o artă, refuza să cedeze tentației creșterii. „Timpul înseamnă dragoste și dragostea vine din timpul pe care i-o acorzi”, îi plăcea să repete, mângâind metrul de croitorie pe care-l purta de gât din zori până seara. Adnan, fratele lui Naëlle, mai mare cu 11 ani decât ea, își făcuse deja și el o mică afacere. Cumpăra angro *malban* și-l vindea la bucată dincolo de graniță. *Malban* este un preparat dulce foarte apreciat, iar cele mai bune sortimente se fabricau în regiune, o adevărată mană cerească. Adnan pretindea că lucrează în domeniul import-export, fapt ce o făcea să râdă pe sora lui, care nu scăpa niciodată ocazia să-i aducă aminte că e un simplu vânzător ambulant. Naëlle avea o sănătate înfloritoare, dar simțea că asta e o nedreptate, de fiecare dată când mama ei se întorcea de la dispensar și povestea la masă despre micii săi pacienți.

Lila era o pediatră pasionată, dar era, în primul rând, mamă.

Ghicind gelozia fiicei sale față de pacienții ei, s-a hotărât s-o ia la dispensar. Naëlle a învățat foarte repede să facă ordine în dulapurile cu medicamente. Salvarea unei vieți cerea o bună pregătire, mai ales în vremuri de război. Naëlle a învățat să desfacă bandajele sterile fără să le murdărească și să curețe instrumentele. La nouă ani, știa să lege un garou. La zece ani, strângea marginile unei plăgi cu pensa, când mama ei o sutura; nevoia te învață. După ce acoperișul dispensarului a fost bombardat, a început să-și petreacă timpul rătăcind printre ruine ca să adune tot ce mai putea fi util, apoi, când se întorcea, îi susținea moralul Lilei, care își pierdea tot mai des controlul. Ca să găsească puterea de a spera, mama ei avea o nevoie disperată de tandrețe, și doar îmbrățișarea lui Naëlle îi oferea un motiv să continue, de când, într-o seară, Adnan nu se mai întorsese din călătoria lui peste graniță. Toată lumea se ruga să nu fi pățit nimic. Însă tatăl se ruga în secret uneori ca fiul său mai degrabă să fi căzut răpus de gloanțe, decât să fi fost capturat de barbarii care slujeau regimul. Nu aveau mare lucru de mâncare, dar nimeni nu se plângea; nu mai era mare lucru nici de aranjat în dulapurile cu medicamente de la dispensar, și nici din fațadele imobilelor mutilate nu mai rămăsese mare lucru. Oamenii improvizaseră adăposturi întinzând prelate peste ruine, însă trăiau, și asta era cel mai important. Într-o noapte, o lumină portocalie a strălucit într-o intersecție, un gaz s-a împrăștiat și moartea a căpătat o formă abominabilă.

Naëlle a aflat că, departe de orașul ei, lumea s-a indignat, a zis că se depășise o linie, însă niciun salvator n-a trecut linia în sens invers ca să vină să-i caute, pe ea și pe ai ei. Tatăl susținea că dacă nu-i ucidea călăul al-Assad, avea s-o facă indiferența lumii. Însă Naëlle nu pricepea ce voia el să spună.

Cu ceea ce aduna ea, tatăl săvârșea adevărate minuni. Bandaje din bucăți de pânză cusute împreună, mobilier din cioturi de lemn și cuie îndreptate. Încropea un foc cu tăciunii culeși de Naëlle de sub grinzile incandescente. Se întâmpla ca, în cursul hoinărelilor ei pe lângă clădiri prăbușite, Naëlle să descopere o cutie de conserve, un pachet vechi de biscuiți, haine, câteodată chiar o carte, pe care o așeza, asemenea unei

comori, pe o scândură ce-i servea drept etajeră.

***

Alep, cu câteva zile în urmă

Într-o dimineață, când se aventurase mai departe decât de obicei, Naëlle, auzind scrâșnetul șenilelor unui tanc, se îndreptă de spate în mijlocul molozului prin care scotocea și rămase nemișcată. Simți o săgetătură în umăr, duse mâna la locul dureros și constată că se rănise. Nu putea să strige în timp ce brigăzile regimului dădeau târcoale prin apropiere. Strânse din dinți, se furișă prin spărtura dintr-un perete dărâmat, dădu de puțul prin care circula odinioară ascensorul imobilului și se lăsă să alunece pe un cablu. La parter, se strecură în spatele clădirii și nimeri într-o curticică. De acolo, o luă pe lângă zid, merse în zigzag prin labirintul de ruine și reuși să ajungă în cartierul ei.

Când se simți în siguranță, deși era o siguranță relativă, se așeză pe o dală de beton căzută într-o rână și își studie umărul. Sângera, însă tăietura nu era adâncă. Naëlle hotărî că rana nu era gravă, cu condiția să nu se infecteze. Căută o fâșie de pânză în coșul pe care-l căra, și-o înnodă în jurul brațului și își continuă drumul.

Acasă, se miră să-și găsească părinții în compania unchiului Razam, medic și el; o surprinse încă și mai mult tăcerea care se așternu când intră ea.

— Cine a murit? întrebă.

— Azi, nimeni, răspunse Lila oftând. Nu încă… dar a avut loc un atac…

Croitorul îi aruncă soției o privire încărcată de reproș. Lila oftă iar, dar nu zise nimic. El se ridică, își scutură pantalonii de praf și o rugă pe fiica lui să se apropie.

— Ce-ai pățit? se îngrijoră el văzând bandajul înroșit de sânge de la umărul ei.

— O mișcare bruscă, n-ai de ce să te alarmezi, tati. Nu-i nevoie decât să fie curățată rana și pansată, atâta tot, răspunse Naëlle pe un ton deopotrivă avizat și nepăsător.

Lila se repezi să desfacă bandajul, examină tăietura și se duse

după trusa de prim ajutor.

— Nu trebuie să mai pleci așa, ți-am spus de o sută de ori, e mult prea periculos, bodogăni ea.

— Din păcate, mă tem că sfaturile astea nu se prea potrivesc cu ce-o așteaptă, remarcă unchiul Razam.

— Ce mă așteaptă? întrebă Naëlle preocupată, privindu-și mama care se pregătea să coasă rana. Îmi spuneți ce puneți la cale? insistă ea când observă aerul misterios al unchiului ei.

— Taci, Razam! îl rugă Lila.

Însă unchiul se apropie și examină plaga, la rândul lui.

— Ia stai puțin, îi zise el Lilei. Dacă l-ai strecura sub piele, ar fi foarte bine ascuns…

— Vorbești prostii, se enervă Lila. Nici nu mă gândesc să-mi asum riscul ca un corp străin să-i infecteze rana.

— Lila, dacă-l dezinfectăm bine înainte, riscul e minim. Iar miza e foarte mare, insistă Razam.

— Nu, se opuse Lila, contrazicându-l violent. Cât despre tine, strigă ea, întorcându-se spre soțul ei, cum poți s-o lași să se expună atâtor riscuri? Ascundeți cipul unde vreți, dar nu așa.

Naëlle împinse într-o parte mâna mamei sale și, cu o atitudine fermă, așteptă să-i explice cineva ce trebuia să facă. Tatăl ei își asumă sarcina de a-i spune adevărul, aproape tot adevărul.

***

— *De ce era deosebită această familie?*

— Lila și Nadim, soțul ei croitor, precum și unchiul Razam fuseseră printre primii care se ridicaseră contra regimului. Pe măsură ce represiunea se amplifica, se organiza și rebeliunea. Din oraș în oraș, din cartier în cartier, se schimbau prin internet informații despre mișcările de trupe ale tiranului, despre victoriile asupra batalioanelor sale, dar și despre înfrângeri. Unii aveau ca sarcină să înregistreze numărul morților, alții, să strângă dovezi ale masacrelor, pentru a depune mărturie mai târziu. Existase Nürnberg, va exista cândva și un proces care să condamne crimele comise împotriva propriului popor, cel puțin

asta era speranța nutrită de cei și cele care continuau o luptă disperată de când marile națiuni ale lumii libere le întorseseră spatele. Sirienii au fost lăsați în voia sorții, lumea a închis mereu ochii la dramele care s-au desfășurat în ghetourile de pretutindeni, din Varșovia la Alep. Istoria nu se repetă ca o fatalitate, se repetă pentru că oamenii tolerează ca atrocitățile să aibă loc iar și iar. În spatele zâmbetului amabil al croitorului, în spatele bunătății unei pediatre și a unui medic generalist, se ascundeau trei șefi ai rezistenței, pe care forțele lui al-Assad căutau de mult să-i identifice și să-i captureze, dar ei le țineau piept zi după zi, noapte după noapte. Doi bărbați și o femeie care, printr-un concurs de împrejurări, se treziseră deținători ai unor informații importante, ce trebuiau cu orice preț să iasă din țară și să nu cadă în mâinile inamicilor.

— Și lui Naëlle îi revenea misiunea de a le transmite?

— Da. Forțele lui al-Assad pregăteau un atac, iar un mic convoi de civili avea să încerce să treacă de blocadă înainte de a fi prea târziu.

— Ce voia unchiul ei să-i introducă sub piele?

— Un card SIM, un cip conținând toate informațiile pe care croitorul și soția lui le dețineau.

— De aceea spuneați că Naëlle e cheia care ar permite ca fiarele să fie închise?

— Mai întâi trebuia ca ea să traverseze liniile inamice și să scape de toți cei porniți pe urmele ei.

— Care erau aceste informații atât de prețioase și de ce nu puteau fi transmise prin internet?

— Înregistrări din telefonul unui oficial rus, precum și o cantitate impresionantă de documente compromițătoare. Proveniența cipului le atesta autenticitatea. Și, ca să vă răspund la a doua întrebare, curentul electric și internetul fuseseră tăiate de câteva săptămâni.

— De unde știau cei care-o vânau pe Naëlle de existența acestui card SIM?

— Corpul oficialului rus a fost găsit, însă nu și telefonul lui mobil. Serviciile secrete turce și ruse știau că tipul se pregătește să dea informațiile pe care le deține, în schimbul unui pașaport

pentru o viață nouă, mizându-și viitorul pe oferta cea mai generoasă. Ceea ce l-a dat de gol și l-a costat viața. Membrii rezistenței siriene, care descoperiseră valoarea înregistrărilor, au comis imprudența de a discuta prin intermediul unor e-mailuri nesecurizate. Asta a precipitat evenimentele, pregătirea atacului asupra cartierului unde se refugiaseră Naëlle și ai săi și întreruperea funcționării rețelelor de comunicații.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Părinții lui Naëlle voiau ca fiica lor să fugă din ghetou înainte să fie prea târziu. Însă ea nu i-ar fi părăsit niciodată, decât dacă i se încredința o misiune pe care nu putea s-o refuze. Făcea parte dintr-o familie de membri ai rezistenței și, când tatăl ei i-a spus că, pentru a-și ajuta poporul, ajunsese la vârsta la care să acționeze și altfel decât scotocind prin ruine, Naëlle a luat hotărârea la care el se aștepta: cu legăturica pregătită de mama ei și cu cipul cusut în betelia pantalonilor de tatăl ei, Naëlle s-a alăturat, la căderea nopții, unui grup de 10 bărbați și femei care intenționau să ocolească linia frontului, mergând prin pasaje subterane și pe străduțe întunecate ca să treacă de baraje.

— Încotro se îndreptau?

— Spre Cizre, în Turcia.

— De ce nu au încercat să treacă granița la Kobane, întrucât orașul fusese recucerit de kurzi?

— Punctele de trecere erau închise de mult timp, iar zona de nord, atent supravegheată. Naëlle fugea simultan de soldații lui al-Assad, de trupele rusești și de serviciile secrete turce. Nu avea să fie în siguranță decât după ce o găsea Maya și, oricât de paradoxal ar părea, câtă vreme mergea spre est, călătorea în anonimat într-o măsură mai mare decât dacă ar fi pătruns în inima Turciei vecine.

***

RUINELE DE LA ALEP

13.

Ziua a șaptea, la castel

Gemenii se închiseră în donjon. Vital afișă pe ecran harta Turciei.

— Mobilul ei a trimis ultimul semnal de aici, zise el arătând drumul care leagă Edirne de Kastanies, la circa cinci kilometri de postul de frontieră Pazarkule.

— Ești sigur?

— Maya mi-a cerut să-i verific mobilul. Așa că am putut să-l localizez până când l-a închis brusc. Semnalul a dispărut ca și cum ea ar fi distrus telefonul sau ar fi scos cartela SIM.

— Păi, e o veste bună. Sigur a vrut să i se piardă urma și, dacă se afla la câțiva kilometri de frontiera greacă, probabil că a trecut-o.

— Nu, ar fi dat un semn de viață de-atunci și până acum! Iar dacă turcii se țin după ea, are puține șanse să reușească. Asta, sperând că n-a căzut deja în mâinile lor.

— Mereu te gândești la ce-i mai rău, replică Malik.

— E un zbor spre Istanbul la 19. Acolo, închiriem o mașină și, o oră mai târziu, suntem la Edirne.

— Și apoi?

— O găsim pe Maya și o scoatem din țară.

— O să părăsești tu castelul? se miră Malik. N-ai mai ieșit de aici de când…

— N-are rost să-mi aduci aminte de când m-am izolat aici. Mi-o reproșezi de ani întregi și acum tocmai tu mă descurajezi! se enervă Vital.

— Aș fi gata să merg cu mașina până la Edirne, frate, doar ca să te văd ieșind din clădirea asta nenorocită. Dar să debarcăm în toiul nopții într-un orășel n-ar fi deloc discret. Ia imaginează-ți că Maya ar reuși să treacă granița, ar încerca să dea de noi sau ar veni să ne ceară adăpost și noi n-am fi aici!

— Liga ar primi-o și ne-ar anunța.

— Foarte bine, cedă Malik. Să-i mai acordăm o seară și, așa, avem și noi timp să punem la punct operațiunea. Plecăm mâine,

ocupă-te de bilete și de găsirea unui hotel la Edirne… cu o cameră până în care să nu trebuiască să te duc eu.

— Adaptată pentru handicapați, poți s-o spui simplu, să știi, îi aruncă Vital.

— Știu, dar n-am chef s-o spun, ripostă Malik ieșind.

— Ia și câteva YesCard[5] din seif, o să avem nevoie de lire turcești când ajungem.

*

Cordelia se uita la fratele ei cum își strânge bagajul.

— Te bucuri că o s-o vezi pe Flores?

Diego nu răspunse.

— Pot să știu motivul pentru care zâmbești?

— Pentru că vrei de fapt să știi dacă sunt trist că te părăsesc.

— Nu pari trist, în orice caz.

— Ce-ar schimba asta? Oricum, tu faci numai cum te taie capul. Să te întorci singură la Londra e stupid, iresponsabil chiar, protestă Diego, închizând geanta. Jură-mi măcar că nu mai pui piciorul în apartamentul tău!

— Dacă vrei tu neapărat, răspunse Cordelia, afișând un aer fals îndurerat. După cum l-ai trosnit tu, mă îndoiesc că Mulvaney mai dă târcoale pe-acolo.

— Iar eu, după tot ce i-am făcut noi lui Sheldon, mă îndoiesc că nu va încerca să pună laba pe tine cu orice preț. Nu-i subestima niciodată pe adversarii noștri. I-ai furat o servietă cu 50.000 de lire sterline și documente compromițătoare și, după cinci zile, i-au dispărut din cont cinci milioane; dacă nu vede nicio legătură între chestiile astea două înseamnă că e un imbecil, lucru de care mă îndoiesc, de asemenea. Sheldon a știut să-ți dea de urmă prima oară, n-am vrut să pomenesc nimic în fața celorlalți din motive pe care ți le imaginezi cu ușurință și mă mir că Mateo n-a tras aceleași concluzii ca mine, el care este atât de paranoic.

— Ce concluzii?

— Că Sheldon bănuiește că n-ai acționat singură, iar asta ne expune pe toți.

Cordelia începu să umble cu pași mari prin încăpere, măcar o dată sincer îngrijorată.

— Dacă vede legătura dintre cele două incidente… mormăi ea.

— Incidente? Vorbești serios? se aprinse Diego.

— Nu-ți mai da atâtea aere, știi bine că nu banii, ci documentele îl sperie pe Sheldon, pentru ele l-a trimis pe Mulvaney. Omul lui s-a întors cu coada între picioare, nu riscă să se laude cu asta, nu câtă vreme se crede victima unui atac personal. Și, în mod sigur, nu înainte de a face cunoscută publicului lovitura noastră, ceea ce ne lasă un mic răgaz.

— Să admitem, dar dacă gemenii sau fericiții beneficiari ai „vendetei” noastre dezvăluie operațiunea?

— Atunci, Sheldon o să aibă și mai multe motive să păstreze discreția, de teamă să nu considere ceilalți că el este cel care a pus în pericol tot grupul de infractori. Și-ar pierde jobul și privilegiile. Dacă privești totul ca pe o partidă de șah, am încolțit un nebun care, dacă se mișcă dintr-o pătrățică, își pune regele în pericol.

— Dacă am fi într-o partidă de șah, atunci doi nebuni ar fi în pericol, așa că ai grijă ca lucrurile să nu ajungă mai departe.

— De acord, o să fiu atentă, n-o să mă întorc la apartament, ba chiar o să mă mut în alt cartier, dacă așa te liniștești.

— Ce-ar fi să schimbăm rolurile? Eu plec la Londra și tu, la Berlin.

— Da… dacă aș fi învățat germana în loc de italiană, dacă tu ai lucra în locul meu la firma de securitate informatică și ai putea pătrunde în birourile de la *Daily Times* ca să strecori stickul virusat al prietenilor noștri… Dar sunt cam mulți de „dacă”. Oricum, înainte să plec la Londra, voi încerca să-l conving pe Vital să nu publice comunicatul.

Diego se apropie de sora lui.

— Acum ce mai e? întrebă ea, amuzată.

— N-o să te schimbi niciodată.

— De ce-ai vrea să mă schimb?

— Nu face pe inocenta, te-am văzut!

— M-ar fi mirat să fie altfel, mă fixezi cu ochii mari și cu

privirea pătrunzătoare a unuia care are ceva important de spus.

— Sărutându-l pe Malik.

— Ah! oftă ea.

— Ah, cum bine zici. Și, cunoscându-te, nu m-ar surprinde să te fi îndrăgostit de Vital.

— E absurd!

— Nu te-a scăpat din ochi de când am venit, roșește când ți se adresează și devine agitat când îi vorbești, nu-mi povesti că nu ți-ai dat seama. Și, în rarele ocazii când un bărbat te tulbură, faci orice ca să te îndepărtezi de el, așa că te-ai aruncat în brațele fratelui său ca să nu-ți asumi niciun risc.

— Ești psiholog sau proprietar de restaurant?

— Doar fratele tău.

— Spre știința ta, Malik m-a sărutat, replică Cordelia, uitându-se în altă parte.

Diego își lipi palma de obrazul ei.

— Nu-i niciun rău în a iubi. Încearcă o dată. Cu puțin noroc, o să fii fericită până la urmă.

— Așa ai fost tu de când a murit Alba?

— Am fost fericit la nebunie cu ea, iar amintirea ei încă mă face fericit. Am pierdut-o, dar aș fi putut să n-o cunosc niciodată, iar asta ar fi fost și mai trist. Cu Flores, învăț să cunosc iar fericirea și e cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat de multă vreme încoace. N-o să fim hackeri toată viața, mă rog, nu doar hackeri. Îți sugerez să te gândești puțin la viața ta.

— Cu Vital… în Ucraina… în castelul ăsta nenorocit? Serios?

Diego se îndreptă spre ușa camerei.

— Gata, oprește-te! Nu renunți deloc, așa e?

— Întrebarea e dacă tu te oprești.

Aproape de frontiera greco-turcă

Câteva torțe luminau tabăra ridicată în mijlocul unei poienițe. Cei care trăiau acolo ieșiseră din adăposturi și se adunaseră în grupuri ca s-o vadă plecând pe femeia necunoscută. Avea tenul deschis, vorbea altă limbă, obrajii și pielea ei nu purtau semnele foamei, ale frigului sau ale oboselii exodului; le amintea de ceea

ce fuseseră ei înșiși înainte ca soarta să-i oblige să fugă. Era liberă, dar niciunul nu o invidia, dimpotrivă, ea întruchipa speranța că și ei vor avea parte de asta într-o bună zi.

Maya se apropie de Hakim ca să-și ia la revedere. Observă că băiatul își ferise privirea înainte să se retragă. Făcu câțiva pași spre el și-i puse mâna pe umăr.

— N-o să te uit niciodată, zise ea, niciun bărbat n-a vegheat asupra mea cum ai făcut-o tu, în afară de tatăl meu, însă el nu mai este pe lumea asta.

Joram, care stătea în spatele lui, îi traduse. Băiatul afișă un zâmbet trist și îi puse o întrebare. Joram traduse din nou.

— Vrea să știe dacă e adevărat că în Franța poți să spui tot ce gândești, fără a risca să fii arestat.

— O să vii la mine în vizită într-o zi, îți promit că o să fac totul ca asta să se întâmple, răspunse ea.

— Să nu mai pierdem timpul, insistă Joram, aud în depărtare huruitul unui alt elicopter, iar mișcările astea aeriene chiar mă îngrijorează.

— Cum să vă mulțumesc? întrebă Maya.

— Scoțându-ne din fundătura asta, dar mă îndoiesc că aveți mijloacele necesare. Acum, luați-o din loc, nu ne datorați nimic… Mi-am făcut doar datoria de medic.

Joram le dădu semnalul de plecare celor doi bărbați care o escortau pe Maya și trioul se puse în mișcare. La marginea poieniței, Maya privi înapoi pentru ultima dată și suflă în palmă, ca pentru a-i trimite băiatului un sărut. El se prefăcu că-l prinde, sărind cu agilitatea unuia care interceptează o minge din zbor. Mayei i se întipări în minte această ultimă imagine a taberei care dispăru apoi în spatele perdelei negre de copaci.

Traversarea pădurii i se păru mai scurtă decât la venire, o oră se dovedi suficientă pentru ca Maya și ghizii ei să ajungă lângă câmpul unde ei o găsiseră. Maya se ridică pe vârfuri, căutându-și din ochi mașina, nutrind nebuneasca speranță că aceasta zăcea pe undeva abandonată, însă bărbatul care mergea în frunte îi ordonă brusc să se lase la pământ. Elicopterul trecu în viteză pe deasupra lor înainte de a rămâne în zbor staționar și de a mătura câmpul cu un fascicul luminos puternic. Maya zări

un grup numeros de oameni în uniformă înaintând spre ei.

— Trebuie să-l prevenim pe Joram! exclamă Maya.

Bărbatul o privi impasibil. Primise ordin s-o escorteze și nimic nu avea să-l abată de la misiunea lui.

— Eu mă întorc, se indignă Maya, răsucindu-se pe călcâie.

Însoțitorul ei o opri, în timp ce forțele de ordine se apropiau periculos. O trase cu forța spre o cărare ce ducea în satul vecin.

— Avem santinele în pădure, Joram va fi informat de sosirea polițiștilor. Pe dumneavoastră vă caută. O să răscolească toată tabăra, o să ne distrugă puținul pe care-l avem, ca să se răzbune și să-și arate puterea, dar o să plece cu coada între picioare.

Maya înainta în marș forțat. Durerea de la gleznă, încă vie, o obliga să strângă din dinți ca să păstreze ritmul impus. Deodată, zări niște cercuri luminoase întinzându-se ca o panglică galbenă în noapte. Bărbatul arătă spre fâșia de asfalt. Merseră împreună până în dreptul unui rond.

— Drumurile noastre se despart aici. În locul dumneavoastră, aș evita Karaağaç, e un sătuc și ați fi remarcată imediat; poliția trebuie să-l fi verificat deja și sătenii știu că sunteți căutată. Dacă aveți putere, continuați să mergeți până la Edirne, o să treceți neobservată în mulțime. Fiți prudentă, ei au ochi și urechi peste tot.

Cu aceste cuvinte, își spuseră la revedere, sub stâlpul de iluminat din rondul pustiu.

Nici țipenie de om nu era pe drum. Strigătele vreunei păsări de noapte spărgeau când și când tăcerea neliniștitoare. Ca să-și menajeze glezna, Maya avea grijă să se sprijine cât mai mult pe piciorul teafăr. Când zărea luminile unui cătun la capătul unui drumeag și auzea lătratul îndepărtat al unui câine, grăbea pasul. Se scurse o oră până traversă micul pod de piatră care conducea spre intrarea sudică în Edirne. Întoarcerea la civilizație îi oferi puțină ușurare, însă doar pentru o clipă, fiindcă avea în minte sfaturile ghidului ei. O luă pe străduțele din partea veche a orașului și se plimbă nonșalantă, urcând spre bazar. Doi polițiști postați într-o intersecție se uitară atent la ea când trecu prin

dreptul lor. Obișnuită să se comporte discret, Maya își văzu de drum și se opri ceva mai încolo, în fața vitrinei unui magazin de haine, cum ar fi făcut o turistă oarecare; profită de răgaz ca să se gândească la o modalitate de a lua legătura cu prietenul ei din Ucraina. Fără un ban în buzunar, luă hotărârea să-și vândă ceasul la un bijutier din bazar; ar fi primit pe el cel mult 10 la sută din cât făcea, dar salvarea din acel viespar nu avea preț. Renunță însă la idee, bijutierul ar fi putut să devină suspicios. Pe un zid jos din preajmă, stăteau cinci adolescenți care discutau și fumau. O să le spună că își uitase mobilul la hotel și că avea nevoie să-și sune un prieten cu care urma să ia cina. Maya se îndreptă spre ei, cu mâinile în buzunare, când simți o hârtie, o bancnotă de 50 de lire turcești, echivalentul a 5 euro, pe care Joram i-o strecurase când îi fuseseră curățate hainele. Clătină din cap să-și alunge un sentiment de vinovăție. Când ajunse lângă tineri, o întrebă pe una dintre fete de unde putea să cumpere o cartelă telefonică.

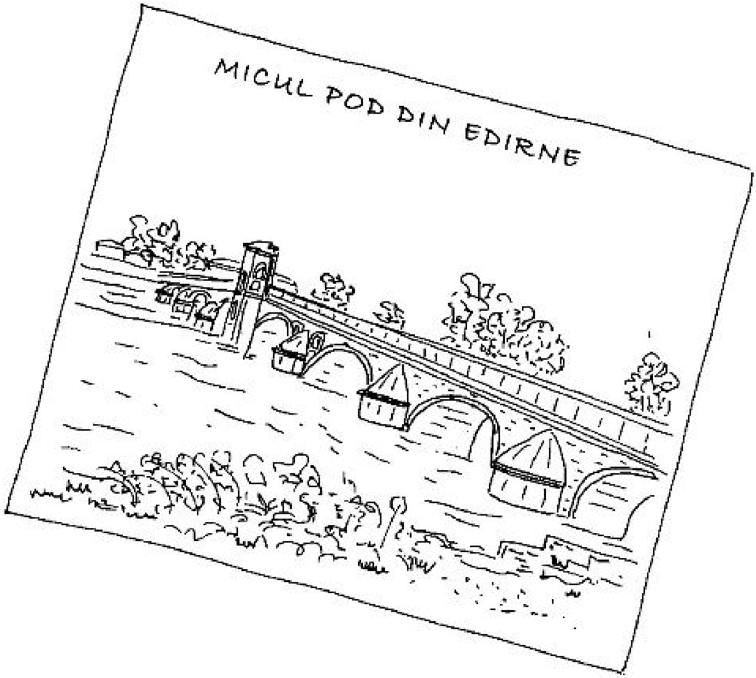
MICUL POD DIN EDIRNE

14.

Seara a șaptea, la castel

Grupul se strânse în hol, ora plecării se apropia. Malik coborî pe scări.

— Fratele tău nu vine să ne salute? întrebă Janice.

— Nu trebuie să vă supărați pe el, Vital urăște despărțirile. Dar, având în vedere ce muncă ne așteaptă, n-o să vă lipsească ocaziile de a vorbi cu el. M-a însărcinat să vă spun că a fost o bucurie imensă să vă întâlnească și speră, la fel ca mine, că șederea aici se va dovedi pentru voi ceva memorabil.

— Memorabil, ăsta-i cuvântul, răspunse Ekaterina cu un elan aproape copilăresc.

Apoi, cu brațele larg deschise, se îndreptă spre Janice, care se retrase un pas.

— O să-i dau dreptate lui Vital, dacă am putea să evităm despărțirile emoționante…

— Unde este Cordelia? întrebă Malik.

— În camera ei, cred, răspunse Diego. Am avut o discuție care trebuie s-o fi pus pe gânduri sau poate nici ea nu se descurcă prea bine când e vorba de despărțiri.

Cineva își drese vocea. Era Ilga, care deschisese ușa cea mare a castelului, afișând o expresie fără echivoc. Sosise momentul plecării.

Malik se instală la volan și demară imediat ce toată lumea urcă la bord.

În timp ce marșrutka străbătea aleea cu pietriș, Janice privea pe geamul din spate cum castelul se face tot mai mic. Luminile de la ferestre se stingeau una câte una. Opera Ilgăi, fără îndoială.

Din motive de securitate, Malik își lăsă invitații exact în locul din care-i luase cu câteva zile în urmă. Janice își salută prietenii în fața gării centrale, Mateo și Ekaterina îi urară noroc lui Diego atunci când coborâră în piața Operei.

Diego rămase singur cu Malik pe drumul până la hotelul Intercontinental, unde îl aștepta mașina închiriată.

— Ciudat! Nu ne-am întâlnit niciodată atâția ani și e suficient să petrecem câteva zile împreună pentru ca toată lumea să aibă o mutră de înmormântare în momentul plecării.

— Fiindcă pe tine te lasă rece?

— Nu, dar tot ce trebuie să ducem la bun sfârșit o să ne unească mai mult decât oricând.

— Chiar așa… când mă gândesc la amploarea sarcinii, la riscurile pe care vi le asumați pe teren, mă întreb dacă nu cumva suntem cu toții nebuni, oftă Malik.

— În afară de Maya, cine a lipsit la apel?

— Întrebarea corectă este: „El de ce n-a venit?"

— El… sau ea?

— Habar n-am. N-am reușit niciodată să-mi dau seama din mesaje dacă al nouălea din grupul nostru e bărbat sau femeie, dar, în același timp, contează?

Malik trase de volan și mașina coti la dreapta spre Maidan Nezalezhnosti.

— Iată-ne în Piața Independenței. Aici, libertatea ucrainenilor a fost plătită cu sânge, zise el cu un zâmbet din care răzbătea tristețea.

— Și n-ai bănuit niciodată că ar putea fi vorba de unul dintre noi? continuă Diego, fără să acorde vreo atenție decorului.

— Chiar dacă așa stau lucrurile, nu cred că o să aflăm astă-seară. Am ajuns. În locul tău, n-aș mai pierde vremea, traficul e aglomerat între centrul orașului și aeroport. O să te anunț când o localizăm pe Maya și o să-ți dau vești despre Cordelia înainte să plece.

După ce coborî din vehicul, Diego abia apucă să-l salute pe Malik, că portiera culisantă se și închise. Mașina porni imediat înapoi, spre castel.

*

Din camera ei, Cordelia pândea pașii Ilgăi, care își făcea rondul de seară. Când o auzi coborând la parter, se strecură pe palier și urcă discret în donjon. Acolo îl găsi pe Vital în fața ecranului.

— Ar fi trebuit să pleci cu ceilalți, n-am nevoie de tine ca să-mi desfășor căutările.

— Foarte amabil, zise Cordelia, fluierând ușor.

— Scuze, când nu vorbesc limba mea, îmi lipsesc uneori cuvintele potrivite.

Cordelia se așeză pe un scaun, picior peste picior, apoi își descrucișă picioarele și le încrucișă din nou, în timp ce Vital continua să tasteze. Ea îl privi cu un aer sfidător.

— Cine spune că am rămas să te ajut s-o găsești pe Maya?

— Tu. Mă rog, așa ai zis mai devreme, răspunse Vital, foarte concentrat.

Cordelia se apropie de el, cu pas domol.

— Asta a fost mai devreme…

Privirile li se întâlniră.

— Atunci, de ce-ai rămas?

— Dacă aș răspunde „pentru atmosferă", nu m-ai crede.

— Ce ți se pare că are atmosfera?

— Nimic, tocmai, răspunse Cordelia așezându-se lângă Vital, care se adânci iar în lucru.

Afișă pe ecran harta regiunii din Turcia unde GPS-ul Mayei îi semnalase ultima dată prezența, apoi o mări.

— E o pădure? întrebă Cordelia arătând cu degetul o zonă întunecată.

— Da, de ce?

— E în vecinătatea graniței. În locul Mayei, aș fi încercat s-o iau prin pădure, e mai înțelept decât pe teren deschis.

— Ai fi mers singură printr-o pădure, noaptea, fără niciun reper?

— Am făcut chestii și mai rele, dar mărturisesc că la Paddington nu am stat să reflectez. M-a apucat frica abia la sfârșit.

— Maya nu e genul fricos, e o minte fierbinte.

— Înfierbântată… O cunoști foarte bine?

Vital își împinse fotoliul în spate și se întoarse cu fața spre Cordelia.

— Să admitem că e în pădure. Nu-i o veste bună, pădurea se întinde pe cel puțin 10 kilometri pătrați, iar Maya a dispărut de

mai mult timp decât i-ar fi trebuit ca s-o traverseze.

— Nu cunoaște terenul. Poate s-a învârtit pe loc sau poate s-a ascuns așteptând să răsară soarele?

— Soarele a răsărit de două ori de când i-am pierdut urma.

Cordelia își împinse și ea scaunul de birou, foarte aproape de Vital.

— N-ai s-o scoți din pădure stând în fața calculatorului.

Obrajii lui Vital căpătară o culoare purpurie; imaginea unui bărbat roșind o atinse drept în inimă pe Cordelia. Se apropie și mai mult și-l sărută până să apuce el să reacționeze. Apoi îl privi în ochi și-i mângâie ceafa cu infinită tandrețe.

— De asta am rămas. În fine, așa cred.

— Crezi sau ești sigură?

Cordelia se prefăcu că se gândește, după care îl sărută iar, cu pasiune de astă dată.

— Cred că sunt sigură.

Vital o luă de mână și rămase tăcut o vreme.

— Eu credeam că-l preferi pe fratele meu.

— Oricum, semănați mult.

— Nu chiar atât de mult, replică Vital, coborându-și ochii spre brațele fotoliului cu rotile.

— Nu-mi pasă absolut deloc, afirmă ea cu un farmec dezarmant.

— Acum nu, dar mâine… zise Vital, zâmbind trist.

— De fapt, ai un zâmbet mai frumos decât al lui.

— Eu nu zâmbesc niciodată, el zâmbește tot timpul.

— Exact ce spuneam: un lucru rar e cu atât mai prețios.

Cordelia dădu să-l sărute iar, când telefonul lui Vital sună. El se repezi să răspundă, agitat, și scoase un geamăt de ușurare.

— Lastivka! Unde ai fost? Mi-am făcut un sânge-rău crunt.

„Sânge-rău ar fi fost de-ajuns”, mormăi Cordelia, învinsă de situație și cuprinsă de ciudă, mai ales că Vital îi întorsese spatele, atent doar la conversația lui.

Seara a șaptea, Edirne

Cu puținul credit de care dispunea, Maya apucase doar să comunice numărul de telefon al cafenelei în care intrase, la

sfaturile avizate ale vânzătorului de la chioșcul de ziare de unde cumpărase cartela telefonică. Telefonul vechi din perete, protejat de o carcasă albastră, părea răsărit dintr-o epocă în care mai puteai suna pe cineva fără a risca să ți se ia urma. Totuși, Vital, care nu considera nicio precauție inutilă, se temea că serviciile secrete turce supravegheau liniile telefonice publice din orașele și satele unde Maya s-ar fi putut refugia.

— Închide! O să vorbesc cu partenerul meu, zise el cu glas liniștit și liniștitor, după care o să te contactez.

Maya așteptă în fața aparatului. Vital nu precizase peste cât timp o să sune, iar ea era hotărâtă să nu lase pe nimeni să ocupe linia. Barmanul, care nu avea decât un client și, de plictiseală, ștergea paharele, o privi pe furiș de câteva ori, mai degrabă cu jind decât cu suspiciune, ceea ce reprezenta măcar o dată un semn bun. Sprijinit de bar, unicul client tasta ceva pe mobil, un smartphone model vechi care nu valora mai mult de 60 de euro, ba poate nici atât. Maya, nerăbdătoare, era gata să-i propună să-i dea la schimb Rolexul ei, un fals cumpărat la Milano cu doi ani în urmă. Dar chiar când se hotărâse să deschidă discuția, telefonul din perete sună. Maya se aruncă asupra lui.

— O ții minte pe prietena noastră jurnalistă?

Maya încuviință cu un „hm”, deși nu prea pricepea unde voia să ajungă Vital.

— Fix peste trei ore o să se roage pentru tine, îmbrăcată în albastru. Și să mă anunți imediat ce se termină slujba.

După aceste cuvinte enigmatice, care o lăsară perplexă pe Maya, Vital închise.

Barmanul o smulse din gândurile ei, întrebând-o, într-o engleză aproximativă, dacă nu ar dori să comande ceva între două apeluri. Maya ieși fără să-i răspundă.

Sub cerul de un gri-șoriciu, porni cu pași mari pe stradă, întorcând în minte pe toate părțile cuvintele lui Vital.

— Jurnalistă e Janice, dar rugăciunea…?

Încercă să țină cont de felul întortocheat în care gândea Vital.

— Janice locuiește în Israel! zise ea cu voce tare.

Făcu imediat cale întoarsă, intră iar în cafenea, se îndreptă spre bar și luă smartphone-ul din mâna clientului, care se uită la

ea nedumerit.

— Nu vă supărați, am nevoie de el un minut.

Edirne avea multe moschei, trei biserici și o singură sinagogă, situată între străzile Maarif și Osmaniye, la doi pași de piață și nu foarte departe de podul Meriç, pe care Maya îl traversase în două rânduri. Aplicația cartografică îi arătă drumul până acolo. Maya șterse orice urmă a căutării înainte de a-i înapoia bărbatului telefonul, îi mulțumi călduros și plecă.

Seara a șaptea, la castel

Vital oftă adânc înainte de a se entuziasma.

— Am găsit-o și e liberă! exclamă el. Știam eu că Maya o să se descurce…

Se întrerupse și se întoarse spre Cordelia, însă constată că ea dispăruse.

Oftă încă o dată!

La parter, Cordelia, cu geanta pe umăr, intra în bucătăria Ilgăi, dar de data asta nu ca să-i ceară o bucată din faimoasa ei prăjitură.

Seara a șaptea, Kiev

Fiecare dintre membrii Grupului intră independent de ceilalți în terminalul internațional, trecu de controalele de securitate la mare distanță de restul și se îndreptă singur spre poarta de îmbarcare indicată. Mateo și Ekaterina, care luau același zbor, se înregistrară separat și aleseră scaune despărțite de 10 rânduri. Diego și Janice se întâlniră întâmplător la chioșcul de ziare. Ea cumpără un pachet de țigări, el, o ciocolată; amândoi plătiră cash. Însă, dacă ar fi existat un aparat care să le asculte gândurile, în timp ce toți se instalau în sala de așteptare, s-ar fi auzit aceeași melodie.

*

La vreo 20 de kilometri de aeroport, Ilga apăsa până la podea pedala de accelerație a unui Land Rover vechi, cu suspensii

dubioase. Cutia de viteze trosnea, vitezometrul își dăduse sufletul de mult și era chiar mai bine așa. Hayonul clămpănea fără încetare și, de acolo de unde stătea ea, Cordelia vedea șoseaua printr-o gaură din podea. De câte ori Ilga depășea un camion, schimbând direcția în ultima clipă, în claxoanele asurzitoare ale mașinilor ce veneau din sens opus, Cordelia își făcea cruce.

— Ce-a pățit Vital? întrebă ea.

Concentrată la volan, Ilga se prefăcu că n-a auzit.

— E adevărat ce mi-a povestit Malik? insistă Cordelia.

— De ce-ar fi mințit? bodogăni guvernanta.

— Ei, dacă am ști de ce mint oamenii… oftă Cordelia.

— Vrei să vorbim despre Malik sau despre Vital?

— Te-ai ocupat de amândoi toată viața, e admirabil.

— I-am văzut născându-se și i-am crescut fără a pretinde vreodată să iau locul părinților a căror amintire am păstrat-o mereu vie în inima lor. Acum sunt bătrână și ei nu prea mă mai ascultă, dar uneori înțeleg când le spun ceva. Dragostea e făcută din grijă, anxietate, uimire, teamă și admirație, ca o lumină fără umbră sau o ureche când suferința e tăcută. Pe Vital l-am iubit și mai mult când a trecut prin necazuri decât când a avut reușite. N-o să uit niciodată curajul lui din momentele îngrozitoare pe care le-a trăit, lunile în care, agățat de barele patului, în ciuda durerii, se sălta să se uite pe fereastră; mă ruga s-o deschid, cu tot gerul iernii. Îmi zicea: „Ilga, zgomotele zilei înseamnă viață și bucurie, lasă-le să intre, avem nevoie de ele". Vorbele lui îmi frângeau inima. Luni întregi a luptat continuu, ca să aibă cât de cât impresia de libertate, a învățat să-și manevreze fotoliul cu aceeași pasiune cu care alerga în parc după minge. Când era copil, îl dăscăleam eu, acum mă dăscălește el. Lecțiile sunt mai ușor de dat decât de primit. Știm ce n-am făcut încă doar atunci când învățăm și ne rămân cicatrice, mari sau mici. Azi el e cel care îmi oferă dragoste, urmându-și drumul, și puțin îmi pasă dacă este legal, întrucât cauza lui e dreaptă. Recunosc în băieții mei calitățile pe care eu le consider cele mai prețioase: curajul și compasiunea. Dacă asta ți-a povestit Malik, cu vorbele lui, firește, atunci ți-a spus strict adevărul.

Ilga trase Land Roverul lângă trotuarul terminalului și apăsă cu toată puterea pe frână. Mașina se opri brusc.

— Îmi pare rău, hârbul ăsta e și mai ruginit decât mine.

Cordelia se răsuci spre ea și o privi atent, descoperindu-i ridurile din jurul ochilor.

— Nu ești bătrână, Ilga.

— Ai dreptate, dacă e să mă compar cu blestemata asta de mașină.

— De ce mi-ai spus toate astea?

— Pentru că viața, fata mea, nu e o după-amiază de shopping în care intri din butic în butic ca să alegi ce-ți vine mai bine. O să te întorci?

— Ai vrea să mă întorc?

— Ești mult prea inteligentă ca să faci pe proasta, replică Ilga, îndemnând-o printr-un semn să coboare.

— O să-mi pregătești una dintre faimoasele tale prăjituri? întrebă Cordelia, aplecându-se pe geamul portierei.

— Șterge-o de-aici, o să mă atașez de tine până la urmă.

Cordelia încuviință din cap și alergă spre terminal.

*

Janice plecă prima; avea să facă escală la Gatwick, apoi să-și continue drumul spre Jersey la bordul unui mic avion.

Diego plecă al doilea, avionul spre Berlin decolă la ora programată.

Ekaterina urcă la bord prima și Mateo își ținu respirația când trecu prin dreptul ei pentru a se duce să se așeze undeva pe rândurile din spate. Ultima lor discuție îi dăduse o stare de melancolie deconcertantă, precum un val puternic care te trage în larg. De pe scaunul lui, nu înceta să-i privească părul, o spumă roșcată într-o mare castanie și neagră.

Janice ridică ușor capul când o văzu pe Cordelia că trece gâfâind pe culoar și se așază cu trei locuri în spatele ei. Apoi se adânci iar în lectură.

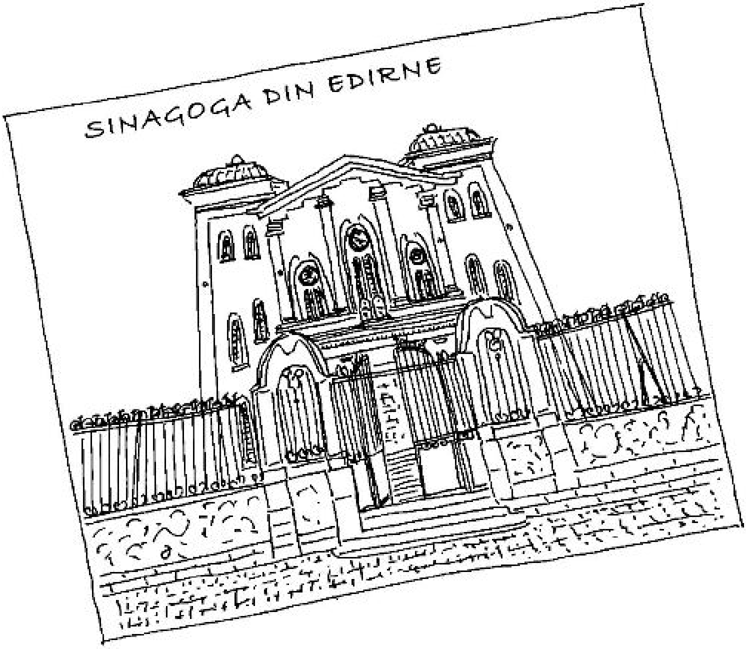
SINAGOGA DIN EDIRNE

15.

Seara a șaptea, Edirne

Maya se refugiase în sinagogă. Toate băncile erau libere, dar nu îndrăznise să se așeze, amintindu-și că femeile și bărbații ocupau locuri separate. Rabinul, care auzise zgomot, își făcu apariția și, văzând-o pierdută, o invită să ia loc unde dorește; sinagoga, zise el, încuraja amestecul.

— Și să nu faceți greșeli în privința asta, preciză el cu umor, acolo unde amestecul este interzis, bărbații sunt separați de femei ca să rămână concentrați asupra rugăciunii. Așadar, nu sunteți evreică.

— Nimeni nu e perfect, răspunse Maya.

— Billy Wilder! rosti cu mândrie rabinul. Dar ce este perfecțiunea? Vastă întrebare. Sunteți bine-venită, adăugă el, îndemnând-o să se așeze. O simplă vizită turistică sau vreți să vă rugați?

— Mai degrabă, să fiu în siguranță, recunoscu Maya cu toată sinceritatea.

— Atunci, nici că puteați găsi un loc mai bun. Ce-ați pățit?

— E o poveste lungă.

Însă poveștile lungi erau preferatele rabinului, și nimeni și nimic n-ar fi putut să explice în mod rațional de ce Maya i se destăinui, poate datorită aurei, fizionomiei sau privirii lui afectuoase. De câte ori întâlnești în viață pe cineva a cărui bunăvoință te copleșește? Maya, care nu se confesase niciodată, îi mărturisi până și remușcările pe care le avea fiindcă îi abandonase în voia sorții pe cei care o ajutaseră. Ar fi trebuit să se întoarcă, să-l anunțe pe Joram să-și pună oamenii la adăpost. Rabinul o privi lung, iscoditor. Apoi îi puse o întrebare care, deși aparent simplă, era pe punctul de a-i decide viitorul. Din ce motiv pornise în această călătorie? Să te afli acolo unde n-ar fi trebui să fii nu-i niciodată doar rodul întâmplării, adăugă el. Maya își strecură mâna în buzunar, scoase fotografia de care nu se despărțise de când plecase din Paris. I-o arătă.

Oricât de ciudat ar părea, îi explică ea, nu cunoștea răspunsul

la întrebare. Rabinul îi ceru permisiunea să studieze fotografia de aproape. Se uită îndelung la portretul lui Naëlle, adâncit în gânduri, și i-l înapoie Mayei. Cu voce blândă, îi spuse că a înțeles, ba chiar a înțeles și de ce ea venise la sinagoga lui. Maya își exprimă îndoiala. Cu o oră mai devreme, nici nu știa de existența sinagogii.

— Dar El știe de a dumneavoastră, replică rabinul, agitându-și Thora. Să ne gândim la esență: transmiterea. Nu pentru asta trăim?

— Poate. Nu vreau să vă ofensez, dar nu văd legătura cu ceea ce mi se întâmplă.

— E rândul meu să vă spun o poveste. S-a petrecut în timpul unui pogrom, cu multă vreme în urmă, și totuși îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Membrii Partidului Nazist incendiau casele evreilor, spărgând ușile și ferestrele și aruncând torțe înăuntru. Poliția îi lăsa în pace. Asemenea acte sălbatice erau încurajate de cei de la putere, care se foloseau de ele pentru a pretinde că restabilesc ordinea și pentru a impune măsuri de securitate. Victimele erau considerate agitatori, iar călăii, susținători ai dreptății. O altă poveste lungă care, din păcate, e departe de a se fi terminat. Înainte să cadă pradă flăcărilor și casa noastră, tata ne-a luat de mână pe mine și pe mama și ne-a scos din clădire, fără să apucăm să luăm cu noi nici cel mai mic lucru. Deja focul cuprinsese un capăt al străzii, așa că am alergat în direcție opusă. În spatele nostru, mânați de ură, bărbații aceia îi urmăreau pe cei care fugeau. Barbarii erau destul de aproape, nu aveam niciun minut de pierdut. Și totuși, când am trecut prin dreptul unei coșmelii, tata s-a oprit brusc. I-a ordonat mamei să caute adăpost pentru ea și pentru mine. Mama nu a stat la discuții. Eram înspăimântați, vă puteți imagina ce însemna să ne continuăm drumul fără el. Pe când ne îndepărtam, am privit înapoi și l-am văzut pe tata izbind cu piciorul ușa în fața căreia se oprise. Apoi a intrat și a dispărut.

— A murit? întrebă Maya, neliniștită.

— Da, bineînțeles, ar fi avut 105 ani azi, dar n-a murit în noaptea aceea cumplită. Mama și cu mine ne-am refugiat la niște prieteni protestanți. Tata a venit după noi puțin mai târziu,

însoțit de o femeie și de fetița ei. Femeia era una dintre clientele lui, o văduvă. Tata își amintise că ea stătea acolo, în căsuța aia, fiindcă îi dusese cândva niște saci cu cărbuni. Citesc în privirea dumneavoastră că vă întrebați unde vreau să ajung. La cuvintele tatei. Eram furios că ne lăsase singuri și i-o arătam uitându-mă la el cu reproș. El s-a aplecat spre mine și mi-a zis: „Salvează un copil și salvezi omenirea întreagă". Nu puteți face nimic ca să-i ajutați pe oamenii din tabără, așa cum nici tata nu putea să-i salveze pe toți cei din cartierul nostru. Dar mi se pare că puteți hotărî viitorul copilei din fotografie. Până atunci, stați aici cât doriți. Mă bucur că v-am cunoscut.

Rabinul se îndepărta când Maya îl strigă. El se opri și se întoarse spre ea, curios.

— Rabi, ce-i determină pe oameni să persecute femei și copii? Ați găsit în credința dumneavoastră un motiv oricât de mărunt ca să le iertați barbaria?

— Se temeau.

— De voi?

— De ei înșiși, de ceea ce erau pe cale să devină. Urându-ne pe noi, găseau un mijloc să uite de asta.

— Cuvintele tatălui dumneavoastră v-au împăcat cu el?

— Nu pe el eram furios, ci pe mine însumi.

— De ce?

— Pentru că lăsasem teama să mă copleșească. El știuse s-o respingă intrând în acea casă.

Rabinul se retrase. Maya rămase pe o bancă din sinagogă, contemplând fotografia pe care o ținea în mână.

La ora fixată de Vital, băgă fotografia în buzunar și ieși. Afară, zări o mașină albastru-închis, trasă lângă trotuar, și se apropie. Bărbatul de la volan îi făcu semn să urce.

Purta o cămașă albă impecabilă, cu mânecile suflecate până la cot, lăsându-i la vedere brațele bronzate. Maya observă ceasul sobru și elegant pe care-l purta la încheietură și mâinile puternice, cu unghii atent îngrijite. Barba scurtă, tunsă la milimetru, îi accentua trăsăturile aspre.

Bărbatul îi ceru să deschidă torpedoul. Maya descoperi cu surprindere ce conținea acesta.

— Puneți-vă peruca, acoperiți-vă capul cu eșarfa și băgați pașaportul în buzunar, îi zise el. E un filtru de poliție la ieșirea din oraș.

— Și pistolul? întrebă Maya, trăgând cu coada ochiului la un Glock 357 aflat în fundul torpedoului.

— N-ar trebui să avem nevoie de el, mă rog, așa sper. Am promis să vă duc la Istanbul cu orice preț, adăugă bărbatul, zâmbind larg.

— La Istanbul? Granița e la cinci kilometri de aici!

— Îmi pare rău, dar nu am cum să vă trec în Grecia. Cu acte adevărate, poate… În fine, nu știu cine v-a sugerat asta, dar e o idee stupidă.

— Mulțumesc, a fost ideea mea. Aveam pașaport pe atunci.

— Și nimic să vă reproșați? replică bărbatul, ridicând o sprânceană. Va trebui să dați dovadă de puțină răbdare înainte de a încerca să ieșiți din țară. Nu doar aici, în jurul orașului, vă caută poliția. Singurul loc unde vă pot duce în siguranță e la mine acasă, la Istanbul. L-am informat pe Vital.

Maya nu avea de ales, trebuia să-i urmeze instrucțiunile. Coborî parasolarul și verifică în oglinda din interiorul acestuia dacă și-a aranjat corect părul negru de împrumut. Își înnodă eșarfa, apoi deschise pașaportul ca să-și învețe lecția. De-acum înainte o chema Derya Ylmaz.

— Ylmaz înseamnă „cutezător”, îi explică șoferul ei.

— Și Derya?

— „Orizont” sau „infinit”, cum vreți. Când trecem pe la punctul de control, să-mi dați pașaportul și, mai ales, să nu scoateți niciun cuvânt, în afară de cazul în care polițistul vi se adresează. „Bună ziua” se spune *merhaba;* „mulțumesc”, *teșekkür ederim.*

— „La revedere”, *güle güle,* continuă Maya. Nu-i prima mea călătorie în Turcia.

— Atunci, totul ar trebui să meargă perfect, aveți accentul potrivit, se amuză șoferul. Limitați-vă totuși la strictul necesar.

Maya simți un nod în gât când mașina încetini înainte să se oprească în dreptul unui polițist. Vecinul ei întinse actele, cu un

calm regesc. Polițistul se aplecă pe geam și se uită pe rând la pașaport și la pasageră, apoi îi înapoie Mayei pașaportul. Ea se abținu să-i mulțumească.

Mașina demară și porni spre Istanbul. Maya răsuflă ușurată.

— Am avut noroc că nu a fost mai meticulos. Dacă mi-ar fi cerut să-mi dau jos eșarfa, ar fi constatat că nu semăn cu fotografia.

— Ar fi făcut-o dacă n-aș fi strecurat ce trebuie în pașaportul meu, răspunse bărbatul.

Maya îl privi atent, intrigată de calmul lui.

— Când nu escortați străini, cu ce vă ocupați… dacă nu sunt indiscretă?

— Sunt agent de schimb… Însă avem în comun un prieten drag, așa se explică de ce am venit după dumneavoastră.

Ziua a opta, Jersey, Insulele Anglo-Normande

Când deschise ochii, Janice se întrebă spre ce capăt al lumii o purtase noaptea. Tapetul cu flori roz din camera ei îi aduse aminte. Simțea miros de pâine prăjită. Îmbrăcă un halat găsit în baie, își aranjă cât de cât părul, se încălță cu botinele și, împotriva oricărei evidențe, socoti că are o ținută perfectă pentru a se duce la masă. Din spatele biroului de recepție, patroana hotelului o urmări cu privirea, impasibilă. Patru clienți luau micul dejun. Un bărbat în costum pepit, o femeie în taior negru și încă două doamne mai în vârstă, dichisite și deja machiate. Toți lăsară ochii în ceașca de ceai, ferindu-se să facă vreun comentariu când Janice se așeză la fereastră.

Chelnerița, îmbrăcată ca o subretă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, îi aduse o tavă pe care erau o farfurie cu brioșe, un borcan cu dulceață și unul cu smântână.

O întrebă pe Janice dacă dorea ceai sau cafea, ouă ochiuri sau jumări, pâine prăjită moale sau crocantă. Prea multe întrebări pentru cineva care abia se trezise; o cafea și câteva felii de pâine așa cum ieșeau din prăjitor i-ar prinde bine, răspunse ea. Subreta se retrase în vârful picioarelor.

Patroana, căreia Janice îi stârnise curiozitatea, apăru nu după mult timp cu o tavă.

— Presupun că nu sunteți într-o călătorie de afaceri. Ați dori să vă indic locurile de pe insula noastră care merită osteneala de a le vizita?

— Aparențele înșală, răspunse Janice. Am nevoie doar să aflu cum ajung în centru.

— După ce ieșiți, o luați în sus pe stradă și, după câțiva metri, sunteți în centru. Ați sosit aici noaptea, Saint Helier nu-i prea mare. Există pliante la recepție, cu hărți.

Janice îi mulțumi și își văzu de micul dejun.

Refluxul dădea la iveală plaja. Pescărușii planau în vânt, coborau în picaj scoțând țipete ascuțite și zburau razant cu plaja, făcând întoarceri rapide, înainte de a poposi pe nisipul noroios.

Janice văzu afișându-se pe ecranul telefonului un SMS. Diego voia să știe dacă ea ajunsese cu bine în Jersey. De asemenea, se plângea că hotelul lui era sinistru și că ploaia din Berlin nu-i înviora deloc șederea. Janice îi aminti că niciunul dintre ei nu se afla în vacanță. Îi ură noroc, apoi, fără să știe de ce, îi trimise la rândul ei un mesaj Ekaterinei.

— Am impresia că am nimerit în universul lui Miss Marple, îi scrise ea. Am produs o scădere a mediei de vârstă, e o veselie aici de-ți vine să te spânzuri. Tu ce faci?

— N-am închis un ochi toată noaptea, răspunse Ekaterina. Facem diseară un rezumat al situației?

— Perfect, ne întâlnim pe forum pe la 18?

— 18 la tine sau la mine?

— Nu mă simt deloc la mine, răspunse Janice.

— Te-ai simți mai puțin singură dacă ți-aș spune că nici eu? conchise Ekaterina.

Janice se întoarse în cameră să se pregătească pentru misiune. Își desfăcu bagajul și se întrebă care ar fi ținuta ideală pentru personajul pe care trebuia să-l joace. Alese o rochiță neagră, felicitându-se că o adusese cu ea. În schimb, geanta de umăr i se potrivea mai degrabă unei vântură-lume decât unei cliente bogate, și nu putea să conteze nici pe încălțări ca să dreagă ansamblul. Asta dacă nu cumva își asuma un rol opus, se gândi ea. Ideea de a interpreta rolul de fiică rebelă a unei familii

bogate, căreia nu-i pasă cum arată, o amuză. Un veritabil rol de compoziție. Făcu un duș, își trase blugii pe ea și un pulover simplu, apoi puse stickul USB în buzunarul din dreapta al sacoului.

După ce ieși din hotel, urcă pe News Street și o luă la dreapta pe Burrard. După câteva minute, văzu antena JSBC. Intră și-i spuse aproape în șoaptă recepționerei că dorește să deschidă un cont cu cea mai mare discreție.

Tânăra o conduse pe un culoar mochetat până într-o sală de ședințe, fără ferestre, dar luxos mobilată. O masă de lemn lăcuită, șase fotolii de piele, un ecran cu plasmă ultimul răcnet agățat pe perete și o consolă. Tânăra o asigură că un consilier va veni în cel mai scurt timp, apoi se retrase.

Janice se duse la consolă și măsură din ochi sticla cu whisky, apoi îi scoase dopul; aroma indica o vârstă frumușică. Era cam prea devreme ca să verifice, așa că își turnă cu regret un pahar cu apă și luă loc. Câteva minute mai târziu, apăru un bărbat la vreo 30 de ani, cu cravată, costum negru, pantofi lustruiți și tunsoare îngrijită. Își puse laptopul pe masă și o întrebă pe Janice cu ce putea s-o ajute.

Contrar a ceea ce presupusese ea, tânărul funcționar îi acordă mare atenție. Janice își dădea seama instantaneu când un bărbat o plăcea. Aerul extaziat al lui Oliver Wilson, mâna pe care și-o tot trecea prin păr, nodul de la cravată pe care și-l aranja fără încetare trădau o oarecare tulburare. Când blufezi, dacă ai norocul să deții un atu în jocul celuilalt, ar fi o prostie să nu-l dobori.

— E ceva mai delicat, zise ea, languros. Aș dori să deschid un cont și să depun fonduri, dar nu pe numele meu, dacă e posibil.

— Bineînțeles, afirmă funcționarul bancar.

Apoi îi sugeră să creeze o societate anonimă, la o adică i-ar recomanda și un avocat de pe insulă ale cărui tarife erau cum nu se poate mai rezonabile. Acesta ar completa formularele necesare și ar solicita înregistrarea, treabă care n-ar trebui să dureze mai mult de o zi.

Janice își puse mâna peste a tânărului funcționar și se lansă într-o operațiune de seducție de care aproape că se rușină în

sinea ei.

— Dar dacă ați începe să completați actele chiar acum? propuse ea. O să semnez tot ce vă trebuie, apoi avocatul dumneavoastră o să facă orice e necesar și mie nu-mi mai rămâne decât să transfer banii. Timpul meu e foarte prețios.

Oliver Wilson se îmbujoră, trase adânc aer în piept și întrebă despre ce sumă e vorba.

— Un milion de dolari azi și, dacă vă grăbiți, multe altele în viitor. Evident, va trebui să-mi plasați banii inteligent.

Nu încape îndoială, o asigură Wilson, dar, pentru a-i servi cât mai bine interesele, voia precizări despre ce înțelegea ea prin „multe altele".

Jucându-și de minune rolul, Janice îi povesti că tatăl ei fusese întotdeauna avar cu timpul lui, dar compensase absențele prin diferite daruri.

— Cu ce se ocupă tatăl dumneavoastră, dacă nu-i o indiscreție?

— E o mare indiscreție, răspunse Janice cu voce ascuțită, în fine, de vreme ce suntem între oameni de încredere… investiții imobiliare considerabile, câteva afaceri cu petrol. De fapt, șopti ea, ceva mai multe afaceri cu petrol, chiar foarte multe.

— Am priceput, zise Wilson și înghiți în sec, gândindu-se la prima de sfârșit de an, pe care o vedea crescând vertiginos.

— Sunteți încă departe de realitate. Deci putem să începem?

Wilson sări în picioare.

— De ce să așteptați inutil? O să mă ocup de tot, revin în câteva momente cu documentele necesare.

Janice deschise geanta și îi dădu o foaie de hârtie îndoită în patru.

— Ca să vă scutesc de verificări fără rost, uitați numărul de cont de unde veți primi cel dintâi virament.

O garanție pe care tânărul funcționar o studie cu nedisimulată satisfacție.

Ieșind din sală, Wilson se gândi că, pentru o clientă de asemenea importanță, ar fi trebuit să-l cheme pe șeful lui, însă Janice era mult prea seducătoare, și asta din toate punctele de vedere. Nu-l îndemnaseră superiorii lui să dea dovadă de

inițiativă?

În graba sa, își lăsase laptopul pe masă. Janice nu ezită să-l deschidă. Ecranul era parolat, iar ea nu dispunea de niciun mijloc ca să găsească formula magică într-un timp atât de scurt. Doar dacă nu cumva Vital luase în calcul o astfel de situație. Oare virusul lui era în stare să pătrundă prin barierele de securitate ascunzându-se într-un registru, gata să se propage după autorizarea accesului? Cu cât reflecta mai mult, cu atât ipoteza i se părea mai probabilă. Așa s-ar explica de ce stickul USB trebuia să rămână conectat două minute. Timpul necesar pentru a scana dispozitivul și a-și găsi un loc în care să se cuibărească. Cum reușise Vital acest miracol constituia un mister pe care Janice avea să-l dezlege mai târziu. Minutele se scurgeau, Wilson putea să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Băgă mâna în buzunar să ia stickul, gata să treacă la acțiune, când sângele îi îngheță în vene. Din instinct, se uită fix la ecranul cu plasmă de pe perete. Un punct verde minuscul apărea în centrul marginii superioare. Nu era un simplu ecran, ci un aparat pentru videoconferințe, dotat cu o cameră, iar ledul semnala că este în funcțiune. JSBC își filma clienții fără știrea lor. Vital o prevenise totuși. Niciodată să nu-ți subestimezi adversarul. Janice afișă o expresie dezamăgită, închise laptopul cu un gest neglijent și se uită la ceas.

Oliver Wilson intră în sala de ședințe. Janice îl privi atent, căutând să sesizeze o schimbare în atitudinea lui. El era la fel de jovial, însă poate că această bună dispoziție nu era împărtășită de cei care-i supravegheau din postul de securitate al băncii.

În timp ce el etala formularele pe masă, Janice evalua riscurile pe care și le asuma de-acum. Comportamentul ei o expusese. Oare vor veni s-o aresteze pentru a o supune unui interogatoriu corespunzător?

— Cum ați dori să se numească societatea dumneavoastră anonimă? întrebă Wilson.

Dacă va fi cazul, își zise ea, o să le explice că voia doar să caute pe internet locuri în care să meargă la shopping. Iar dacă nu se va dovedi suficient, o să-și dea aere, o să se ofuscheze. Dacă laptopul ăla ridicol era așa de prețios, trebuia să nu i-l lase

la îndemână!

— Domnișoară? insistă Wilson.

— Ce e? răspunse ea, agasată.

— Păi, un nume pentru societatea dumneavoastră?

Dacă angajații de la securitatea băncii aveau acces la bazele de date de recunoaștere facială, fapt de care Janice nu se îndoia, o să afle până la urmă că ea nu era fiica unui miliardar, ci o jurnalistă care lucra pentru cotidianul *Haaretz*... Sau cum să fii descoperit ca un novice, conchise ea. Era mai bine să plece cât de repede.

— E vreo problemă? se neliniști Wilson, văzând-o atât de tăcută.

— Reflectam.

— La numele societății anonime?

— Clean Brent.

— Drăguț nume, încuviință funcționarul.

— Nu știu dacă-i drăguț, dar oximoron e sigur. Dacă mă gândesc bine, nu mai sunt chiar așa grăbită. Vremea pare să se îmblânzească, ar fi păcat să nu profit de o zi atât de frumoasă pe fermecătoarea dumneavoastră insulă. Vă las în grijă să completați formularele, să luați legătura cu avocatul și revin mâine pentru a face transferul.

Wilson îi propuse să-i aducă documentele la hotel. Janice îi oferi un zâmbet răvășitor și-i mărturisi că habar n-avea cum o să-și petreacă după-amiaza, nu-și făcea niciodată planuri. Apoi îl salută și ieși din încăpere. Wilson se precipită în urma ei.

— Nu mi-ați spus cum vă cheamă, zise el în ușa agenției.

— Nu vreți și numărul meu de telefon, dacă tot ați ajuns aici?

Răspunsul era evident, însă Wilson se feri să-l rostească. Cu dosarul în mână, o conduse până pe trotuar.

Pe când Janice se îndepărta pe o străduță, furioasă că eșuase, dar mai ales alarmată că-și compromisese, foarte probabil, misiunea, Wilson fu chemat de superiorul lui. Se duse fără întârziere în biroul șefului, care îl întrebă cine era clienta cu care tocmai se întâlnise.

— Fiica unui miliardar, se grăbi el să răspundă. Vrea să depună la noi sume importante.

— Nu ți-am cerut detalii despre genealogia sau intențiile ei, ți-am cerut numele ei, replică șeful, deloc cordial.

— Domnișoara Brent, răspunse prompt Wilson. Vine iar mâine.

— Anunță-mă imediat ce apare, ordonă șeful. Până atunci, găsește-mi informații despre acest tată bogat.

Întors în biroul său, Wilson căzu într-un abis de gânduri. Ar fi vrut să caute pe Google, însă, datorită postului pe care-l ocupa, știa că lumea numără peste 3.000 de miliardari. Înmulțește numărul cu cel imposibil de estimat al progeniturilor și sarcina devine de nerezolvat. Wilson conchise că singurul mod de a afla numele adevărat al clientei sale era să se ducă și să i-l ceară personal. Numărul hotelurilor de lux de pe insulă nu se apropia nici pe departe de cel al moștenitoarelor scandalos de bogate. Câteva telefoane și o descriere aveau să fie de ajuns ca să obțină ce căuta.

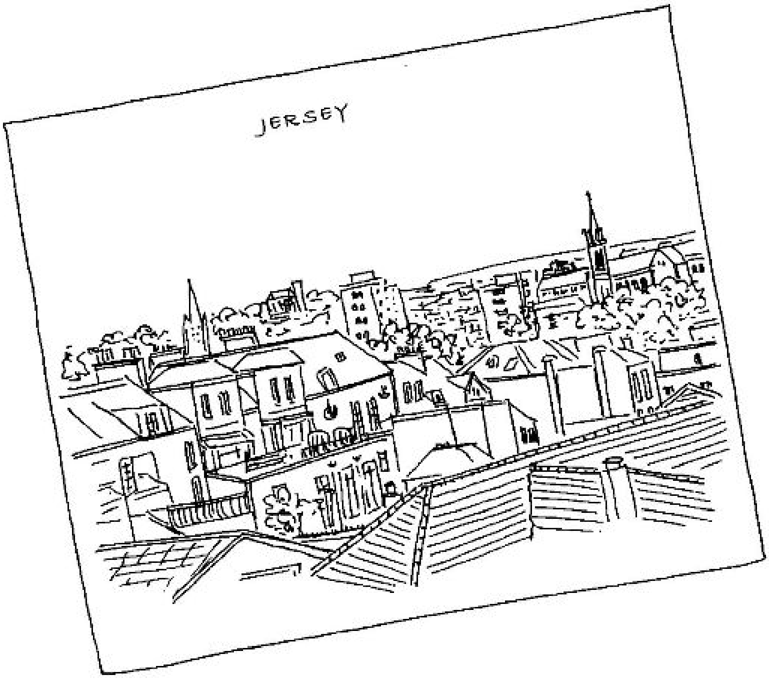

16.

Ziua a opta, Roma

Ekaterina se ridică, lăsându-și coșmarul în așternuturile îmbibate de transpirație; noaptea fusese populată de fantome. Se făcea că stătea pe un scaun, cu tâmplele zvâcnindu-i, neputincioasă, în timp ce maică-sa și amantul ei de moment își aruncau insulte. Bărbatul își dăduse seama că îi lipsesc bani din portofel. Maică-sa arăta cu degetul spre ea și o numea hoață. Tremurând în pijamaua ei de copil, Ekaterina se uita buimacă la dovada nevinovăției sale: o sticlă de alcool pe trei sferturi golită, abia ascunsă în spatele ceasului de pe bufet. Mama urla, o acuza că-i distruge viața, iar ea se chinuia atâta să crească un copil care n-o să fie niciodată bun de nimic.

Când deschise ochii, Ekaterina căută amintiri fericite din copilărie ca să le aducă la suprafață, însă nu găsi niciuna. „Predai la facultate", își repetă ea în fața ferestrei, bând o ceașcă de ceai. Profită că Mateo dormea adânc și se instală la biroul lui. Blatul de sticlă se sprijinea pe niște picioare din fier forjat atât de fine, încât ai fi zis că masa plutește. Ekaterina își plimbă ochii peste biblioteca lungă ce înconjura toată camera, peste dulapul mare venețian, peste gravurile înfățișând vechi flacoane cu licori având puteri misterioase; luxul rafinat al apartamentului o impresiona, poate chiar mai mult decât prima dată când dormise în el.

Porni calculatorul; tot lucrând cu Mateo, reținuse parola. Nu simți nici pic de vină când o tastă, nu intenționa să-și bage nasul în dosarele lui personale, doar în cel despre Baron. Fișierul care o interesa cuprindea geolocalizările mobilului lui Baron, pe care Mateo le transfera regulat de când părăsiseră în grabă Roma. Baron se stabilise la Hotelul Inghilterra, pe Via Bocea di Leone, la numărul 14, în inima centrului pietonal. Cu siguranță că rămăsese în tot acest răstimp în oraș dintr-un motiv întemeiat. Ekaterina intră pe site-ul hotelului ca să-și înceapă cercetările. Probabil că Baron își stabilea întâlnirile la cafeneaua Romano sau la Bond Bar. Ea înclina spre Bond Bar, unde atmosfera părea

mai liniștită. Din păcate, nu exista nicio terasă în apropiere de unde să-l spioneze, însă clădirea cu patru etaje era situată la colțul unei străzi și poate că semnalul Wi-Fi ajungea suficient de departe pentru ca ea să se conecteze. O să listeze apoi adresele IP ale camerelor de supraveghere și, după ce-o să-și creeze o cale de acces, o să observe mișcările din interiorul localului. Totuși, imaginea fără sunet nu o mulțumea și, după debandada din Oslo, încă nu avusese ocazia să verifice dacă spyware-ul său dispăruse din mobilul lui Baron odată cu cartela SIM, cum presupunea Mateo. Cel pe care reușise el să-l implanteze în placa de bază a BlackBerry-ului permitea colectarea datelor, cu condiția să te afli în preajmă și să fii conectat la aceeași rețea. Oricum, Mateo nu-i explicase modul de funcționare și ea n-avea niciun chef să-l întrebe. El ar prelua iar conducerea, sub pretextul că ea nu se putea apropia fără riscuri de bodyguardul lui Baron. Dar Ekaterina învățase lecția: trebuia să se ducă în prealabil la fața locului și să descopere poziția cea mai sigură pentru a-și pândi prada și a-și pregăti retragerea în caz că dădea greș.

Se întoarse în dormitor. Uitându-se la Mateo, care dormea liniștit, se întrebă ce nu era în regulă cu ea. De ce prefera să se aventureze singură pe stradă, în loc să se bage în pat, să facă dragoste cu Mateo și să împartă cu el micul dejun înainte de a se lansa împreună în bătălie? Ridică din umeri și se strecură în baie să-și ia hainele. Se îmbrăcă în liniște și se duse iar în salon. Își aranjă lucrurile în geantă, verifică dacă mobilul supraechipat oferit de Mateo e încărcat și, după ce lăsă un bilet pe masa din bucătărie, părăsi apartamentul.

Ieșind din imobil, se simți brusc fericită. În aerul Romei plutea un fel de magie, iar soarele din zori își făcea datoria, ștergând ultimele gânduri sumbre ale nopții. Nimic nu-i dădea mai multă satisfacție decât să treacă la acțiune, să-și pună talentele la încercare. Potrivit itinerarului afișat pe ecranul telefonului, destinația se afla la 20 de minute de mers pe jos. Își acordă 15 și porni la drum.

Ziua a opta, Berlin

Diego aștepta la adăpostul unei copertine, sub o ploaie chinuitoare, strângându-și reverele hainei pe lângă gât cu ambele mâini. Un mesaj primit în zori îi stabilise o întâlnire în fața unui magazin de haine al cărui oblon de fier era încă închis. Berlinul i se părea sinistru. Se gândi la Madrid. În mod normal, pe vremea asta, s-ar fi așezat la o masă din restaurant și, aplecat peste hârtiile lui, ar fi auzit zgomotele bucătăriei care prindea viață. Acum avea impresia că, în toată afacerea, el trăsese paiul scurt.

O femeie mergea pe trotuar. Când ajunse în dreptul lui, se opri și-l întrebă în ce direcție se află catedrala St. Hedwig. Diego îi răspunse că habar n-are.

— Sunteți spaniol?

— Așa de groaznic e accentul meu?

— Din ce oraș?

— Madrid. De ce?

În loc de răspuns, femeia îi strecură un bilețel în mână și plecă. Surprins, Diego se îndepărtă înainte de a despături hârtia, pe care scria: „Hopfenreich, 10:30".

Amicul surorii lui era mai preocupat de siguranță decât de punctualitate. Găsi pe mobil informații despre noul loc de întâlnire. Un bar situat la intersecția dintre Wrangelstrasse și Oppelner. Strigă după un taxi care să-l ducă acolo.

Fațada coșcovită, plină de graffiti, și ușa de sticlă acoperită de stickere publicitare, care te împiedicau să vezi ce se întâmplă înăuntru, nu erau prea atrăgătoare. Diego intră în local, unde plutea un iz de bere. Barmanița, cu brațele tatuate în întregime, ridică privirea. Ștergea pahare în spatele barului pe care trona un arici împăiat. Diego se așeză la una dintre mese, meșterite din scânduri vechi fixate pe țevi metalice. Barmanița nu-l scăpa din ochi. La masa vecină, trei bărbați sorbeau din halbe. Probabil că apariția lui Diego le atrăsese atenția, fiindcă și ei îl priveau cu expresii deloc prietenoase. Diego le zâmbi; un zâmbet forțat, care spunea multe despre dispoziția în care se afla. Unul dintre bărbați veni și se așeză în fața lui.

— O cunoști pe Cordelia?

Diego dădu aprobator din cap. Fiecare zi îi rezerva niște descoperiri surprinzătoare despre sora lui. Îl lăsa mut faptul că acest tip, cu coc la ceafă și barbișon, cu ochelari rotunzi și așa-zisă mutră de intelectual asociată cu un corp de halterofil, putea să fie prietenul Cordeliei. Ardea de nerăbdare să știe în ce împrejurări se cunoscuseră.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, din motive de securitate, îi explică acest Troțki de bodegă.

— O să răspund într-o frază. Unu, ai întârziat jumătate de oră; doi, jocul tău de-a vânătoarea de comori prin ploaie n-a fost de bun-gust; trei, politețea nu pare să fie punctul tău forte fiindcă, atunci când te așezi la masa cuiva fără să fi fost invitat, te prezinți mai întâi.

— Chiar ești Diego. Cordelia m-a prevenit că ai un caracter dificil. Mă cheamă Fredrik. Cât despre vânătoarea de comori, ea a vrut-o, mi-a zis doar că așa o să te înveți minte.

Fredrik comandă două beri, apoi, întrucât barmanița nu servea și la mese, se duse să le ia.

— Din câte am înțeles, continuă Fredrik așezându-se la loc, căutați informații despre German Bank.

— Mă interesează departamentul de administrare a portofoliilor de valori.

— Să fim bine înțeleși: dacă e vorba de un jaf, nu contați pe mine. Nu neg că mi se întâmplă să mai calc și pe lângă legi, dar întotdeauna pentru o cauză dreaptă.

— De ce zici „voi”? Nu suntem decât noi doi la această masă.

— Nu mă lua de fraier! Chestiile de genul ăsta nu se fac de unul singur.

— Nu vreau să le fur banii, vreau doar să obțin informații despre anumite tranzacții de-ale lor.

— De ce la Berlin? Sediul lor e la Frankfurt.

— Pentru că e mai ușor să găsești o fisură la o sucursală decât la sediul central.

— Am priceput, zise Fredrik, înăbușindu-și un râgâit. Își trecu dosul palmei peste mustață ca să șteargă spuma și puse paharul pe masă.

— Pentru început, ai putea să filezi un angajat, să-l urmărești

până acasă…

— Și să pătrund în rețeaua lui de acasă? Nu-i ceva nemaipomenit și e și riscant. Voi, germanii, sunteți renumiți pentru rigoare și, având în vedere cu ce clienți au de-a face angajații ăștia, mă îndoiesc că pleacă de la lucru cu informații profesionale. Cu ce te ocupi mai exact în domeniul securității? întrebă Diego.

— Vrei să știi cum de o cunosc pe Cordelia? Lucrăm la aceeași firmă. Când m-am angajat în Germania, m-au trimis la Londra pentru un stagiu… Ea m-a instruit.

— Și cât ai stat la Londra?

— Suntem aici ca să vorbim despre sora ta sau despre German Bank? S-ar putea să găsesc o cale de a-ți da o mână de ajutor. Un prieten de-al meu lucrează la Deutsche Telekom și-mi datorează un serviciu cât mine de mare.

— Un serviciu dat naibii, replică Diego, aruncând o privire spre bicepșii lui Fredrik.

Neștiind dacă s-o ia drept un compliment, Troțki se apucă să-și etaleze cunoștințele.

— E un truc vechi de când lumea. Poliția îi asculta pe oameni branșându-se la schimbătoarele telefonice instalate pe străzi. Dacă tu cauți un punct de acces, putem pirata cablul care alimentează imobilul băncii. Prietenul meu nu doar că are cheile de la casete, dar știe și să se descurce în ele, e meseria lui.

— Liniile lor trebuie să fie securizate la nivelul centralei, obiectă Diego.

— Te înșeli. Amicul meu se miră cel mai tare că firmele investesc atâția bani pentru protecția datelor, când e suficient să te branșezi la borna potrivită ca să pătrunzi în rețelele lor. Și cine ar bănui un angajat în uniformă care-și face treaba în toiul zilei?

Diego reflecta la propunerea lui Fredrik, simplitatea ei o făcea convingătoare.

— Să fie clar: îți ofer conexiunea, apoi te descurci singur, explică Fredrik. O să-ți ia o veșnicie să ocolești sistemele de securitate. Tovarășul meu nu poate să stea ore în șir pe stradă, în fața casetei deschise, fără să bată la ochi, și nici nu se pune

problema să-l expun unor riscuri.

— Două minute îmi ajung, afirmă Diego, impasibil.

Frederik îl studie cu un aer grav.

— Două minute ca să pătrunzi în serverele de la German Bank? Ce fel de mâncare servești la restaurantul tău? Las-o baltă, nu intru în combinații cu megalomani, e prea periculos, conchise el, ridicându-se.

Diego îl prinse de încheietura mâinii.

— Stai jos, te rog, îi ceru politicos.

Diego nu putea să dea cărțile pe față ca să-l convingă, permițându-i astfel să ghicească din ce familie de hackeri provenea el.

— Trebuie să introduc doar o simplă comandă în serverul lor, restul se face apoi de la distanță.

— Ai de gând să implantezi un virus care va trece de orice firewall în 120 de secunde? Ce jucărie ai?

— Asta nu te privește. Găsește-mi un punct de acces, chiar și aflat în hibernare, orice terminal e bun. Imediat ce un angajat al băncii se va conecta la el, jucăria mea, cum îi spui tu, își va croi drum singură. Are nevoie doar de două minute pentru a-și face cuib.

Fredrik își dădu seama de ocazie; n-o putea lăsa să-i scape.

— OK, atunci mergem pe principiul „dă-mi, ca să-ți dau". Dacă ai reușit să codezi un malware capabil de asta, vreau o copie, dacă nu, *auf wiedersehen.*

În timp ce Diego ezita, mobilul îi vibră în buzunar, își ceru scuze și citi mesajul, care îl umplu de neliniște.

Ieși de acolo acum!

— Îmi pare rău, să ne oprim aici! îi răspunse lui Fredrik fără să mai stea pe gânduri.

Achită cele două beri lăsând banii pe masă și părăsi localul sordid.

Apoi se îndepărtă cu pas grăbit, întrebându-se cine din Grup îi trimisese mesajul, când nici măcar Cordelia nu știa unde se afla el. Ce însemna această alarmă?

Ziua a opta, Londra

Cordelia își respectase promisiunea. Ajungând la Londra, nu se dusese la fostul ei apartament, ba chiar renunțase să se apropie de Camden. Se gândise să se instaleze la hotelul din South Kensington unde ea și fratele ei dormiseră, dar, de când plecase de la Kiev, îi lipseau prea multe lucruri pentru a risca să cocheteze cu deprimarea.

Își găsi fericirea într-un hotel de cinci stele, unde își plăti șederea în avans, cu bani lichizi. Când se despărțiseră, Diego îi dăduse jumătate din cele 50.000 de lire sterline furate de la Sheldon, indicându-i, cu aerele lui de frate mai mare, „să nu-i folosească decât la nevoie, în cadrul misiunii". Costul cazării, socoti Cordelia cu o minunată perfidie, ținea strict de domeniul cheltuielilor profesionale. Și se dovedise foarte cumpătată, mulțumindu-se cu o cameră *executive.* 26 de metri pătrați de un lux uimitor, în centrul cartierului Mayfair, într-o clădire despre a cărei splendoare îi vorbise Ekaterina.

Luase micul dejun uitându-se la știrile de la televizor, așezată turcește în pat. Jarvis Borson se adresa presei de la reședința din Downing Street, nr. 10, felicitându-se pentru formidabilele progrese ale negocierilor Brexit de care se ocupa din nou. Grație conducerii sale, Anglia avea să obțină tot ce solicita și să iasă din acest divorț mai puternică decât oricând. Ar fi fost nevoie de un cronometru pentru a ține socoteala minciunilor pe care prim-ministrul le înșira cu rapiditate. Revoltată că niciun jurnalist nu-i întrerupea tirada, Cordelia închisese televizorul și se ridicase. Apoi, mai hotărâtă decât oricând, își pusese hainele de angajată a unei agenții de securitate informatică, gata să-și părăsească hotelul de lux.

Ajunsă la sediul londonez al Crystal Eye, societatea pentru care lucra, Cordelia traversă zona de birouri salutându-și colegii; cei mai mulți o întrebară dacă petrecuse bine în vacanță, ceea ce o făcu să zâmbească amabil. Dacă le-ar fi povestit adevărul, i-ar fi văzut pe câțiva rămânând cu gura căscată. Aplicând planul elaborat împreună cu Vital, se așeză la locul ei, se prefăcu că-și citește e-mailurile și deschise discret un cmd pe

terminalul ei. Se conectă la calculatorul unui *cybercafé* din East End al cărui cod îl spărsese de ceva vreme. Instrucțiunea primită stabili imediat o legătură criptată cu un server din Brazilia, care o redirecționă spre un al treilea calculator, în Toronto, apoi spre un al patrulea, la Hong Kong, până își atinse ținta în India. De la Mumbai, linii de cod pătrunseră în sistemul informatic al *Daily Time,* saturând lățimea de bandă și lăsând intenționat urme ale intruziunii pentru a declanșa o alertă masivă. După ce termină, Cordelia coborî la bufet. Alarma sună mai curând decât se aștepta. Tocmai își termina cafeaua și-i descria unei asistente minunatele peisaje ale Irlandei, pe care le redescoperise cu bucurie, când șeful ei îi ordonă să vină de urgență la centrul nevralgic al securității.

În fața mutrelor consternate ale informaticienilor care se străduiau să măsoare amploarea atacului și să-i determine proveniența – le ură mult noroc în sinea ei –, Cordelia își folosi talentele de actriță.

— Trebuie să mergem la fața locului să oprim atacul și să evaluăm pagubele. Până atunci, închideți-le complet accesul, trebuie să punem *Daily Time* în carantină. Anunțați-i să nu permită nimănui să părăsească sediul și să le interzică tuturor să se apropie de vreo tastatură. Poate există un complice în interior.

— Dacă tăiem accesul la site-ul lor, o să creăm o adevărată panică, protestă superiorul ei.

— Din câte văd, ar avea toate motivele să se panicheze. Dar, dacă preferați, ne rezumăm la jumătăți de măsură, dumneavoastră sunteți șeful, replică ea.

Martyn Glenn, director de operațiuni la Crystal Eye, reflectă de două ori înainte de a lua o decizie. Cordeliei nu-i stătea în fire să provoace agitație degeaba. Dacă ea se gândea la măsuri atât de drastice, putea să fie vorba de un atac mai grav decât presupusese el, de genul celor care șterg toate datele informatice ale unei firme, apoi cer o răscumpărare de câteva milioane pentru a le restitui. Crystal Eye avea contract cu grupul Berdoch pentru a garanta securitatea publicațiilor acestuia,

neîndeplinirea obligațiilor l-ar costa postul.

— De acord, zise el, dar ai grijă, Cordelia, nu-i un client oarecare!

— Toți clienții noștri sunt importanți! răspunse ea cu un aplomb incredibil. Am nevoie de trei persoane, adăugă arătând spre inginerii pe care voia să-i ia. Și de un taxi. Acum!

Un sfert de oră mai târziu, echipa de specialiști ajunse la fața locului.

Atmosfera care domnea în birourile de la *Daily Time* întrecea toate speranțele Cordeliei. Nici dacă ar fi vrut să le aplice o corecție colaboratorilor acestui organ de propagandă și dezinformare, nu i-ar fi ieșit mai bine. Negustorii de ură stăteau la distanță de calculatoarele lor, speriați de parcă tastaturile ar fi fost otrăvite. „Stropitoarea stropită", ar fi comentat ironic Vital. Ekaterina împărți sarcinile între membrii echipei sale, simțind o plăcere nebună să-i ghideze spre pistele corecte. Găsea o oarecare morală în propriul machiavelism, nu doar că lovea în Berdoch, dar colegii ei de la Crystal Eye aveau să fie felicitați că reușiseră să limiteze incendiul într-un timp-record.

— Atacul vine din Mumbai! Am urmărit o adresă IP suspectă care apare în registre în momentul intruziunii, exclamă unul dintre ei.

— Asta vor ei să ne facă să credem, ripostă Cordelia. Uită-te dacă a fost redirecționată de alt server, în același interval orar.

Apoi se adresă altui inginer:

— Scanează conturile administratorilor, vezi câte sunt autorizate și câte sunt active.

Celui de-al treilea îi ceru să verifice dacă antivirusul a fost dezactivat de la unul dintre calculatoarele ziarului și dacă s-a conectat cineva cu un nume de utilizator neautorizat.

În timp ce colegii ei se puneau pe treabă, Cordelia îi ordonă administratorului de rețea al ziarului s-o conducă în sala serverelor.

— Nu mi-am dat seama de nimic, îi mărturisi acesta în lift.

— Cam ăsta-i și scopul hackerilor, replică ea.

— E grav?

— Nu sunt medic, zise Cordelia cu o insolentă care-i plăcea la nebunie. Să facem în așa fel încât să nu devină grav, îl liniști ea, intrând în sală. Logați-vă, aș vrea să controlăm toate registrele.

Vital ar fi fost stupefiat s-o vadă introducând stickul-capcană chiar sub ochii prăzii și direct în inima sistemului. O lovitură de maestru, se gândi Cordelia, începând să numere în minte secundele.

— Ce e ăla? întrebă administratorul.

— Un vaccin care o să vă salveze viața.

Liniile de cod defilau cu viteză pe ecranul consolei, distrăgând atenția de la veninul care se infiltra în rețeaua *Daily Time,* fix sub nasul administratorului care o avea în grijă. Vital era de-a dreptul un geniu, își zise Cordelia când, două minute mai târziu, defilarea se opri asupra a cinci linii de cod subliniate cu roșu.

— Uite *backdoorul* prin care au intrat. Un pas mic pentru om, un pas uriaș pentru omenire, exclamă ea, încântată.

Făcu o înregistrare pe stick înainte de a-l scoate.

— Ați reușit?

— Vom fi reușit atunci când o să spun eu. Urcăm?

Administratorul o conduse înapoi la echipa ei.

Cordelia voia neapărat ca meritul să le revină colegilor săi. Ea își primise deja recompensa.

Cel care identificase adresa IP din India refăcea punct cu punct legătura, ajungând până la un server pe care îl localiză într-un cartier de la periferia vestică a orașului Sao Paulo.

— Din Brazilia a pornit, zise el.

— Ați publicat un articol care i-ar fi putut supăra pe brazilieni? îi întrebă Cordelia ironic.

Membrii redacției schimbară priviri uimite.

— Trag concluzia că nu, continuă Cordelia.

Apoi se întoarse spre un alt confrate.

— Eu, una, cred că provine din Europa, aș paria chiar că din Anglia.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă colaboratorul ei.

— Ceea ce am văzut jos, afirmă Cordelia, adresându-se administratorului de rețea.

Scoase din buzunar un alt stick USB – aparent identic cu cel dat de Vital –, încărcat cu liniile de cod pe care le scrisese în camera de la Kiev ca să fie crima perfectă. I-l dădu subalternului, care îl introduse în unitatea centrală a calculatorului la care lucra.

— Nu-i un *ransomware,* ci un virus conceput pentru a satura lățimea de bandă a site-ului și a-l face să cadă, explică el. Dacă nu l-am fi detectat, ar fi putut rămâne inactiv săptămâni întregi, chiar luni, înainte de a fi activat.

— Doar ca să ne paralizeze site-ul? întrebă administratorul de rețea.

— Ca să preia controlul asupra lui și să publice articole care i-ar fi tulburat sau i-ar fi șocat pe cititorii voștri obișnuiți, răspunse colaboratorul Cordeliei.

— Ei bine, puteți să-i mulțumiți echipei mele. Nu vom ști niciodată ce intenționau să posteze, dar eu înclin să cred că e vorba de unul sau mai mulți hacktiviști care nu vă apreciază articolele. Analiza datelor va confirma asta… sau nu. Deocamdată, după o curățenie serioasă, puteți să vă reluați treaba în câteva ore. Ah, încă ceva. Bănuiesc că există o cârtiță. Cineva a dezactivat intenționat antivirusul la trei calculatoare. Nu-i o acțiune inocentă, cu excepția cazului în care există, în rândurile personalului, dependenți de site-uri pornografice.

— Cine ar fi comis un asemenea act?

— Oricine are o parolă și un minimum de cunoștințe tehnice. Cine anume? zise Cordelia, făcând semn echipei sale să se pregătească de plecare. Asta nu ține de noi. N-aveți decât să efectuați o anchetă internă.

Administratorul de rețea își recăpătase aroganța și autoritatea, sfredelindu-i cu privirea, suspicios și acuzator, pe toți cei care lucrau în redacție.

*

În taxiul care o ducea înapoi la sediu, Cordelia jubila; își îndeplinise misiunea și, cireașa de pe tort, semănase discordie în tabăra adversarului.

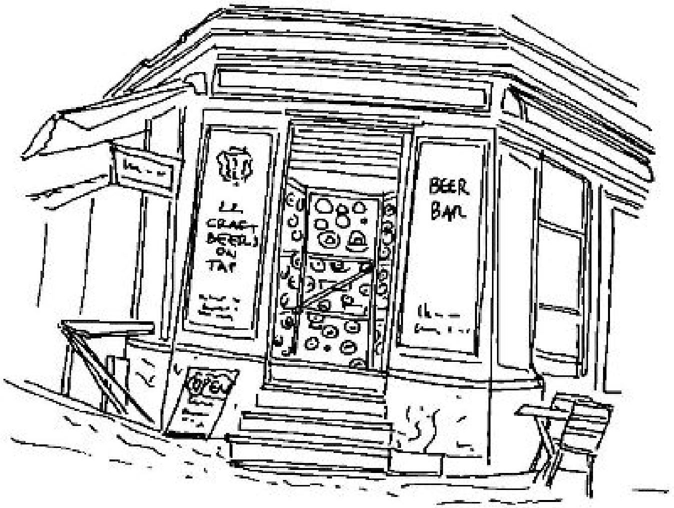

BRASERIA DIN BERLIN

17.

Istanbul

Bărbatul care o adusese pe Maya de la Edirne la Istanbul, cu o seară în urmă, îi dăduse cheia unei camere situate deasupra casei de schimb. Accesul se făcea pe o scară exterioară ce urca pe zidul din spate al clădirii. Încăperea era mobilată simplu, rudimentar. O garsonieră, prevăzută cu un pat prea îngust ca să încapă două persoane, dar suficient de lat ca să te poți cuibări în el. Kahil, gazda ei, părea să aibă o înclinație evidentă spre kitsch. O dovedeau cearșafurile de satin ecru și tăblia împopoțonată sau comoda rustică acoperită cu un milieu; mirosul din cameră îi amintea Mayei de apartamentul bunicii ei.

Pe masa din pal melaminat, răsărită direct din anii 1970, Kahil pregătise cele necesare pentru cină. Farfurii de porțelan, furculițe și cuțite de inox, pahare de sticlă Duralex. Ar fi invitat-o bucuros să mănânce în oraș, dar, ținând cont de împrejurări, se impunea o intimitate strictă, declarase el.

Dacă n-ar fi fost recomandat de Vital, Maya s-ar fi gândit la o capcană întinsă de un bărbat care spera să fie recompensat pentru serviciul făcut.

Deși, din cauza decorului, se temuse că o să petreacă o seară îngrozitoare, descoperise că gazda ei are un umor formidabil și o finețe de spirit care o surprinsese. Kahil destupase o sticlă de yakut, un vin turcesc rubiniu cu aromă de cireșe, care însoțise un platou cu răcituri. Aproape își ceruse scuze că îi oferă ca adăpost acea cameră, pe care nu o considera demnă de o prietenă a lui Vital.

— Multă vreme, i-am lăsat-o spre folosință unei persoane care a amenajat-o după gustul ei, explicase Kahil.

În timpul cinei, se ferise să-i pună Mayei vreo întrebare legată de motivele care o purtaseră până în Turcia. Discutaseră despre politică, Kahil îi povestise cum reușise regimul să înrobească instituțiile țării atât de repede.

— Nu am fost suficient de vigilenți și multe libertăți ne-au fost luate, zisese el și oftase, pe când strângea masa.

Apoi scosese din buzunar o pungă de tutun, își rulase o țigară și se dusese să fumeze pe scara exterioară, ca să nu strice mirosul din cameră. Maya îi ținuse tovărășie.

Aerul era cald încă, țârâitul greierilor acoperea zumzetul dinspre șoseaua ce trecea prin apropiere. Kahil îi întinsese țigara, Maya refuzase politicos și îl întrebase cum se cunoscuseră el și Vitalik.

Kahil se mirase de numele pe care ea i-l dădea prietenului său. O întrebase dacă era un mod de a-i evoca pe amândoi frații și, văzându-i expresia de nedumerire, pricepuse că făcuse o gafă.

Și astfel aflase Maya, la sfârșitul unei seri minunate, că adevăratul nume al prietenului ei dintotdeauna era Vital și că n-avusese habar de existența fratelui său, Malik.

Puțin mai târziu, în vreme ce norii ascundeau stelele, Kahil se retrăsese în cea mai elegantă manieră posibilă. O sărutare de mână și câteva recomandări: sub niciun motiv, nu trebuia să iasă din cameră, obloanele rămâneau neapărat închise, putea să doarmă oricât dorea, casa de schimb nu deschidea până la 11, o să vină el să ciocănească la ușă și s-o informeze despre metoda de a părăsi țara.

Maya căzuse într-un somn chinuit. Un caleidoscop de scene și de chipuri îi bântuise noaptea… Eylem, cu un zâmbet malițios, venind lângă ea, în patul dintr-un apartament de hotel; din nou Eylem, la masa din cafeneaua Pierre Loti, jucându-se cu tocul de ochelari; puntea feribotului pe care-l luase ca să ajungă la Galata; Verdier, nervos în grădina consulatului francez; fundătura până la care o urmărise un bărbat; parcarea hotelului unde descoperise trădarea prietenei sale; un polițist amenințând-o în cafeneaua dintr-o benzinărie; farurile orbitoare ale unei mașini care se ținea după ea, fuga ei pe un câmp până când se prăbușise, doborâtă de o durere violentă la gleznă…

Apoi trăsăturile lui Joram îi apăruseră învăluite în ceață. Ea îi întindea mâna băiatului care o veghease. Băiatul o implora să rămână cu el, însă ea se îndepărta, nu reușea să se opună, luată de un vânt puternic care ridica o perdea de praf, năucită de

zgomotul unui elicopter ce survola tabăra… Ghidul care o conducea la Edirne o împingea brusc spre ușa deschisă a unei vechi sinagogi și, aruncată într-o sală pustie, chema în ajutor un rabin care nu venea…

De mai multe ori, Maya se ridicase în capul oaselor, gâfâind, leoarcă de sudoare. Cum închidea ochii, o fetiță o privea stăruitor din penumbra camerei. Simțind că-și pierde controlul, încălcase sfaturile lui Kahil și ieșise să ia aer. Însă o senzație apăsătoare o făcuse să se întoarcă din drum. Începuse să alerge pe străduță, urcase în goană scara și încuiase ușa de două ori.

Maya nu se temuse niciodată de nimic până în acea noapte, când violența ultimelor zile o prinsese din urmă.

Ziua a opta, Istanbul

Soarele se strecura printre obloane. Cineva ciocăni la ușă. Kahil, cu o pungă cu croasanți în mână, aștepta pe palier ca ea să-i deschidă.

— Vă simțiți bine? întrebă el când intră.

Maya dădu din cap că da.

— Nu s-ar zice. Ați dormit prost?

Maya nu răspunse.

— Am o veste bună, continuă Kahil. Malik e pe drum, vine să vă ia. Trebuie să concep un plan ca să ieșiți din țară. Ce-ar fi să-mi explicați ce-ați făcut de vă urmărea poliția? Asta mi-ar ușura sarcina… Și dacă nu-i ceva prea grav, o să apelez la o relație pentru ca poliția să uite de dumneavoastră.

— De ce nu vine Vital? vru să știe Maya.

— O să-l întrebați pe el, la momentul potrivit, răspunse Kahil.

Maya înțelese că e inutil să insiste.

— Serviciile de informații turce vor să mă aresteze, dar n-am habar de ce.

— Asta complică lucrurile, oftă Kahil. Cu ei, nici pomeneală de bacșiș. Dar nu ți-i pui degeaba în cap pe cei din MIT.

Maya se așeză la masă și mușcă dintr-un croasant.

— Nu pot să părăsesc Turcia, nu imediat. Am ceva de rezolvat mai întâi.

Kahil își trecu degetele prin barbă.

— Nu vorbiți serios, nu?

— Ba da, cum nu se poate mai serios.

— Ceva…, repetă Kahil, cu îndoială. Atunci, permiteți-mi să vă explic „ceva”. Mărturiile celor care au trecut prin interogatorii MIT, mă refer la cei puțini care au scăpat, v-ar tăia cheful de a le pica în mână. Indiferent ce este acest „ceva”, vă sfătuiesc din toată inima să renunțați și să nu vă întoarceți în Turcia până nu se schimbă regimul, ceea ce nu se va întâmpla curând. Sunt gata să-mi asum riscuri pentru un prieten, dar nu pentru o inconștientă.

— Atunci n-o să vă entuziasmeze ce o să vă cer, zise Maya înghițind ultima îmbucătură de croasant. Ați putea să-mi împrumutați niște bani ca să-mi cumpăr câteva haine? N-am un chior în buzunar… Vă promit că vi-i înapoiez imediat ce ajung într-un loc sigur.

Dacă Maya ar fi avut idee de averea acestui bărbat, nu s-ar mai fi îngrijorat atât.

— Aveți un talent special de a vă ofensa gazdele, rosti Kahil, privindu-i cercetător ținuta.

Deși casa de schimb servea drept acoperire pentru diferite traficuri, proprietarului său nu-i lipsea sinceritatea. Kahil recunoscu că e nevoie de câteva cumpărături.

Puse nonșalant un plic pe masă. Înăuntru, Maya descoperi un teanc gros de lire turcești.

— Pentru călătorie, zise el, și nu-mi mai vorbiți despre înapoierea lor, aș lua-o în nume de rău. O să mă duc să vă cumpăr tot ce vă trebuie. Purtați 40?

— Nici dumneavoastră nu vă lipsește talentul de a ofensa o femeie. 36. Și, dacă mai stau închisă aici o oră, îmi pierd mințile!

Kahil analiză riscurile. Malik urma să sosească abia la sfârșitul după-amiezii.

— Foarte bine, să dăm o raită prin oraș. Dar vreau să-mi dați cuvântul că nu ieșiți din câmpul meu vizual.

Maya ridică mâna în semn de promisiune.

— Și nici nu mă gândesc să-mi pun iar peruca aia ridicolă! exclamă ea.

— De acord, însă luați-vă actele pe care vi le-am dat iar și acoperiți-vă părul cu eșarfa. Vă aștept jos.

Ziua a opta, Roma

Ekaterina se plimba cu dezinvoltura unei turiste, observa mișcările din preajma hotelului Inghilterra. Din când în când, o berlină somptuoasă se oprea în fața ușii mari, negre și lăcuite. Călători elegant îmbrăcați urcau sau coborau, precedați sau urmați de un cortegiu de bagaje de care se ocupau prompt băieți în livrea. În timp ce asista la acest balet seniorial, Ekaterina se gândea că există oameni care intră în hoteluri de lux și oameni care îi privesc venind și plecând, oameni care-și fac cumpărăturile în toiul zilei, în magazine de firmă din centrul pietonal și străbat lumea la bordul avioanelor private și oameni care stau la coadă în supermarketuri și se întorc în cartierele lor mărginașe cu autobuzul sau cu trenul, după o zi lungă de muncă.

Această constatare nu-i trezi nici pic de invidie, se considera salvată și prețuia ceea ce realizase în viață. Lucra în învățământ și asta era esențial. Cele două camere exterioare montate pe fațadă erau modele vechi, care funcționau în circuit închis, conectate prin cabluri la un DVD player, deasupra căruia, pe un monitor, se succedau imaginile de supraveghere la intervale regulate, cameră după cameră. Era necesară o conexiune fizică pentru a ajunge la ele. Fapt ce constituia o problemă serioasă pentru Ekaterina.

Mateo ar fi înnebunit dacă ar fi știut că ea se gândea să se fofileze în hotel și să urmărească firul camerei din hol, în speranța de a găsi un loc potrivit să se conecteze. Ekaterina ridică privirea spre ferestrele hotelului; Baron se afla undeva, în spatele uneia, iar bodyguardul lui trebuie să se fi învârtit prin preajmă. Dacă ar fi dat peste el, care era posibilitatea ca el s-o recunoască, atât de departe de Oslo?

O voce interioară o făcu să renunțe la bravura ei, amintindu-i cât ar costa-o să treacă la acțiune fără o pregătire riguroasă.

Tocmai se pregătea să se întoarcă la Mateo, când îl văzu pe Baron ieșind neînsoțit și urcând într-un Mercedes negru.

Un taxi staționa la intersecție, Ekaterina se aruncă în el și-i ceru șoferului s-o ducă acolo mergeau prietenii ei, aflați în berlina din față. Bărbatul porni aparatul de taxat.

În centrul Romei, unul dintre orașele Europei cu cel mai aglomerat trafic, urmărirea începu bară la bară.

Ekaterina nu se temea că o să-și piardă ținta din vedere. Își permise chiar să se uite la Mausoleul lui Augustus, când trecu prin dreptul lui; circulația deveni apoi mai fluidă pe malurile Tibrului și Ekaterina se concentră din nou la drum, când o camionetă schimbă brusc direcția în fața taxiului ei. Condus în stil italian, Mercedesul începu să facă slalom printre șirurile de mașini, trei vehicule o despărțeau acum de Baron și distanța creștea. Ekaterina îl rugă pe taximetrist să se țină în spatele Mercedesului. Omul îi dădu de înțeles bodogănind că face tot ce-i stă în putere.

Mercedesul negru coti lângă podul Matteotti și o apucă pe o stradă perpendiculară.

— *A destra!*{6} strigă Ekaterina.

De data aceasta, șoferul se lăsă înduplecat mai ușor și Ekaterina trebui să se agațe de mânerul portierei.

Încă un viraj, la dreapta, pe Via Gianturco, apoi la stânga; taxiul și berlina trecură printre două propilee și intrară pe o stradă mărginită de tei. Nu după mult timp, Mercedesul opri lângă un rond. Baron coborî și o luă pe aleea ce se adâncea într-un parc. Ekaterina îi întinse taximetristului o bancnotă de 20 de euro și, fără să mai aștepte restul, porni după Baron, având grijă să păstreze distanța.

Consultă harta pe mobil; la 100 de metri, aleea pe care mergeau se intersecta cu alt drum – Ekaterina studie planul și ghici unde se ducea Baron. La Templul lui Esculap, înălțat pe un promontoriu, în mijlocul lacului de la Villa Borghese. O pasarelă de lemn era singura cale de acces. De pe insuliță, el ar fi putut s-o repereze cu ușurință. Nu degeaba părăsise hotelul singur. Ekaterina traversă în goană parcul, coti la stânga și reuși să ajungă la pasarelă înaintea lui Baron. O străbătu alergând și se opri sub arcadele templului grec. Dispunea doar de câteva

secunde ca să-și găsească un loc în care să se ascundă. Însă nu exista niciunul, templul consta dintr-un simplu portic cu patru capiteluri ce susțineau un fronton triunghiular. O structură ajurată acoperind cel mult 20 de metri pătrați, așezată pe o moviliță doar cu puțin mai întinsă.

— Asta se numește a te arunca în gura leului. Chiar trebuie să înveți să-ți temperezi pornirile, mormăi ea.

Ar fi vrut să se întoarcă, însă Baron se afla deja pe pasarelă. Mai avea de făcut câțiva pași până s-o vadă. Ekaterina își simțea tâmplele zvâcnindu-i. Însă nu era momentul să se lase paralizată de frică. Inspiră adânc și hotărî să-și joace singurul atu, care se dovedise un tovarăș credincios și nu doar o dată o scosese din încurcătură în adolescență: tupeul.

Se rezemă cu spatele de o coloană, cu fața spre lac. O femeie care se bucura de soare, cu ochii pe jumătate închiși, senină cum numai o turistă poate să pară.

Ziua a opta, Berlin

Profitând că vremea se înseninase, Diego se așezase pe terasa de la Kempinski, să ia masa de prânz. Nu departe de el, se înălțau cei patru cai de bronz de deasupra Porții Brandenburg, monument ce simbolizase vreme de trei decenii divizarea orașului. Oricât încercase, nu reușise să ia legătura cu Cordelia, iar mesajul lui Fredrik îl lăsase și mai nedumerit:

De acord și fără condiții.
Să-i spui surorii tale că suntem chit!

În loc să se concentreze asupra misiunii, Diego se întreba ce serviciu putuse Cordelia să-i facă acestui om. Nu apucă să se gândească prea mult. Un al doilea SMS stabilea întâlnirea peste o oră, în fața filialei German Bank. Diego avea tot interesul să studieze locul înainte de a opera împreună cu tipul ăsta. Mai ales după avertismentul ciudat primit în barul Hopfenreich.

Adresa era situată la 15 minute de mers pe jos de Kempinski. Diego achită nota și traversă Pariser Platz. Urcă pe Unter den Linden, pe aleea centrală, printre două șiruri de tei, și se opri

lângă o clădire cu patru etaje și fațadă ocru. Borna subrepartitorului telefonic era montată sub ferestrele mari de la parter, fapt pentru care operațiunea nu avea să se desfășoare deloc discret.

Pe trotuarul de vizavi, Diego pândea sosirea lui Fredrik, care ieși din barul de la colțul străzii și porni spre el.

— Amicul meu n-o să întârzie, zise el ștergându-și mustața.

Peste câteva clipe, o camionetă veche cu sigla companiei telefonice germane, opri în fața lor.

— Că tot îți place ție punctualitatea! îi aruncă Fredrik lui Mateo.

Tovarășul lui, într-o salopetă dubioasă și cu o geantă pe umăr, coborî.

— Mai întâi, ce-am stabilit, spuse el. Jumătate, acum, restul, după ce-ți deschid conexiunea.

Diego se uită întrebător la Fredrik.

— Eu n-am nicio pretenție, dar lui i-am promis 2.000 de euro. Nu-i scump pentru un acces de nivelul ăsta!

Diego scoase din haină un plic, luă din el 20 de bancnote și-l băgă la loc.

— Uite, în lire sterline, câștigi și la schimbul valutar.

Amicul lui Fredrik numără banii, îi îndesă în buzunar și-i făcu semn lui Diego să-l urmeze. Fredrik preferă să rămână undeva, în spate, n-avea rost să atragă și mai mult atenția.

Omul traversă strada și se lăsă într-un genunchi în fața bornei. Apoi se întoarse să arunce o privire spre ferestrele de la parter și constată că angajații de la recepție puteau să-i zărească în orice moment.

— E mai riscant decât credeam, face 500 în plus!

Diego puse mâna pe umărul lui și-i înfipse degetul mare sub claviculă până când bărbatul gemu de durere.

— Vezi tu, am impresia că a trecut ceva vreme de când nu mai lucrezi la telefoane sau, mai degrabă, de când ai fost dat afară. Camioneta e furată, îmi închipui. Așa că riscul cel mai mare pentru tine ar fi să fac puțină gălăgie. Eu, deocamdată, n-am nimic să-mi reproșez. Cât crezi că le ia să cheme poliția?

— OK, deschid cutia, dar două minute, atât, după aia mă car.

Diego îi dădu drumul.

— Asta, zise omul arătând un comutator, este punctul lor de joncțiune cu fibra.

Scoase din geantă un laptop și se conectă la locul indicat. Adresele IP ale tuturor echipamentelor băncii apărură pe ecran.

Diego preluă ștafeta, introduse un stick USB în laptop și își căută ținta. Protecțiile terminalelor angajaților nu puteau fi anihilate într-un timp atât de scurt. În schimb, detectoarele de incendiu nu erau securizate decât cu o simplă parolă. Cu ochii la secundarul ceasului său, Diego lansă o scanare. 26 de secunde ca să cedeze primul, 31 de secunde pentru încă trei, 54 de secunde ca să ajungă la releul postului de securitate, 70, și pătrunse în consola care supraveghea cardurile de acces. În această filială nu existau nici casete de valori, nici bani lichizi, ci numai dosare și, din câte constata Diego, protecția lor nu era nici pe departe infailibilă. Scoase stickul și îl înlocui cu cel de la Vital.

— Acum numărăm două minute, zise el. Dacă totul merge bine, mai primești două bancnote. La 100 de lire minutul, câștigi mai bine decât un doctor.

Unul dintre angajații de la recepția băncii observă doi bărbați stând în genunchi în fața bornei și deschise fereastra să afle ce se petrece.

— Doar o verificare a liniilor telefonice, răspunse în germană prietenul lui Fredrik.

Diego își privi cronometrul, virusului îi mai trebuia un minut ca să-și croiască drum. Un minut foarte lung.

— N-avem nicio problemă cu telefoanele! exclamă, de la fereastră, angajatul băncii.

— Dumneavoastră nu, însă cafeneaua de la colț da, replică nervos tovarășul lui Fredrik.

— De obicei, suntem anunțați când se fac lucrări lângă sediul nostru, protestă angajatul.

Amicul lui Fredrik ridică din umeri.

— Mișcă-te, mormăi el, arde!

30 de secunde.

Fostul angajat la telefoane nu-și pierduse dexteritatea. Luă o

șurubelniță din geantă, identifică terminațiile verzi și roșii ale rețelei și le șuntă. Toate liniile din centrala băncii începură să sune.

Bărbatul de la fereastră se repezi la biroul lui, să-și ajute colegul.

— Gata, împachetează, anunță calm Diego, scoțând stickul USB.

Amicul lui Fredrik își adună degrabă sculele, închise ușița bornei și se ridică având grijă să stea cu spatele la clădire. Apoi traversă strada, abținându-se să privească înapoi pentru a vedea dacă trucul lui funcționase.

După ce Diego îi dădu cele 200 de lire promise, se urcă în camionetă și o șterse cât ai clipi.

— Mă cinstești cu o bere? sugeră Fredrik.

— OK, dar undeva mai departe de aici, răspunse Diego.

— De ce? Cafeneaua din colț e foarte bună.

Diego ridică exasperat ochii spre cer și porni spre intersecție.

— Poți să-mi spui cu ce te-a ajutat sora mea, pentru ca tu să-mi faci acest serviciu?

— Nu mai mult decât poți tu să-mi spui ce învârtiți amândoi la Berlin, ripostă Fredrik.

ALBERGO D'INGHILTERRA

18.

Ziua a opta, Londra

După ce se întoarse la birou, Cordelia își adună echipa să discute despre plângerea pe care *Daily Time* urma s-o depună pe lângă autorități. Însă misiunea celor de la Crystal Eye nu se limita la o simplă constatare. Firma de securitate informatică avea obligația să se folosească de toate mijloacele pentru a-i identifica pe autorii atacului.

Cel mai tânăr și mai înzestrat dintre colaboratorii ei o întrebă pe Cordelia cum reușise să descopere atât de repede *bot*[7]-ul implantat de hackeri.

— Șansa ori talentul, răspunse ea cu o nonșalanță studiată. V-am spus de-atâtea ori să căutați ca, în primul rând, să înțelegeți scopul atacului! Voi căutați originea, pe când eu mă interesam de cauză, asta m-a ajutat să câștig timp prețios. În sala serverelor, am examinat fișierele abonaților. Dacă ele ar fi fost ținta, aș fi tras concluzia că e vorba despre un furt de date în scopuri oneroase, numerele cardurilor de credit, adresele de e-mail, ați prins ideea. Însă registrele erau intacte. Să studiezi un atac presupune, în al doilea rând, să-i delimitezi amploarea. Pentru asta, trebuie să te conectezi la site-urile altor ziare, să vezi dacă sunt atacate și ele. Acum n-a fost cazul, *Daily Time* era singurul ziar vizat. În al treilea și ultimul rând, găsiți motivația hackerilor, legată sau nu de activitatea specifică a victimei. Într-un loc dotat cu o tehnologie aparte, te-ai gândi imediat la spionajul industrial. Dar la fel de simplu e să deduci că *Daily Time* a suportat furia unor oameni revoltați de linia sa editorială. Mă rog, dacă se poate vorbi de o linie editorială.

Cei trei ingineri își priveau admirativ șefa.

— OK, încheie Cordelia, șase servere au servit la redirecționarea legăturii, n-o să găsim sursa curând. Vă fac cadou concluziile mele, iar voi, în schimb, întocmiți raportul, mi-e al naibii de silă de hârțogăraie.

Cordelia își strânse printurile și părăsi sala, gata să se dueleze cu superiorul ei. Martyn Glenn o aștepta ferm în biroul lui, iar

ea avea să-i dea raportul cu toată seninătatea din lume. După care o să se întoarcă în camera de la Connaught și o să se relaxeze într-o baie cu spumă, așteptând ca Grupul să se reunească pe forum.

Ziua a opta, Jersey

De când ieși din birourile JSBC cu stomacul ghem, Janice se simțea în pericol. Se duse să respire aer marin pe plaja Saint Helier. De pe un feribot, coborau pasageri, iar marinarii descărcau mărfurile. În vechiul port, ale cărui ape nu erau reținute de o ecluză, mici voliere dormeau culcate pe o parte, prinse în mâl. Janice ar fi vrut să-l sune pe prietenul ei David, să-i ceară noutăți, să-l audă povestindu-i ultimele bârfe din grupul lui de amici. Îi era dor de parfumul de iasomie din grădinile Cartierului Florentin. Făcu cale întoarsă și se plimbă pe sub acoperișul din sticlă de la Fort Regent. Se uita la trecători, invidiindu-i pentru lipsa lor de griji. Apoi, pe terasa unei cafenele, se gândi cum să procedeze ca să iasă din încurcătură.

Înțelept ar fi fost să-și ia bagajul, s-o șteargă la aeroport și să se urce în primul avion spre Londra, care pleca la sfârșitul după-amiezii. Însă nu putea să se împace cu ideea de a părăsi Jersey-ul fără să-și fi atins scopul. Nici de a le mărturisi celorlalți că dăduse greș, după ce o să afle seara pe forum că ei reușiseră.

Comandă o cafea și recunoscu părul castaniu al tânărului angajat de la JSBC care, în mijlocul pieței, scruta mulțimea. Inima începu să-i bată mai repede. Privirile li se încrucișară, Janice apucă baretele genții și se pregăti s-o șteargă de-acolo. Apoi ascultă de glasul rațiunii – și tânărul avea dreptul la o pauză de prânz, iar cineva care nu are nimic să-și reproșeze n-are niciun motiv să fugă. Îi făcu semn cu mâna și îi zâmbi larg. Wilson, încântat, porni spre ea cu pași mari.

— I-am trimis totul avocatului, îi spuse.

Spera în mod evident că ea o să-l invite să se așeze.

— Grozav, răspunse Janice. Deci mâine va fi totul pregătit.

Era necesar să se arate amabilă, firește, dar nu și să se joace cu focul.

— Da, trebuie doar să veniți pe la începutul după-amiezii. Șeful meu abia așteaptă să vă cunoască. Voia să știe cum vă numiți, i-am zis (Wilson afișă un rictus jalnic) că vă cheamă domnișoara Brent.

— Ați făcut foarte bine, răspunse Janice. Dacă șeful dumneavoastră caută să-mi afle numele, reamintiți-i că doresc să deschid un cont anonim, altminteri îmi plasam banii la Londra. Tata e ciudat, ce-ți oferă binedispus luni, îți ia înapoi marți, de cum deschide ochii dimineața. Trebuie să-mi asigur urgent viitorul, și mai ales independența, înțelegeți, nu-i așa?

Se opri, de teamă că spusese prea mult.

Wilson încuviință din cap; părea obsedat de gura ei, îi devorase buzele cu privirea la fiecare cuvânt rostit.

— Puteți conta pe mine, îngăimă el. Îmi permiteți să vă ofer o cafea?

— Poate mai târziu, răspunse Janice. Dați-mi numărul de telefon, în caz că mă plictisesc diseară.

Această promisiune discretă îl dădu gata pe tânăr. Tremurând tot, scrise repede numărul de telefon pe șervețelul de hârtie, apoi se retrase.

Pe când el se îndepărta, Janice ridică mâna și-i strigă: „Pe foarte curând!"

Nici Rita Hayworth nu s-ar fi descurcat mai bine în *Gilda,* ar fi exclamat David, dacă ar fi asistat la scenă.

Janice achită nota, rupse colțul șervețelului și plecă la rândul ei, schimbând traseul de câteva ori, ca să se asigure că Wilson nu o urmărea. Acum era convinsă că șeful acestuia o bănuia. Devenise imposibil să se mai ducă la întâlnire a doua zi și se făcuse prea târziu ca să părăsească insula; zborul spre Londra decola peste o jumătate de oră. Janice se gândi la abc-ul unei arte pe care o practica în meseria ei de jurnalistă mai bine decât oricine: să-ți flatezi prada ca s-o tragi de limbă. Iar în Wilson avea candidatul ideal. Inițial, regretase că, doar pentru a scăpa de el, îi dăduse de înțeles că ar putea lua cina împreună. Dar, dacă reflecta mai bine, poate că era o idee genială. Cu condiția ca Wilson să vină cu laptopul, cu condiția ca ea să reușească să introducă virusul fără ca el să observe. Cam multe ipoteze. Se

întoarse la hotel.

Seara a opta, între Jersey și Roma

Întinsă în pat, Janice se conectase la forum. În așteptarea întâlnirii cu Grupul, citea presa locală, dar nu găsea nimic interesant. Brusc, pe ecran se deschise o fereastră și apăru pseudonimul Ekaterinei, urmat de un cod care o identifica formal.

— Unde ești? întrebă Janice.

— În camera mea, tastă Ekaterina.

— Singură?

— De ce?

— Ghicesc în vocea ta.

— Îmi percepi vocea prin tastaturile noastre?

— Unde mă aflu eu, în afară de a număra pescăruși sau a te matoli într-un pub, n-ai mare lucru de făcut. Dar tu, la Roma, să stai la ora 6 seara în cameră… ești foarte obosită? Asta dacă nu cumva Mateo e cu tine.

Ecranul rămase mut câteva clipe.

— El e în stup. Așa își numește birourile… un nume destul de inspirat, o mulțime de programatori plini de coșuri roiesc pe-acolo.

— Și tu îl aștepți acasă?

— Într-un mic hotel.

— V-ați certat?

— M-am instalat aici adineauri, m-am distanțat puțin.

— Prea am folosit și răsfolosit genul ăsta de fraze, ca să nu știu ce înseamnă.

— Și ce înseamnă? scrise Ekaterina.

— De ce anume te temi?

— Habar n-am.

— Să reformulez întrebarea: de el sau de tine?

— De noi.

— A trecut atâta timp de când n-am mai zis „noi”, dacă ai ști ce dor îmi este! Ce ai de pierdut?

— Pe mine.

Între Jersey și Roma se lăsă o tăcere semnificativă.

— Așadar, îl iubești.

— Putem să ne întoarcem la treburile noastre? Cum ți-a mers azi? întrebă Ekaterina.

— O catastrofă. Nu doar că am dat greș, dar cred că am fost reperată. Am impresia că sunt supravegheată, continuă Janice.

— E o impresie sau o certitudine?

— Am luat telefonul din cameră să-l sun pe David, răspunse Janice, pusesem telefonul la încărcat. Imediat ce-am ridicat receptorul, am auzit un declic. Așa că am lăsat receptorul jos, fiindcă David poate să vorbească non-stop 10 minute și am coborât tiptil la recepție. Patroana hotelului stătea și ea la telefon, interlocutorul trebuie să fi fost și mai limbut decât David, întrucât ea nu scotea un cuvânt. Fie a fost o coincidență, fie îmi asculta conversația.

— De ce ar fi făcut asta?

— Îmi închipui că, pe insula asta, toți se cunosc între ei și nu m-ar mira ca ea să fi făcut un serviciu cuiva… ori eu înnebunesc și am halucinații.

— Ascultă-ți instinctul și șterge-o de-acolo fără întârziere!

— Azi e prea târziu. N-a mai rămas decât feribotul care pleacă la noapte spre Irlanda, dar ce dracu' să fac la Dublin? În plus, îți aduc aminte că nu mi-am îndeplinit misiunea.

Ekaterina strânse între dinți capătul stiloului, apoi îl puse pe masă și-și aprinse o țigară.

— Ai nevoie de ajutor.

— Nu ar merge la distanță, asta-i problema, altfel nu m-aș fi lăsat reperată așa prostește.

— Vorbeam de ajutor la fața locului.

— De la tine?

— Nu, sunt prea exaltată ca să-ți fiu utilă, mai ales ținând cont de circumstanțe. Mă gândeam mai degrabă la Mateo, nu cunosc pe nimeni mai prudent decât el.

— Asta ți-ar oferi un pretext să-l suni sau un motiv să-l îndepărtezi de tine?

— Îi zic sau te descurci fără el?

— Ai dreptate… Am un plan B și nu strică să-l pună doi în aplicare.

— OK, mă ocup.

— Stai puțin, ce se întâmplă între voi? La Kiev, părea că vă înțelegeți.

— Azi-dimineață, am acționat singură. L-am pândit pe Baron și l-am urmărit până într-un parc să văd cu cine se întâlnește.

— Cu cineva important?

— Dacă-ți spun, promite-mi că o să faci pe mirata mai târziu, mi-am luat porția de susceptibilitate pe ziua de azi. Baron a discutat cu un tip greu de la Vatican.

— De ce Vatican?

— Tocmai asta încercăm să aflăm, Mateo caută un fir.

— Și v-ați certat pentru că Baron s-a întâlnit cu un tip în sutană?

— Bărbatul respectiv se plimba în civil, având un iPhone ultimul răcnet… Probabil că Vaticanul nu consideră modernitatea un păcat! Mateo l-a identificat datorită unui program de recunoaștere facială. Omul ăsta nu încetează să mă surprindă.

— Ai furat iPhone-ul unui om al bisericii?

— Oh, nu! Am făcut doar o poză cu întâlnirea. Și așa ajungem la subiectul care a răcit lucrurile între noi. După Mateo, mi-am asumat riscuri stupide, exagerate; după mine, el turbează fiindcă am reușit fără el. Îți dai seama că n-am primit felicitări deloc!

— Eu te felicit, dar ți-ai asumat riscuri exagerate.

— Ai fi făcut la fel. Hai că-l sun, conectează-te iar peste o oră.

Ekaterina se învârtea de colo-colo în camera ei, uitându-se când la pachetul de țigări, când la mobil. Poate dacă-și aprindea o țigară se mai calma puțin. Să-l sune pe Mateo ar fi avut efectul contrar. Ezită înainte de a-i trimite un SMS.

— Poți să vii acolo unde ne-am jucat de-a turiștii?

Se uită lung la telefon; răspunsul se lăsa așteptat, așa că își aprinse țigara. Ecranul se lumină.

— De ce să nu ne vedem la mine?

— Trebuie să vorbim, e urgent.

De astă dată, răspunsul sosi imediat.

— Ce fel de problemă?
— Poți sau nu?
— Sunt pe drum, și eu trebuie să-ți vorbesc.

*

Călare pe motocicletă, tulburat de cuvintele și de tonul Ekaterinei, Mateo făcea slalom pe străzile din Roma, murmurând sub cască scuzele pe care plănuia să i le prezinte. O să-i spună că nu-și revenise după noaptea aceea din Oslo când trăise o teamă fără precedent la gândul că ea ar putea să cadă sub gloanțele ucigașilor lui Vickersen. O groază încă și mai puternică decât cea resimțită în noaptea când se despărțise de tatăl său. Îl scosese din minți ideea că ea înfruntase de una singură un om al cărui bodyguard o urmărise cu arma în mână. Regreta că se enervase, că o numise inconștientă. Probabil că nu era cel mai delicat mod de a-i deschide ochii asupra sentimentelor lui, nici de a-i mărturisi că însemna pentru el mai mult decât voia ea să înțeleagă, dar cuvintele lui măcar aveau meritul de a fi sincere.

Traversând Tibrul, evită la mustață un camion care ieșise din coloană fără să semnalizeze și decise că viața e prea scurtă pentru a te pierde în ipoteze. O să-i spună ceea ce ea nu voise să audă când îl întrebase despre cuceririle lui trecute, și anume că e îndrăgostit de ea.

Ea îl aștepta așezată pe marginea fântânii; se ridică să-i vină în întâmpinare. Purta o rochie de vară ca o ceață, cel puțin așa i se păru lui Mateo când se apropie, cu inima strânsă și cu palmele umede. I se mai păru și că iarna cea mai grea înghețase brusc toată zona și toți turiștii. În jurul Ekaterinei, totul încremenise. El ezită să întindă mâinile și s-o îmbrățișeze, doar o privi atent, subjugat de expresia ei malițioasă.

Primi un sărut pe obraz, apoi îi simți buzele atingându-le ușor pe ale lui.

— Ce voiai să-mi spui? îngăimă el.

Nu există nimic mai frumos și mai imbecil decât un bărbat copleșit de iubire.

Ekaterina îi relată conversația pe care o avusese cu Janice și, râzând puțin de el, îi mărturisi îngrijorarea ei. Prietena lor dăduse dovadă de imprudență și plătea pentru asta. Întrucât nu voia să renunțe, îi trebuia o mână de ajutor înainte să se pună cu adevărat în pericol. Ekaterina consultase orarul curselor aeriene. Mateo putea să doarmă seara la Heathrow, apoi să ia primul zbor de dimineață, care ateriza la Jersey la ora 10.

Mateo nu stătu la discuții. Hotărî să treacă pe la birou, să-și strângă echipamentul necesar, apoi pe acasă, să-și ia câteva lucruri. Cu motocicleta, o să ajungă la timp la aeroport.

Îi promise s-o sune de la Londra.

— Tu ce voiai să-mi spui? îl întrebă Ekaterina înainte să se despartă.

— Nimic. Mă rog, ar fi ceva. Pe tipul cu care s-a întâlnit Baron dimineață îl cheamă Giacomo Rubino. E foarte apropiat de papă, îi organizează întâlnirile oficiale.

— Baron, primit de papă? Vrea să convertească Biserica la extrema dreaptă?

— Nu cred că asta intră în planurile lui, așa cum nu cred că vrea să fie primit de papă.

— Atunci, nu mai pricep nimic.

— Rubino e un intermediar, la fel și Baron, îi explică Mateo. Mai rămâne să aflăm cine încearcă să obțină o întrevedere cu Sanctitatea Sa și ce interese servește. O să-ți transfer programul care păstrează legătura cu spyware-ul pe care i l-am plasat în telefon. Tu trebuie să te conectezi la Wi-Fi-ul de la hotelul lui ca să primești datele culese de ieri încoace. Cu puțin noroc, e-mailurile și conversațiile telefonice o să ne ofere mai multe informații.

Ekaterina făcu un pas în spate și se uită la Mateo cu un aer perplex.

— Am auzit bine?

— Probabil că da, stăm chiar unul lângă altul și în Piazza e ciudat de liniște.

— Îmi ceri să mă duc să-l spionez pe Baron? insistă ea.

— Și ce te miră? Nu pot să fiu la Roma și la Jersey în același

timp, răspunse Mateo, impasibil.

Ekaterina miji ochii, dar nu din cauza soarelui.

— Ești cel mai stângaci bărbat pe care-l cunosc și problema e că nu mai știu dacă m-aș putea lipsi de tine.

Îl sărută și plecă imediat.

— Anunță-i pe ceilalți că n-o să fiu prezent la întâlnirea de azi, îi strigă Mateo.

Ea flutură mâna și porni spre hotel ca să achite nota și s-o prevină pe Janice că sosea în galop cavaleria.

19.

Ziua a opta, Istanbul

Lui Kahil îi plăcea să conducă, în primul rând, Jaguarul său foarte vechi, bizar restaurat, cu o portieră albastră contrastând cu caroseria albă, dar și pe Maya, care i se părea absolut fermecătoare, deși inabordabilă pentru el din cauza vârstei.

— În materie de discreție, mașina dumneavoastră nu-i chiar ideală, comentă ea.

— Permiteți-mi să vă spun că nu vă împărtășesc părerea. Când n-ai nimic de ascuns, nu te temi să te afișezi.

Dacă o să se întâlnească întâmplător cu cineva cunoscut, adăugă Kahil, o s-o prezinte pe Maya drept nepoata lui.

— Aveți frați și surori?

— Nu, dar nimeni nu știe asta, sunt foarte discret din fire.

— Cum i-ați cunoscut pe Vital și pe fratele lui?

Kahil trase adânc aer în piept.

— Vedeți dumneavoastră, ca să faci o afacere, e nevoie de doi oameni. Și când e vorba de ceva cam ilegal, nimic nu-i mai dificil decât să găsești oameni cinstiți. Am avut ocazia să lucrăm împreună acum câțiva ani și ne-am înțeles foarte bine de la bun început. Pentru a avea parte de o prietenie sinceră, trebuie să vrei s-o clădești, să-i dai motive să crească… Încrederea e o recompensă pe cât de fragilă, pe atât de prețioasă. Am învățat de la tata că averea unui om nu stă în portofel, ci în valoarea relațiilor sale. Și ai nevoie de mult talent în viață ca să te ferești de dezamăgiri.

— Ce vârstă aveți?

— Nu vă întreb câți ani aveți dumneavoastră, dar aș zice că am cel puțin 30 în plus.

— Nu arătați.

— Nici dumneavoastră, din păcate, ceea ce e regretabil.

Kahil opri mașina în fața unui mare magazin de la periferia Istanbulului, apoi o conduse pe Maya înăuntru, vrând să participe la alegerea noii ei garderobe.

De fiecare dată când vânzătoarea se apropia, el o oprea cu un

semn din mână, continuând să se plimbe de la un raion la altul, scoțând de ici, de colo câte o rochie sau o pereche de pantaloni, apoi punându-le la loc.

Kahil renunțase la certitudinile vârstei, în schimbul unei eleganțe a curiozității. Maya se prinse în jocul lui și probă toate ținutele alese de el, pretinzând că nu-i vin bine, de fiecare dată când i se păreau prea scumpe. Lui Kahil nu-i luă mult să-și dea seama de tertip. Oftă ca de obicei și adună articolele cele mai frumoase, după care se duse direct la casă.

— Se înțelege de la sine că nu-mi datorați nimic, zise el când ieșiră din magazin.

Urcară în Jaguar și porniră spre Bosfor.

— Malik ajunge abia după-amiază, până atunci, mergem să luăm prânzul, propuse el în timp ce cutia de viteze trosnea sub atacurile unui debreiaj.

— Ieri mi-ați interzis să ies din cameră.

— Știu, îmi place la nebunie să mă contrazic. Ieri eram epuizat după călătorie. Și-apoi, un pic de pericol o să dea o notă de picanterie acestei zile.

Pe drum, opri pe carosabil în dreptul unei farmacii și o întrebă pe Maya dacă era amabilă să-i cumpere o cutie de aspirine.

— Ne putem întoarce acasă dacă vă doare capul, zise ea.

— Nu mă doare niciodată capul, dar m-am gândit că, în fuga dumneavoastră, v-ați uitat periuța de dinți. Cumpărați-vă tot ce aveți nevoie!

*

Mâncară de prânz într-un mic restaurant cu preparate din pește, unde Kahil fusese întâmpinat cu mai multă considerație decât un star de cinema.

La masă, Maya îi puse întrebări despre viața lui.

— Sunteți căsătorit?

— Îmi faceți avansuri? replică el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Îmi plac femeile.

— Și mie, mult prea mult, ceea ce răspunde la întrebarea

dumneavoastră. De fapt, n-am iubit decât una. M-a părăsit și, de atunci, viața mea a fost doar o lungă căutare a ceea ce nu mai puteam avea… n-am întâlnit decât duplicate.

Maya îl privi lung, fără să vorbească.

— Îmi păreți gânditoare. Am spus ceva care v-a șocat? se îngrijoră Kahil.

— Dimpotrivă. Cred că, dacă m-ar fi atras bărbații, v-aș fi cerut să mă invitați la prânz.

De data aceasta, rămase tăcut Kahil. Lăsă jos furculița cu o mișcare calmă, luă șervetul și-și tamponă mustața, apoi continuă să mănânce în liniște.

— Îmi păreți gânditor. Am spus ceva care v-a șocat? repetă Maya.

— Dacă aș fi avut câteva decenii mai puțin… Cam mulți „dacă", când stai să calculezi.

Kahil îi comandă chelnerului două cafele.

— Cum s-a născut prietenia dumneavoastră cu Vital? Păreți să aveți o legătură foarte strânsă și totuși nu știați că are un frate geamăn. Vă atrag atenția că, acum câteva clipe, era să ne căsătorim, deci puteți să aveți încredere.

Kahil avea o privire pătrunzătoare, iar Maya era cu totul vrăjită de farmecul lui, în cel mai pur sens al cuvântului.

— Suntem asociați, răspunse ea.

— Ce idee bună! Sper că n-o să-mi faceți concurență.

— Vânăm criminali, adăugă Maya, mirată că spusese atât de mult.

— Atunci, n-am nicio teamă, n-am omorât pe nimeni. Mă rog, așa cred. Fiindcă tot am ajuns la confidențe, ce anume vă reține aici, deși rațiunea vă cere să plecați cât mai repede?

— Ea! răspunse Maya, scoțând din buzunar fotografia lui Naëlle.

Kahil o studie, apoi i-o dădu înapoi.

— Vă e rudă?

— Nu, dar este în pericol și trebuie s-o salvez.

— Nu vă întreb de ce, nu e treaba mea. Totuși, trebuie să vă previn. Îl cunosc pe proprietarul magazinului de haine și închipuiți-vă că toate camerele de supraveghere, dintr-o

nefericită întâmplare, s-au defectat cât ne-am învârtit noi pe-acolo. Acest restaurant, a cărui bucătărie sper că o apreciați, îmi aparține. Însă eu n-o să fiu tot timpul aici și n-aș vrea ca mica noastră plimbare de azi să vă facă să uitați că sunteți căutată. Dacă această fetiță are nevoie de dumneavoastră, o să-mi explicați pe drum cum vă pot ajuta s-o găsiți. Să mergem, Malik n-ar trebui să mai întârzie mult.

Seara a opta, Jersey, Londra, Roma, Berlin, Kiev

La ora stabilită, membrii Grupului se reuniră pe forum. Lipseau la apel Mateo, care călătorea la bordul unui avion British Airways, Malik, care, după ce ajunsese cu mare întârziere la Istanbul, se îndrepta cu taxiul spre casa de schimb a lui Kahil, și Maya, care încă nu știa că propriul destin era strâns legat de al camarazilor ei. Janice alese să vorbească prima, preferând ca întâlnirea să nu se încheie cu anunțul eșecului ei. Nu încercă să-și ascundă nici decepția, nici stânjeneala. Ekaterina sări s-o sprijine, explicând că Mateo o să-i dea o mână de ajutor și ceea ce nu se realizase azi, avea să se realizeze mâine.

De la Berlin, Diego declară că virusul fusese introdus în serverele de la German Bank. Vital confirmă că rootkitul își croise drum, pătrunzând în centrul sistemului informatic al băncii germane. Profită de ocazie ca s-o felicite pe Cordelia, reușise să testeze accesul principal la rețeaua lui Berdoch pe care ea i-l furnizase.

Vital spera să găsească punți între diferitele societăți pe care Berdoch pusese mâna. Ba mai mult, descoperise că toate departamentele contabile erau legate de Info Corp, firma-mamă. De la Rox News, la ziarele și posturile de televiziune americane, engleze și australiene. Deja inițiase un prim atac asupra serverelor mesageriei lor interne și se pregătea să-i trimită lui Janice un dosar criptat conținând o serie de discuții suspecte.

— Între cine și cine? întrebă jurnalista, cu stiloul în mână.

— Asta e partea interesantă. Un schimb continuu de e-mailuri între anumiți membri ai consiliului de supraveghere, și nu dintre cei mărunți. Am identificat adresa unui fost prim-

ministru spaniol, a unui magnat saudit care este și un acționar important în grupul lui Berdoch, a unui fost președinte-director general de la British Airways și a doi tipi care au condus mari bănci internaționale. Însă toate mesajele pleacă sau ajung în e-mailul unuia dintre cei doi fii ai marelui boss. Lume bună, după cum puteți constata.

— Știu despre ce vorbești, replică Janice. Galan Berdoch, moștenitorul care a orientat toate mijloacele de informare în masă din grupul tatălui spre o linie ultraconservatoare și fățiș conspiraționistă. În curând, va conduce singur un arsenal de propagandă care valorează peste 33 de miliarde de dolari. Cum am putut lăsa o asemenea concentrare de putere în mâinile aceleiași familii? se indignă ea.

Ekaterina afirmă că și ea se confruntase cu o problemă în cadrul misiunii, din cauza sistemelor de supraveghere perimate de la hotelul unde stătea Baron la Roma. Postă pe forum fotografia cu Baron și Rubino, apoi povesti despre urmărirea improvizată și despre ce descoperiseră ulterior ea și Mateo.

— Parcă ar poza pentru tine. Cum te-ai descurcat să nu te vadă? întrebă Janice.

— N-am încercat să mă ascund, ar fi fost imposibil. Baron părăsise hotelul fără escortă, nu putea să mă identifice. Când s-a întâlnit cu consilierul Vaticanului, am făcut pe turista care imortalizează panorama. De ce să mă fi bănuit? S-au oprit când m-au văzut, au ezitat puțin. Mi-am făcut vreo 10 selfie-uri așezându-mă în așa fel încât să-i prind pe amândoi în planul din spate. Apoi le-am zâmbit larg și am plecat.

— Mi-ar fi plăcut să am îndrăzneala ta, ar fi trebuit să introduc stickul, dar două minute mi s-au părut un risc prea mare, se scuză Janice.

— Ai făcut ce trebuia, o liniști Vital.

— În caz că interesează pe cineva, pot să vă descriu cum am reușit să dau lovitura la Londra, interveni Cordelia. E mai spectaculos decât să faci niște fotografii din zbor.

— Și ați aflat de ce s-au întâlnit Baron și omul Vaticanului? întrebă Diego.

— Nu încă, răspunse Ekaterina, dar lucrez la asta.

— Chiar așa? Vi se rupe complet? se indignă Cordelia. Și, fără să mai aștepte răspuns, le explică tot ce simțise când strecurase nu unu, ci doi viruși în sânul redacției *Daily Time,* primul în servere, al doilea, în mintea colaboratorilor ziarului.

— O să se bănuiască între ei, adăugă ea cu o plăcere nedisimulată. Dar tu, Diego? Cum a mers la Berlin? Amicul meu Fredrik trebuie să fi fost la înălțime, de vreme ce-ai reușit.

— Depinde despre ce înălțime vorbești. Dacă te referi la scara farmecului și a delicateții, n-a pus piciorul nici pe prima treaptă. Și tare aș vrea să știu ce s-a petrecut între voi, de a ajuns un necioplit ca el să-ți facă un asemenea serviciu.

— Vrei să discutăm despre asta acum, pe forum? Serios?

— Eu, una, n-am nimic împotrivă, sări Janice. Nu pot spune că noaptea care mă așteaptă în hanul ăsta se anunță dintre cele mai vesele.

— Eu trebuie să beau un pahar în barul unui hotel – din motive strict profesionale, precizez –, dar nu mă grăbesc, adăugă Ekaterina.

— Bun, trei la unu. Te ascultăm, insistă Diego.

Vital interveni pentru a restabili ordinea.

— Am o veste bună și una mai puțin bună. Maya este vie și nevătămată, Malik e cu ea.

Alt&#9786, codul HTML al emoticonului zâmbitor, răsări imediat pe ecrane.

— O duce la voi la castel? întrebă Janice.

— Care e vestea mai puțin bună? se îngrijoră Ekaterina.

— Maya vrea să-și îndeplinească misiunea pentru care se află acolo. Nu știu despre ce este vorba, sper să vă pot spune mai multe mâine. Acum avem toți o grămadă de muncă, tastă Vital înainte de a pune capăt legăturii.

***

— Niciun membru al Grupului nu era intrigat de absența dumneavoastră de la întrunire?

— Ba da, ca și la castel, dar toți acceptaseră până la urmă ideea că nu voi participa la misiunea lor.

— *De ce întrețineați această minciună?*

— Din motive de siguranță și, totodată, de eficiență; de exemplu, făcând în așa fel încât Ekaterina să nu se ducă la hotelul Inghilterra, determinând-o să renunțe fără să se împotrivească sau să se încăpățâneze.

— *De ce s-o împiedicați? Mateo își dăduse acordul.*

— Pentru că, deși Baron cina singur la bar, bodyguardul lui îl aștepta pe o banchetă, în holul de la intrare.

— *De unde știați?*

— Sistemul camerelor video era legat la un centru de monitorizare. Ekaterina nu știa, însă eu, da. Am atacat conexiunea și am pus stăpânire pe ea.

— *Și n-ați prevenit-o?*

— Nu. Ar fi crezut că e mâna lui Mateo, și-ar fi imaginat că el se răzgândise și s-ar fi înfuriat. Îmi place mult relația care se încheagă între ei.

— *Și atunci, cum ați convins-o să nu se ducă la Inghilterra?*

— Am făcut să-i parvină o informație mult mai prețioasă decât orice-ar fi putut ea să descopere. Ceva care să-i ocupe toată noaptea. Venise momentul să-i dezvălui Grupului existența unei persoane pe care ei nu o identificaseră încă, un om ce ocupa o poziție înaltă în ierarhia fiarelor.

***

Seara a opta, Roma

Se înnoptase. Ekaterina își puse echipamentul în geantă și căută ceva de îmbrăcat ca să intre în barul hotelului Inghilterra și să bea un pahar singură, fără să atragă atenția. Se îndoia că barmanul știe să prepare un *karsk,* dar i-ar fi convenit și un cosmopolitan. Cât o să-l bea, o să pătrundă în rețeaua Wi-Fi, iar malware-ul lui Mateo o să-i transfere datele din telefonul lui Baron. Dacă totul mergea cum prevăzuse, după două ore o să se întoarcă în apartament și o să se apuce să decripteze e-mailurile, ca să afle pentru cine voia el să organizeze o întâlnire cu papa. Tocmai își lua geanta, când auzi un clic ușor, anunțând sosirea unui mesaj pe forumul folosit de Grup. Probabil că era Janice,

care se plictisea în camera ei din Jersey. Putea să mai aştepte. Ekaterina coborî scările şi căută un taxi. Brusc, miji ochii, uimită să vadă apărând pe ecranul telefonului semnul unui plic cu simbolul AOL, de mult dispărut: „Aveţi un e-mail."

Dată necunoscută, Siria

Cortegiul înainta lent, la adăpostul nopţii. Vreo 20 de bărbaţi şi femei se strecurau printre ruine; între ei se afla şi o fetiţă. Părăsirea ghetoului necesita o cunoaştere perfectă a terenului: poziţiile trupelor care asediau oraşul, orele la care treceau santinelele… Fusese nevoie de săptămâni întregi de pândă pentru pregătirea acestei evadări. La o răspântie, ghidul se oprise, anunţând că urmează punctul din care nu mai există întoarcere. Dacă cineva voia să renunţe, trebuia s-o facă atunci sau niciodată. Toţi se gândeau la cele întâmplate cu o lună înainte.

Flămânzi şi terorizaţi după două săptămâni de bombardamente intense, vreo 50 de locuitori răspunseseră la propaganda regimului, ce promitea să permită trecerea tuturor celor care părăseau zonele controlate de terorişti – nume dat de regim tuturor opozanţilor săi – pentru a se îndrepta spre cartierele controlate de trupele loialiste. Câteva familii îşi strânseseră în bocceluţe lucrurile pe care nu se înduraseră să le abandoneze. Apoi, în timp ce mergeau spre linia de demarcaţie, o ploaie de obuze se abătuse asupra lor. 50 de corpuri sfârtecate – 11 dintre ele fiind ale unor copii mai mici de 10 ani –, zăcând în bălţi de sânge, un măcel.

Luna precedentă, alţi 30 de oameni pieriseră după ce deveniseră ţinta unui avion rusesc. Toţi ştiau asta, dar se resemnaseră cu soarta lor, să-şi trăiască ultimele zile lipsiţi de speranţă era mai rău decât să moară azi.

Ruta spre nord nu mai era accesibilă, cei care porniseră într-acolo se pomeniseră prinşi ca-n cleşte între linia frontului şi graniţa turcă, acum închisă. Salvarea era spre est, dacă mergeau de-a lungul Turciei, încercând să ajungă în Armenia. Frontiera dintre cele două ţări era închisă, însă călăuzele puteau, contra cost, să-i ajute să se strecoare.

„Lumea occidentală ne-a uitat, a uitat tot ce îndură popoarele persecutate, însă armenii își amintesc”, îi zisese lui Naëlle tatăl său. O pusese să învețe pe de rost un număr de telefon, la care să sune odată ajunsă la destinație, și câteva cuvinte în engleză. „La Erevan, cineva o să-ți iasă în întâmpinare, o să-ți spună așa: «Primăvara va veni iar». Atunci și numai atunci, să-i dai ceea ce eu și mama ta ți-am încredințat”.

Ordinele lui erau clare, trebuia să evite pe drum taberele de refugiați, acum atacate și ele. Nicio zonă nu mai era sigură, afirmase croitorul, șeful Rezistenței. El mai primea vești uneori, când releele telefonice începeau să funcționeze. În plus, condițiile de viață din taberele aglomerate erau cumplite, iar ofensiva militară se intensifica mereu. Chiar înaintea primăverii, fuseseră atacate cele din apropiere de Sarmada, numărând zeci de mii de persoane care fugiseră de luptele din zona Idlib. Takad, alt oraș, situat la 20 de kilometri spre est, fusese ținta unor tiruri intense – artilerie, rachete și raiduri aeriene. Bombardamentele distruseseră spitalul din Atareb și pe cel din Darat Izza. Cine putea fi atât de crud, încât să bombardeze niște spitale, ce fărâmă de umanitate mai rămăsese în cei care comiteau asemenea acte? Naëlle se înfuria la culme când se gândea la asta, iar furia îi dădea putere, o împingea să meargă înainte, să reușească, nu doar pentru a depune mărturie și a supraviețui, ci și pentru a trăi. Cel mai frumos mod de a-și învinge opresorii. Să trăiască și să iubească.

La 5 dimineața, ghidul arătă spre un bloc de piatră. Soarele avea să răsară curând, trebuiau să se adăpostească.

10 bărbați se opintiră să-l deplaseze, dând la iveală o cavitate adâncă, prin care se ajungea într-o fostă parcare de la subsolul unui imobil din care nu mai rămăsese nimic. O ascunzătoare amenajată de cei din Rezistență.

Naëlle era deprinsă cu acest gen de exercițiu, însă tovarășii ei de drum aveau nevoie de repaus, 15 ore de așteptare, ghemuiți în întuneric, în timp ce militarii își efectuau rondurile de peste zi. Se sprijini de carcasa unei mașini și răsuci ușor betelia pantalonilor să verifice cusătura. Simți sub degete conturul cardului SIM și, liniștită, închise ochii în căutarea somnului.

În depărtare, se auzea bubuitul exploziilor.
Exodul avea să continue la căderea nopții următoare.

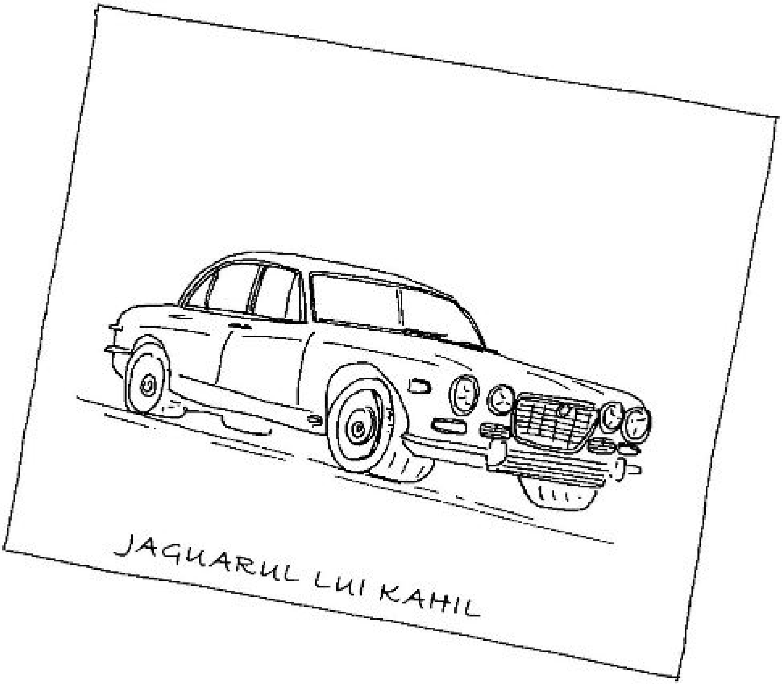

20.

Ziua a noua, Jersey

La 9 dimineața, Janice primi un mesaj de la Mateo, care tocmai aterizase la Jersey. Prefera să se vadă cu ea în altă parte, nu la hotel.

Ea îi dădu întâlnire la cafeneaua unde luase prânzul în ziua precedentă. Nu riscau să dea peste Wilson care, cu aerul lui de premiant al clasei, trebuia să fi ajuns de mult la birou.

Făcu rapid un duș, se îmbrăcă și, după ce coborî scările, se opri jos să se asigure că patroana nu era prin preajmă. O recepționeră tânără se ocupa de un client; Janice traversă micul hol de la intrare, ieși, apoi se îndreptă spre port.

Pescărușii pluteau pe un cer bleu-cenușiu, iar temperatura era plăcută.

Când ea ajunse, Mateo o aștepta deja pe terasă.

— Ai călătorit bine? îl întrebă ea, așezându-se la masă.

— Nu. Te-ai gândit la un plan B?

— Nu erai obligat să vii, să știi.

— Ba se pare că da. Asta ne aduce înapoi la întrebarea mea: ai idee cum să procedăm în continuare?

— Pe tonul ăsta, niciuna.

Mateo își ceru scuze, nu prea dormise de când plecase din Roma.

— Vacarmul de pe Heathrow?

— Nu, altceva, dar să discutăm despre ce ne preocupă.

— Să discutăm mai întâi despre ce te preocupă pe tine, n-am chef să fac echipă cu cineva care e cu mintea aiurea.

— N-are nicio legătură cu treaba noastră, e ceva personal, protestă el.

Văzându-l cum învârte întruna lingurița în ceașca din care băuse deja cafeaua, Janice încerca sentimente contradictorii. Ce să spună fără să trădeze încrederea Ekaterinei? Însă scârțâitul linguriței pe porțelan devenea insuportabil.

— Acordă-i timp, totul o să fie bine.

Mateo se răsuci brusc.

— Ți-a spus ea ceva?

— Nu, v-am observat la Kiev și n-ai niciun motiv de îngrijorare, dacă-mi asculți sfatul. Acum putem să ne concentrăm la ce avem de făcut? La fața locului, totul e mort. Am fost reperată și ar bate la ochi dacă, în decurs de 24 de ore, un al doilea client străin ar vrea să deschidă un cont. Singura soluție ar fi să găsim un mijloc de a ne conecta la sistemele lor de la distanță.

— Ai dat târcoale pe-acolo?

— Nu mă refeream la bancă, ci la Wilson, tânărul angajat care se ocupă de mine. Mi-a dat numărul lui de telefon și, dacă-l invit la hotel să semnez actele pentru deschiderea contului, o să sosească alergând, cu flori și cu laptopul lui. După aceea, improvizăm.

Sprijinit în coate pe masă, cu bărbia în mâini, Mateo închise ochii.

— Ești chiar atât de rupt de oboseală sau te plictisesc eu? întrebă cu îngrijorare Janice.

— Nu, vizualizam scena.

— Chiar că ești un tip ciudat.

— Deci, ai vorbit cu Ekaterina, parcă o aud pe ea! Dar să admitem că sunt un tip ciudat… Dacă într-adevăr ai fost reperată, omul tău o să vină fără laptop sau, dacă vine cu unul, o să-ți întindă o cursă.

— Și atunci, ce vrei să spargi?

— Smartphone-ul lui.

— Dar stickul lui Vital trebuie să rămână conectat două minute la un calculator din rețeaua lor, pentru ca virusul să acționeze; telefonul lui Wilson nu ne folosește la nimic, obiectă Janice.

— Nu și dacă străpung coprocesorul și recopiez în el fișierul de pe stickul lui Vital. În orice caz, Wilson se va întoarce la bancă după întâlnirea voastră. Și se va conecta automat la rețeaua Wi-Fi imediat ce va intra în birou. După aceea, virusul va înainta spre servere.

— Cum adică „străpungi” coprocesorul, ce înseamnă asta? vru să știe Janice.

Mateo își luă servieta de jos și o întredeschise.

— Cu un laser ca ăsta. Dacă, din întâmplare, discuți cu Ekaterina, o să-ți explice ea cum funcționează, i-am făcut o demonstrație în laboratorul meu, ultima dată când am fost la Roma. Numai dacă vine vorba, evident. Sunt locuri la hotelul tău?

Janice îl privea amuzată.

— M-ar mira să nu fie, răspunse ea.

— O să închiriez o cameră, se înțelege de la sine că nu ne cunoaștem. Dă-i întâlnire lui Wilson peste o oră. Găsește un mod de a-i sustrage telefonul, apoi ține-l ocupat 10 minute. Atât îmi trebuie. Cu o mică marjă de eroare.

Mateo achită nota și se ridică.

O jumătate de oră mai târziu, Janice se întorcea discret în camera ei.

*

La prânz, Wilson se prezentă la recepția hotelului. Janice îl aștepta în sala de mese încă pustie, așezată la o masă de lângă ușă. Mateo stătea la masa vecină.

— E amuzant, comentă Wilson, ducând ceașca de ceai la buze, credeam că v-ați cazat la un hotel mai luxos.

— Luxul este atât de supraevaluat în zilele noastre! oftă Janice. Nimic nu-i mai exotic decât ceea ce este autentic, nu vi se pare?

— Ba da, categoric, îngăimă tânărul.

— Pot să semnez actele? Aș vrea să transfer fondurile după-amiază.

Wilson se aplecă să-și ia geanta, Janice profită și-i șterpeli telefonul pe care-l pusese pe masă. Lăsă telefonul să-i alunece în poală, apoi pe podea. Când tânărul se îndreptă de spate, Janice împinse telefonul cu piciorul spre Mateo, care îl culese, apoi se ridică de la masă și porni cu pas calm spre ieșire.

Mateo urcă în camera lui, deschise servieta pe pat, luă instrumentele necesare ca să deschidă carcasa telefonului,

descoperi coprocesorul, îi identifică modelul și îl plasă sub laser. Trei minute se scurseseră de când plecase din sala de mese. Încă două minute și străpungerea era gata. În vreme ce virusul se transfera, Mateo își privea cronometrul. După 120 de secunde, puse la loc cipul și închise capacul telefonului. Totul durase nouă minute, un veritabil succes, chiar dacă recordul stabilit în laboratorul lui din Roma nu fusese doborât.

În acest timp, Janice își folosea întregul farmec ca să-l țină ocupat pe Wilson. Dorise să citească atent documentele aduse de el, scuzându-se că nu înțelege anumite pasaje. Wilson o liniștise, explicându-i că era vorba doar despre condiții bancare clasice.

Rămasă fără argumente, se pregătea să semneze. Tânărul Wilson își ținea respirația. Însă Janice ridică vârful stiloului de pe hârtie și-l întrebă care va fi strategia de investiții dacă ea mărea de 10 ori suma în lunile următoare. Wilson dădu să răspundă, însă chiar atunci Mateo își făcu apariția și întrebă dacă cineva pierduse mobilul pe care-l găsise pe jos. Wilson aproape că i-l smulse din mână și-i mulțumi călduros.

Mateo se întoarse la ziarul lui.

Janice parafă și semnă actele, încântată că poate să transfere fondurile până la sfârșitul zilei, afirmă ea. Apoi îi dădu de înțeles tânărului că se poate retrage. Wilson plecă după ce-i sărută mieros mâna.

Roma

Seara precedentă, Ekaterina făcuse cale-ntoarsă chiar înainte să pornească spre hotelul Inghilterra. Mesajul primit în momentul plecării o determinase să urce înapoi în apartamentul lui Mateo și să deschidă calculatorul. Găsise un document trimis prin mesageria Grupului. Ea, care se lăuda că poate să-și identifice toți prietenii după exprimare, se pomenise dezarmată în fața stilului:

9H-FCE

Un cod care o lăsase perplexă. Îl întrebase pe Vital dacă are

idee despre semnificația lui. Răspunsul îi parvenise câteva secunde mai târziu, după ce Vital făcuse câteva investigații. Era numărul de înmatriculare al unui avion privat. 9H reprezenta indicativul rezervat avioanelor malteze.

La rândul său, Vital o întrebase care e motivul solicitării ei. Ekaterina dedusese că nu Vital îi trimisese mesajul. Apoi prietenul ei o informă că respectivul Falcon 900 decolase de la New York și aterizase la 19 la Reykjavik.

— Ești sigur?

— Mișcările aeriene sunt urmărite cu luneta de pasionații de aviație. Sute de astfel de oameni recopiază fiecare plan de zbor în baze de date online.

— De ce ar face un aparat maltez legătura între Statele Unite și Islanda?

— Numeroase cargouri sunt înmatriculate în paradisuri fiscale unde nu aruncă niciodată ancora. Asta nu le împiedică să bată în lung și-n lat mările pământului în timp ce armatorii scapă de impozite. Miliardarii își cumpără avioane particulare sub acoperirea unor societăți offshore. Dar ce ne privește asta pe noi?

— Poți să afli cine era la bord?

— Cine sau ce… Posibil să fie vorba de o încărcătură, deși să transporți niște pachete cu un aparat așa luxos e o risipă enormă. O să mă uit pe lista pasagerilor, aici e imposibil să trișezi, lista e dată serviciilor de frontieră și trebuie să corespundă cu pașapoartele prezentate la îmbarcare.

— Listele de genul ăsta sunt publice?

— Nu, dar sunt înregistrate la aeroportul de plecare și de sosire. Îți dau adresa IP a serverului de la Reykjavik, după aia te descurci, nu-mi văd ceafa de muncă. Datele de la German Bank vin în pachete și Janice mi-a dat teme de făcut pentru mâine.

Imediat ce primise informațiile, Ekaterina atacase serverul aeroportului islandez, dar îi trebuiseră aproape trei ore ca să-l spargă.

Printase lista, descoperise identitatea pasagerului care traversase Atlanticul în Falcon și considerase util să-l deranjeze iar pe Vital.

— Ce mai e? protestase acesta.

— Poți să-mi obții lista avioanelor care au plecat de la Reykjavik astă-seară sau care vor decola mâine la prima oră?

— De ce nu-i ceri asta lui Mateo? Munca lui e mult mai importantă decât a mea?

— Pentru că-și petrece noaptea într-un hotel la Heathrow și are nevoie de odihnă pentru ce-l așteaptă mâine.

— El te-a lansat pe pista asta?

— Probabil, înainte să ia avionul spre Londra.

Vital partajă ecranul pe dispozitivul Ekaterinei.

— A6-GST, un alt Falcon, înmatriculat în Emiratele Arabe Unite, a decolat la 19:20 în direcția aeroportului Ciampino – Giovan Battista Pastine.

— Care se află lângă Roma, presupun.

— Presupui bine. De ce? Cine e la bordul acestui avion?

— Kich.

— Kich al nostru?

— În persoană. Magnatul american al industriei cărbunelui și petrolului, proprietar a 200 de ziare locale populiste.

— Suspect… Falcon 900 poate să parcurgă 7.500 de kilometri fără să realimenteze, cu 1.000 de kilometri mai mult decât distanța dintre New York și Roma.

— Și-atunci de ce Kich a schimbat avionul la Reykjavik? se întrebase Ekaterina. A stat acolo doar 20 de minute.

— Marile întreprinderi duc un război comercial fără milă. Să descopere intențiile și proiectele concurenței face parte din arsenalul lor. Recurg la serviciile unor agenții specializate care urmăresc deplasările patronilor importanți la fel cum am făcut noi astă-seară. Dacă președintele-director general al unei firme mari se îndreaptă brusc spre o destinație neobișnuită, asta poate să indice că se pune la cale ceva, semnarea unui contract gras sau o achiziție. Reykjavikul nu-i un oraș unde se tratează afaceri, Kich a vrut ca destinația lui finală să rămână necunoscută, până va fi prea târziu ca să-și mai facă griji. Mai avem de aflat ce caută în Italia.

— Am o vagă bănuială, aș paria chiar pe hotelul la care o să tragă, afirmase Ekaterina. Totuși, n-are niciun sens. Poți să-mi

dai acces la bazele de date? Aș vrea să verific ceva.

— Care e bănuiala ta vagă?

— Dacă ai fi mai atent la întâlnirile de pe forum, ai ști.

— Kich vrea să conspire cu papa? E absurd, papa n-o să-l primească în veci.

— Habar n-am, dar recunoaște și tu că e tulburătoare coincidența dintre ce am descoperit eu la Villa Borghese și misterioasa călătorie a lui Kich.

Vital își împinsese fotoliul în spate, un tic care se manifesta atunci când simțea că e pe cale să descopere ceva, fără să știe exact ce. Se oprise în fața altui terminal și începuse să tasteze cu toată viteza.

— Mai ești acolo? întrebase Ekaterina îngrijorată.

— Arborele care ascunde pădurea! Și dacă Baron a organizat nu una, ci două întâlniri?

— Kich să vină pentru o întâlnire cu misteriosul vizitator care solicită o audiență la Sanctitatea Sa?

— Exact, iar întâlnirea lor probabil că e iminentă. Îți trimit ce mi-ai cerut, trebuie să luăm la puricat lista cu toate zborurile private care aterizează la Roma în noaptea asta sau mâine, e o grămadă de lucru chiar și pentru doi oameni.

— Atât de multe avioane particulare există?

— Peste 5.000, și nu sunt făcute să rămână prinse-n cuie la sol, rotațiile lor ne multiplică problema. După ce le inventariem, trebuie să facem rost de listele cu pasageri.

Ekaterina și Vital își petrecuseră o bună parte din noapte căutând să stabilească identitatea celei de-a treia persoane. La primul licăr al zorilor, Ekaterina luă legătura cu Vital, tremurând de surescitare.

— Urăsc ideea că l-ai găsit înaintea mea, mărturisi el.

***

— *Cine era a treia persoană?*

— Natan Kelner.

— *Ginerele președintelui Statelor Unite?*

— În persoană.

— *Ce căuta la Roma?*

— Ekaterina era pe o cale greșită, întâlnirea dintre Kelner și papă nu avea importanță pentru Grup. Era o simplă vizită a unui emisar ce spera să convingă Vaticanul să-l primească pe președinte cu mare pompă. Se apropiau alegerile, Casa Albă voia să-și sporească influența asupra evangheliștilor americani și a numeroșilor credincioși. În ciuda rangului său, președintele Statelor Unite nu era în grațiile papei Francisc. Stigmatizarea minorităților, sacrificarea celor mai defavorizate categorii, comportamentul exagerat al președintelui, incitarea repetată la ură, rasismul lui, negarea schimbărilor climatice și favorurile acordate marilor poluatori ai planetei, fără a mai pune la socoteală corupția generalizată ce domnea la Washington, nu le înlesneau relațiile.

— *Și ca s-o ghidați pe Ekaterina în direcția corectă, ați făcut să-i parvină informațiile despre avionul în care se urcase Kich?*

— Trebuia neapărat să se intereseze de el.

— *Cunoșteați motivul călătoriei lui?*

— Da, după ce aflasem de târgul pe care-l încheiase cu Baron.

— *Cum?*

— Spionându-i mesageria criptată. Vă asigur că nicio informație care circulă pe net, nici măcar cele considerate la adăpostul unor sisteme de securitate specializate, nu este inaccesibilă pentru cel care se străduiește s-o descopere. Inteligența atacului nu stă în modul de operare, ci în ceea ce se obține prin el. Toate agențiile guvernamentale occidentale, de la ministere la servicii de informații interne și externe europene, americane sau australiene, sunt infectate cu viruși în hibernare care le supraveghează constant. Rușii și chinezii sunt excelenți în domeniul ăsta. Autoritățile par să nu știe sau, neputând să identifice acest rău și să-l înlăture, se prefac că nu știu.

— *Rușii au acces la site-uri guvernamentale americane?*

— Scandalul nu va izbucni în mandatul actualului președinte, dar de fapt întreaga administrație americană este la discreția lor, chiar și spitalele sunt prinse în capcană.

— *Să revenim la Kich. Ce voia să obțină de la Kelner? Și ce târg*

încheiase cu Baron ca să-și atingă scopul?

— Voia să-și sporească bogăția întinzându-și imperiul. Un drept de foraj și de extracție a petrolului pe toată coasta unei rezervații naturale din Alaska, adică peste patru milioane de hectare, luate din pământurile sacre ale Arctic Național Wildlife Refuge. Un teritoriu deopotrivă bogat în petrol și în specii de animale și ecosisteme rare. Trebuia deci să intervină Casa Albă și să ridice măsurile de protecție în vigoare. Kich reușise deja să transforme SB-33 în lege ce incriminează orice formă de protest împotriva industriei petrolului, a plasticului și a cărbunelui, declarate „infrastructuri capitale”. Manifestanții care i se opun riscă de-acum o pedeapsă de șase luni de închisoare și o amendă de zeci de mii de dolari. Exact ce trebuie, ca să ruineze asociațiile locale de protecție a mediului. Admit că Kich este un veritabil geniu al răului.

— *Dar Kelner ce avea de câștigat?*

— Bani, mulți bani, zeci de milioane de dolari vărsate în casieriile comitetului de realegere a socrului său, împrumuturi nerambursabile pentru el, care să-i refinanțeze operațiunile imobiliare, și sprijinul necondiționat al vastei rețele de ziare locale și regionale al cărei proprietar e Kich.

— *Kelner solicita, pe de-o parte, binecuvântarea papei și, pe de alta, sacrifica mii de specii în pericol?*

— Călătoria lui poate fi descrisă pe scurt și așa.

— *Grupul urma să-i contracareze planurile?*

— Poate indirect, nu aveam nici noi cum să fim pe toate fronturile. Un incident diplomatic ușor, apărut dintr-o conversație întâmplătoare, s-a dovedit foarte prețios pentru noi. Kich a făcut gafa de a nu-l invita pe Baron la întâlnire, ceea ce l-a înfuriat la culme pe acesta și l-a împins să comită o gravă greșeală.

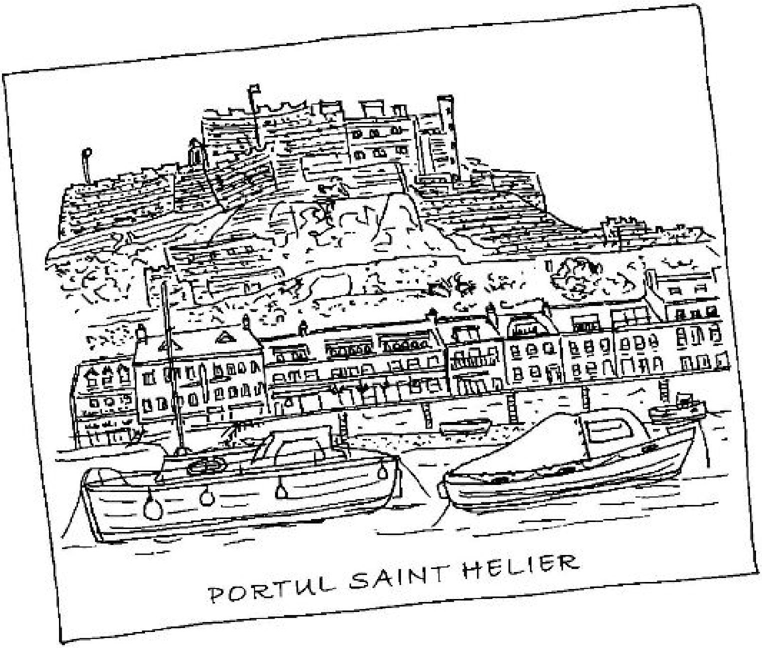
PORTUL SAINT HELIER

21.

Ziua a noua, Roma

Ekaterina abia dacă dormise câteva ore, incapabilă să-și deconecteze creierul, potrivit formulei consacrate pentru tratarea insomniilor. Proiectul lui Kich îi provoca o stare de agitație și cele aflate despre Kelner nu o calmau deloc. Se dăduse jos din pat de mai multe ori să fumeze la fereastră. Mateo detesta mirosul de tutun.

Imediat ce se trezi, vru să-l sune și să-i povestească ce descoperise în cursul nopții, însă renunță de teamă să nu-l deranjeze în plină operațiune la Jersey. Și-ar fi dorit să fie lângă el, însă și ea avea ceva important de făcut.

Dacă Kich și Kelner se întâlneau într-un salon liniștit de la Inghilterra, avea să-i înconjoare o armată de bodyguarzi. Încercarea de a te strecura printre ei ar fi însemnat sinucidere curată. Iar dacă întâlnirea s-ar fi produs la consulat, ar fi fost și mai rău. Dar nici să stea și să se frământe nu ducea la nimic. Doar un lucru îi trecu prin minte, să se posteze undeva în preajma hotelului și să improvizeze ceva la momentul oportun… o acțiune pe care Mateo ar fi considerat-o iresponsabilă.

Ekaterina își luă echipamentul și părăsi apartamentul.

Ziua a noua, Berlin

În seara precedentă, Mateo își oferise o cină solitară și cam multă băutură.

Închis în camera lui, cu o mahmureală cum nu mai încercase de mult, voia să verifice dacă virusul e activ. Fluxul de date ce curgea spre donjon îl liniști. Era prea devreme să se bucure de victorie, dar, după ce făcuse Cordelia la Londra și cu condiția ca Janice și Mateo să reușească, centrele media și financiare ale fiarelor aveau să se afle curând sub o permanentă supraveghere. Ba mai mult, rootkitul lui Vital îi permitea Grupului să dea comenzi calculatoarelor, să scrie e-mailuri și să aibă acces la documente sensibile, pe care apoi să le divulge. Grupul urmărea

nu doar să semene dezordine în rândul fiarelor, ci și să descopere scopul proiectului lor ca să-l contracareze și să provoace căderea cât mai multora dintre ele.

Diego își pregăti geanta de voiaj și-și rezervă un bilet la primul zbor spre Madrid. Primi un mesaj de la Flores, care ardea de nerăbdare să-l revadă, aproape tot atât cât bucătarul-șef de la restaurantul lui.

Pe drum spre aeroport, primi un alt mesaj, care-i dădea planurile peste cap:

Întâlnire la Kiev.

Diego îl sună pe Vital, care nu-i răspunse, apoi pe sora lui.

— Și tu te întorci la castel?

— N-aș avea nimic împotrivă, dar n-am fost invitată. În orice caz, conducerea s-ar îngrijora dacă aș lipsi de la birou după atacul de la *Daily Time.*

— Probabil de aceea nu ți-a propus Vital să vii.

— Probabil, oftă Cordelia. Și dacă nu?

— Ai idee ce vrea de la mine?

— Poate moare de dorință să-i vorbești despre mine, oricum nu mă deranjează, de vreme ce nu poți să-i spui decât lucruri bune.

— Cordelia, fanteziile tale sentimentale sunt amuzante, dar…

— Cine zice că e o fantezie?

— Pot să te întreb ce găsești la el?

— În afară de inteligența ieșită din comun, de carapacea de om posac sub care se ascunde o pasăre rănită, de farmecul și de umorul lui, nu văd nimic.

— De acord, o să-i spun toate lucrurile bune pe care le cred despre tine. Unde dormi?

— Nu la mine acasă, ți-am promis, am găsit un hotel mic, fără pretenții, minți ea cu nerușinare.

— Dacă ai fi văzut camera mea de la Berlin… În regulă, o să te sun de la castel, fii prudentă!

— Întotdeauna sunt. Și tu nu te apleca peste hublou.

Diego închise, gânditor.

Ziua a noua, Jersey

Instalați în camera lui Janice, cei doi complici pândeau pe laptopurile lor sosirea semnalului. Planul elaborat de Mateo trebuia să se deruleze în două faze. Imediat ce Wilson intră în biroul lui, smartphone-ul i se conecta la rețeaua Wi-Fi rezervată personalului băncii. Mateo preluă controlul, confirmat de semnalul de pe ecranul lui. Scană adresele IP ale tuturor aparatelor conectate la rețeaua JSBC. Camere video, cititoare de legitimații de acces pentru ușile securizate, terminale informatice și, ceea ce îl interesa cel mai mult, imprimantele… echipamente rareori schimbate, cărora fabricanții și utilizatorii uită adesea să le actualizeze programele, creând breșe de securitate la care visează orice hacker.

Mateo o identifică rapid pe cea care îi convenea, o veche imprimantă laser legată la o priză RJ45, grație căreia rootkitul lui Vital pătrunse în rețea. După două minute, se răspândea deja, contaminând toate computerele și urcând până la serverul central. JSBC era prinsă în capcană. Janice îl anunță pe Vital că operațiunea reușise.

Mateo părăsi primul hotelul, Janice, o oră mai târziu. Pe terminalul aerodromului din Jersey, se prefăcură că nu se cunosc și se instalară departe unul de altul în avionul care-i ducea la Londra.

Drumurile lor se despărțiră la Heathrow. Nu riscară să-și spună la revedere, din cauza camerelor de supraveghere. Janice luă taxiul spre centrul Londrei, Mateo schimbă terminalul ca să se îndrepte spre Roma. În sala de așteptare, o sună pe Ekaterina și se bucură s-o găsească veselă. Kich se afla în oraș pentru a se întâlni cu Natan Kelner, îl informă ea.

— Soțul lui Barbie? întrebă Mateo, stupefiat.

— Sau ginerele rățoiului oxigenat, dacă preferi.

— În ce scop?

— Ajung și acolo, răspunse Ekaterina, care fierbea de nerăbdare.

Îi povesti cum își petrecuse după-amiaza stând la pândă în

preajma hotelului.

— N-am căscat atâta gura la vitrine în viața mea, continuă ea. Am rezervat pentru tine noutatea informației, pe urmă le spun și celorlalți. De data asta, ai interesul să mă feliciți, inclusiv pentru modestie, admit, dar e ceva atât de uriaș!

Ekaterina știa că Mateo se îngrijorează pentru riscurile la care ea se expusese și simțea o plăcere răutăcioasă să-l lase să se frământe, dar, în final, entuziasmul învinse.

— Relaxează-te, n-am încercat să mă apropii de ei. Era imposibil, deși ideea asta nebunească mi-a trecut prin minte. Kelner se deplasează sub pază, securitatea în jurul hotelului era întărită la maximum. Bariere la intrare, polițiști în uniforme la intersecții, alții în civil, în mașini obișnuite, și patru agenți de la serviciile secrete americane care-l încadrau. Bodyguardul lui Baron părea un junior pe lângă ei. Atâta tevatură a stârnit curiozitatea unor gură-cască, oamenii s-au strâns în spatele barierelor, sperând să zărească vreo vedetă din showbiz. Am mulțumit cerului pentru prezența lor și m-am furișat printre ei. Kelner a sosit la scurt timp după Kich. De necrezut ce urât e omul ăsta! Și, ține-te bine: după 10 minute, îl văd pe Baron ieșind din hotel, furibund, chiar mai aprins la față decât de obicei. S-a dus glonț spre Mercedesul lui, niciodată n-am auzit o portieră trântită atât de tare. Întâlnirea de la hotel a durat o jumătate de oră, după care Kelner a plecat cu surle și tobe. Barierele au fost îndepărtate, mulțimea s-a împrăștiat dezamăgită, apoi a venit rândul lui Kich, care a plecat mai discret, doar cu șoferul lui. Pe moment, am fost și eu dezamăgită, după cum bănuiești.

— O să pierd avionul.

— Zi-mi mai bine că trăncănesc prea mult.

— Nu, însă tocmai s-a făcut apelul pentru îmbarcare.

— Urmarea merită să pierzi avionul. De fapt, nu, mor de dorință să te văd.

— Pe bune?

— Da, așa că aleargă spre poartă și lasă-mă să continui! Mi-am zis că, în afară de a fi văzut bărbia triplă a lui Kich și permanentul lui Kelner, nu obținusem mare lucru pierzând

atâta vreme pe-acolo. Dar… brusc, Baron reapare, cu un aer hotărât și deloc nervos. Aștept, îi accesez telefonul și copiez tot ce conține, grație spyware-ului tău. De fapt, eu trebuie să te felicit pe tine, fiindcă n-aș fi descoperit nimic dacă nu mi-ai fi trimis ieri numărul de înmatriculare al avionului particular. Puteai totuși să fii mai explicit, aș fi câștigat timp. Pe scurt, odată transferul efectuat, m-am întors acasă și am decriptat datele. Am găsit o înregistrare suculentă. O s-o asculți diseară, dar, în mare, poate fi auzit Baron cum îi întâmpină pe Kelner și pe Kich, cum face prezentările, urmează câteva formule de politețe, apoi Kich îi cere lui Baron să-i lase singuri. „Întrevederea noastră nu privește pe nimeni altcineva”, îi explică Kich. Baron se ofuschează, le aduce aminte că întâlnirea are loc datorită lui, însă Kelner îl pune la punct și îl roagă să iasă.

— Baron înregistra întâlnirea?

— Da. Furios că a fost îndepărtat, și-a lăsat mobilul acolo ca să asculte totul mai târziu. Nu știu cum s-a descurcat să-l ascundă, dar a reușit.

— Și ce-ai aflat? întrebă Mateo, agitat.

— Jură întâi că te urci în avion!

— Continuă!

— Conversația lui Kich nu prezintă mare interes pentru noi. Îi propune lui Kelner să contribuie cu circa 50 de milioane de dolari la cheltuielile de campanie ale președintelui și promite sprijinul rețelei sale de ziare, care îi vor copleși pe cititori cu scandaluri inventate despre contracandidatul său. Kelner, prudent, îl întreabă ce vrea în schimb. Răspunsul e clar, un ordin executiv care să autorizeze forajul petrolier într-o rezervație naturală din Alaska. Kelner nu vede nicio problemă, Agenția pentru Protecția Mediului e condusă de unul de-ai lor. Speciile pe cale de dispariție și rezervația vor fi scoase de pe lista celor protejate. Precizează că, în genul ăsta de afaceri, e de dorit să fie plătiți și câțiva aleși locali, ca să accepte asemenea măsuri și să-i încânte cu locuri de muncă pe votanții lor. Apoi Kich simte că pe Kelner îl preocupă ceva și-l întreabă ce anume. Kelner mărturisește că BlackColony, fondul de investiții al lui

Schwarson, a investit într-o vânzare de arme masivă către Arabia Saudită, care riscă să fie blocată de Congres din cauza genocidului yemeniților. „Cui îi pasă de yemeniți?” bodogăne el. Kich sugerează să-i ceară unui prieten de-al său să intervină. Un anume Goldzig, apropiat al prim-ministrului israelian, care ar putea accelera ratificarea tratatului de pace cu saudiții. Interesat, Kelner îl îndeamnă să-și dezvolte ideea, adăugând că, după mutarea ambasadei americane la Ierusalim, Netanyahu îi datorează asta. Kich susține că, dacă planurile de acțiune s-ar suprapune, un asemenea acord istoric ar reduce la tăcere Congresul. Cireașa de pe tort, socrul lui ar putea pretinde Premiul Nobel pentru Pace la care visează de când l-a obținut predecesorul lui. Kelner vrea să știe ce ar cere Goldzig în schimbul unui astfel de serviciu. Aici e ceva mai misterios, Kich răspunde: „Același lucru ca pentru operațiunea 666”. Apoi ciocnesc și își strâng mâinile înainte să se despartă.

— Securizează înregistrarea și șterge-o imediat din mobilul tău. Dacă Kelner a aflat că există, nu mai dau doi bani pe viața lui Baron.

— Dimpotrivă, Baron are acum dovada traficului de influență. Îi are pe amândoi la mână, tipul ăsta e cel mai viclean om pe care-l cunosc.

— Pofta de putere a fiarelor e așa de mare, că sunt gata să se sfâșie între ele.

— Vrei lista oligarhilor ruși care au fost otrăviți în ultimii ani? întrebă Ekaterina pe un ton ironic.

— Cum ajung, ne apucăm să studiem operațiunea 666.

— Dacă vrei tu. Dar oricum operațiunea a avut deja loc, de vreme ce Kich vorbea despre ea la trecut. Te-ai urcat în avion?

— Îmi ocup locul, răspunse Mateo, aranjându-și bagajul în spațiul de deasupra capului. Dar cum ai făcut să interceptezi mobilul lui Baron, fără să pui piciorul în hotel?

— Ah, asta! zise nemulțumită Ekaterina. Uneori ne complicăm viața degeaba. Cât l-am așteptat pe Kelner – și crede-mă că nu puțin –, am observat o antenă de telefonie mobilă pe acoperișul hotelului. Mică, folosită probabil doar pentru a asigura semnal într-o zonă restrânsă. Am forțat accesul

și apoi am scanat toate telefoanele mobile conectate la ea. Am listat numerele, am găsit 12 prefixe italiene, două germane, trei britanice, unul francez și… unul american! În rest, te scutesc de abc-ul meseriei.

— Jos pălăria! exclamă Mateo.

— Era și timpul s-o spui, replică Ekaterina, jubilând.

— Stewardesa închide ușa, trebuie să întrerup convorbirea. Ajung peste două ore și 40 de minute. Mă arunc într-un taxi și ne vedem la apartament.

Imediat ce Mateo închise, Ekaterina se repezi în dormitor. Și ea se pregătea să sară într-un taxi, consemnele de securitate nu mai aveau nicio importanță.

În timp ce se îmbrăca – schimbă trei ținute până să găsească una care să-i placă –, își dădu seama că nu întâmpinase niciodată pe cineva care se întorcea dintr-o călătorie. I se părea ceva atât de nou, încât își simțea inima bubuindu-i în piept.

*

Zborul Alitalia își începea coborârea. Privind pe hublou luminile Romei, Mateo se gândea la ce îi povestise Ekaterina. Îl încurca un detaliu: nu trimisese niciodată un mesaj cu numărul de înmatriculare al vreunui avion. Ar trebui să discute cu ea despre asta… dar, mai târziu, nu în momentul revederii, își spuse el.

Seara a noua, Londra

Janice intră în camera Cordeliei de la Connaught Hotel.

— Vrei să bei ceva? Șampanie, whisky, în minibar avem orice-ți poftește inima.

Îi luă bagajul și îi întinse cu nonșalanță meniul de la room-service.

— Probabil că mori de foame, nu?

— Ai văzut prețurile? Dacă-ți închipui că, din salariul meu de jurnalistă, pot să-mi permit serviciile dintr-un hotel de lux… zise Janice neliniștită.

— Știu, e absolut indecent, dar de vreme ce plătește industria

farmaceutică… Și i-am promis fratelui meu că nu le cheltuiesc banii decât pentru misiunea noastră, așa că-ți propun să trecem la treabă imediat ce mâncăm.

Cordelia luă telefonul de bachelită ce trona pe noptieră și dădu comanda.

Janice făcu o baie îndelungată. Cordelia îl primi pe *maître d'hotel* care le aduse mâncarea și achită nota cash, lăsând și un bacșiș generos.

După ce Janice, în halat, se așeză la masă, începură să discute despre viețile lor din afara Grupului, despre iubirile lor, cele efemere și cele care contaseră. Cordelia vru să afle cum decurgeau zilele lui Janice la Tel Aviv, ce făcea în timpul liber. Janice îi descrise casa din Florentin, îi povesti despre prietenia deopotrivă prețioasă și tumultuoasă cu David, colocatarul ei, cu care îi plăcea să se tachineze și să se ciondănească, îi vorbi despre Efron, despre momentele când se închidea ediția și Efron devenea insuportabil, însă era cel mai bun redactor-șef din lume, exigent, dar cu o inimă de aur. Lui Janice îi era imposibil să vorbească despre el fără să se gândească la Noa. Chiar și mai greu era să se refere la prietena ei, fără ca lacrimile să-i umple ochii. Apoi jurnalista din ea ieși la suprafață și o bombardă pe Cordelia cu întrebări. De ce părăsise Madridul, cum se desfășura viața cotidiană a unui expatriat, cum ajunsese să lucreze pentru o agenție de securitate informatică, ea și Diego fuseseră mereu așa de apropiați, cum își petrecuseră copilăria în Spania? I-ar fi plăcut și ei tare mult să aibă un frate sau o soră…

Potopul de întrebări o făcu pe Cordelia să zâmbească. Îi acoperi lui Janice gura cu mâna, ca să apuce să răspundă.

— Ne petreceam verile în casa bunicilor. Tata și mama munceau pe rupte ca să facă față cheltuielilor lunare. Se temeau că nu se ocupă suficient de educația noastră și își compensau absența printr-un exces de severitate. Eu mă bucuram de anumite privilegii pe lângă tata, din care făceam cam tot ce voiam, însă cu Diego erau mai duri. La Cordoba, lucrurile stăteau altfel, eram liberi. Diego era un băiat fericit, deschis, însă avea un comportament mai reținut, ca tata. De mic a avut o percepție profundă asupra binelui și a răului, asta îl deosebea

de copiii de vârsta lui. Când și-a rupt mâna fiindcă se jucase prostește pe o scară în hambar, n-a vărsat o lacrimă, deși suferea ca un martir, însă când bunicul a tăiat o vită care nu se mai putea ține pe picioare, a plâns cu lacrimi cât pumnul. Eu mă înhăitam cu puștanii din sat, cu care îmi petreceam după-amiezile, însă Diego prefera să stea deoparte. Într-o zi, bunica a cumpărat un calculator vechi și i-a explicat soțului, care nu-i înțelegea utilitatea, că-și puteau face cumpărăturile cu el fără să mai trebuiască să se deplaseze. Un adevărat mister în ochii bunicului, pentru care shoppingul reprezenta doar ocazia de a-și plimba soția cu mașina lui frumoasă la care ținea aproape la fel de mult ca la ea. Diego a fost fascinat când a descoperit ce poți face cu o tastatură. Și-a deschis sufletul în fața lumii când a intrat pe web. Mai întâi, i-au trezit interesul caracterele și simbolurile speciale HTML din spatele site-urilor pe care le vizita. Îmi explica întruna că e vorba de un nou limbaj, mult mai folositor decât germana pe care o învăța obligatoriu la școală. Și insista să-i acord și eu atenție, îmi spunea că așa am putea să comunicăm între noi în secret. Învățând programare, am avea un mijloc să scăpăm de interdicții. Libertatea stătea în vârful degetelor noastre, cu condiția să știm pe ce taste să apăsăm. Lui îi datorez faptul că am învățat programare. Fără glumă, el mi-a dat virusul. Ne-am înscris la cursuri de informatică, însă liceul se ferea să instaleze mare lucru pe calculatoare și accesul la internet era redus. Diego a găsit o cale de a ocoli blocajele, a instalat o conexiune proxy ce direcționa traficul pe un server aflat la distanță. Puteam să navigăm oriunde voiam. Isprava lui ne-a schimbat amândurora viețile. În fiecare săptămână, cu banii lui de buzunar, Diego cumpăra componente ca să-și construiască propriul calculator. La început, părinții noștri n-au găsit nimic de comentat, însă, după un timp, mama s-a îngrijorat văzându-și fiul cum se izolează într-un univers virtual. În mod ciudat, față de mine nu avea neliniștea asta. Tata a instalat cu ajutorul unui prieten de-al său un control parental. Diego a reușit într-o singură zi să-și însușească privilegiile administratorului, primul lui hack. Același prieten de familie a venit să limiteze capacitatea de utilizare a routerului, dar eu l-

am reinițializat și l-am reprogramat în două ore, primul meu hack. Noi doi împreună eram mai puternici decât toți adulții. Apoi eu am nimerit peste forumul unor hackeri care se distrau producând haos pe platforma de mesagerie MSN, foarte populară pe atunci. Principiul consta în răspândirea unui virus ascuns într-o imagine JPEG. Când cineva o deschidea, virusul colecta adresele tuturor contactelor sale și le trimitea automat aceeași imagine-capcană. Urma o reacție în lanț incontrolabilă. Mie și lui Diego nu ni s-a părut interesant. Dar, din forum în forum, am întâlnit alți hackeri care-și împărtășeau descoperirile din plăcere sau ca să epateze. Am învățat de la ei și ne-am perfecționat talentele. Diego nu împlinise nici 16 ani când am pus la punct un program de spart parole. Un virus pe care tontălăul l-a botezat Cordiego. Putea să recupereze ID-urile și să ajungă la toate conturile web ale victimelor noastre. Vizam funcția de completare automată a browserelor, atât de apreciată de cei leneși. Formulele magice erau criptate, dar am găsit rapid unde se stocau cheile lor de criptare. Am făcut o pasiune pentru boți[8]. Cu cât foloseai mai mulți în timpul atacului, cu atât îți creștea cota în ochii hackerilor. Diego avusese o idee genială, să insereze fișiere infectate pe site-urile de torrente ilegale, cred că a reușit chiar să atace un studio cinematografic californian. Nimic atât de grav, încât să atragem atenția FBI-ului, însă ne afundam în hăul criminalității cibernetice. În bezna asta, am zărit o scânteie de lumină și am urmat-o. Găselnița lui Diego m-a ghidat spre o cale proprie. Hackerii erau mari consumatori de produse media piratate, pe care le-am atacat ca să mă distrez. Retransmiteam tot ce găseam pe web, ascundeam în fișierele mele un rootkit și le șparleam descoperirile. Stăteam nopți întregi să caut o metodă de a câștiga putere. Ideea de a acționa de partea bună a forței îl fascina pe Diego, propriile activități îi puseseră la grea încercare simțul înnăscut al binelui și al răului și cred că demersul meu i se părea o formă de izbăvire. Într-o zi, am dat de un articol despre un cercetător care își injectase un virus, un virus adevărat, ca să testeze vaccinul pe care-l pregătea. Asta m-a inspirat. I-am propus lui Diego să ne infectăm noi înșine cu botneții care circulau atunci, precum

Kelihos și Necurs, concepuți să trimită comenzi de la calculatorul unei victime spre o altă pradă, un hackingP2P ce asigura propagarea la infinit. Ne-am alăturat astfel imensei colonii de aparate contaminate în toată lumea. Am dezvoltat un vaccin care mima comportamentul lui Kelihos, îi vorbea limbajul și, ocolind sistemele de protecție ale autorilor lui, îl reprograma să se autodistrugă. Am mapat site-urile publice, am adunat sute de mii de adrese IP infectate și le-am administrat antidotul. Informația a început să circule în agențiile de securitate, pe forumuri se vorbea despre un misterios Robin Hood care eliberase sute de mii de utilizatori din ghearele infractorilor cibernetici. Niciuna dintre agenții n-a aflat cine le făcuse acest serviciu. Eram atât de mândri de noi, încât ne-am apucat să procedăm la fel și cu alte programe malware.

— Nu v-ați atras ura comunității hackerilor? întrebă Janice.

— Oh, ba da! Black Hat căutau prin toate mijloacele să afle cine s-a legat de ei, îngroziți că fuseseră compromiși, dar mai ales ofensați că erau ținuți în șah. Una dintre agențiile de securitate informatică a publicat mesaje anonime pe Darknet, oferindu-i o carieră promițătoare celui sau celei care dezvolta antivirușii și garantându-i anonimatul. Așa am fost angajată de Crystal Eye, nu aveai cum să refuzi salariul propus.

— Diego ar fi putut să te urmeze, de ce a devenit proprietar de restaurant?

— După moartea Albei, a refuzat să se mai atingă de o tastatură. Și avea două pasiuni: programarea și haleala… Diego nu și-a luat niciodată adio de la femeia pe care a iubit-o, dar demonii copilăriei lui n-au întârziat să revină și să-i bată la ușă. Poate să fi contribuit la asta și laptopul pe care i l-am trimis de la Londra.

Seara a noua, Kiev

Diego îl sună pe Vital, după ce trecu de vamă. Nimeni nu-l aștepta, și el nu-și amintea cum să ajungă la castel.

— Aș închiria o mașină, dar trebuie să-mi trimiți coordonatele.

— Ilga te așteaptă afară, în parcare, într-o Lada albastră.

Apoi, Vital închise.

— Începe bine, bombăni Diego, luându-și geanta.

Guvernanta îl întâmpină cu răceala care o caracteriza și tăcu tot drumul. Diego nu-i auzi glasul decât atunci când mașina se opri lângă verandă.

— El e sus, cunoașteți locul. Dacă vă e foame, o să vă aduc un platou cu gustări.

Diego îi mulțumi pentru atenția plină de delicatețe și intră în castel, în timp ce Ilga se duse să gareze mașina într-o magazie veche.

Diego urcă scara și împinse ușa donjonului.

— Ai călătorit cu bine? îl întrebă Vital.

— De ce m-ai chemat?

— Pentru că, atâta timp cât Malik e în Turcia, eu mă lupt cu toată munca și, de la plecarea voastră, îmi face mai puțină plăcere să lucrez singur.

— Serios, Vital, m-ai chemat aici pentru că te simți singur? Știi că am o viață în afara Grupului?

— Uită de ea, deocamdată. Ți-am cerut să vii, fiindcă am nevoie de tine. Datele pe care le primesc de când ai implantat virusul meu la Berlin sunt criptate, o criptare foarte solidă, n-o să-i dau de cap fără ajutor. Malik e cu Maya, Janice și sora ta sunt împreună la Londra.

— Janice e cu Cordelia?

— Ar trebui să învățați să comunicați amândoi! Eu și fratele meu nu avem secrete.

Diego se îndoia, gândindu-se la sărutul al cărui martor fusese în parc, dar alese să-și țină gura.

— Cât despre Mateo, el probabil că se ciugulește cu Ekaterina.

— Se giugiulește, îl corectă Diego.

— În orice caz, avionul lui a aterizat la Roma acum două ore. Nu reușesc să dau nici de unul, nici de altul. Nu face mutra asta, întregul castel e al nostru și jos, în salon, sunt niște lichioruri minunate.

Diego se așeză lângă Vital, în fața unui calculator.

— De unde să încep? întrebă el.

— Cu dosarul ăsta, răspunse Vital, arătând spre un pliculeț de pe ecran.

Diego îl studie minuțios.

— Algoritmul cheii mi se pare relativ clasic, pornește secvențiatorul, o să-l găsească până la urmă.

— Nu, fii atent, o să vezi că e o cursă de șoareci. Cheia am obținut-o deja. E prea ușor de spart, asta m-a pus în gardă. Dacă o folosești, dosarul se șterge. Criptarea este asimetrică. Primul cod este creat de expeditorul mesajului, însă mai există un cod, și doar cel care primește mesajul cunoaște combinația. Cele două trebuie să se potrivească, pentru ca poarta să se deschidă.

— Cine este expeditorul și cine este adresantul?

— Adre… ce?

— Cel căruia îi este trimis dosarul.

— Un angajat de la JSBC i l-a trimis unui tip de la German Bank.

— Ai identificat IP-ul tipului?

— Nu, dar pot să mă apuc de lucru.

— Intră în calculatorul lui, găsește unde a ascuns cheia și ai rezolvat problema.

— Vezi că am făcut bine că te-am chemat?

Vital și Diego munciră împreună ore în șir. Examinară amănunțit hard diskul calculatorului de la German Bank. Nu-și sacrificară degeaba o bună parte din noapte, fiindcă, în loc de o cheie, descoperiră o listă întreagă, cu care puteau să aibă acces la toate informațiile schimbate între cei doi în ultimele luni. Mai mult chiar, pe listă figurau coduri ce permiteau și decriptarea e-mailurilor viitoare.

Diego bătu palma cu prietenul lui. Apoi îi propuse să guste din faimoasele lichioruri, pentru a sărbători victoria. Vital își împinse fotoliul în spate.

— Te simți destul de voinic ca să mă cari?

— Am descărcat hălci de carne mai grele decât tine, amice… de ce mă întrebi?

— Pentru că aș vrea să-ți arăt ceva.

Vital își îndreptă fotoliul spre un ungher al donjonului și ridică o tapiserie ce acoperea o ușă de fier. Dincolo de aceasta,

patru trepte duceau pe acoperiș.

— Mergem? întrebă Vital.

Diego îl ridică în brațe.

Așezați pe acoperișul de ardezie, admirau amândoi cerul negru presărat cu stele.

— Uite, acolo e Polaris, șopti Vital, arătând astrul cu degetul.

— Vii des aici?

— Când vrea Malik.

— Nu aveai nevoie de mine să spargi codurile.

— Nu, răspunse Vital înainte de a se închide într-o tăcere vinovată.

— Vrei să-ți vorbesc despre ea?

— De ce nu…?

22.

Ziua a noua, Istanbul

Malik bău din cafeaua preparată de Kahil; trei lingurițe de zahăr nu-i atenuaseră amărăciunea. Se uita când la Maya, când la fotografia pusă de ea pe masă.

— Și n-ai idee cine este?

— Nici cea mai vagă idee, știu doar că trebuie s-o găsesc.

— Ești conștientă de riscurile la care ne expui? În plus, cu ce ne privește pe noi soarta acestei puștoaice? După tot ce ți-am povestit ieri, crezi că nu avem nimic mai urgent de făcut? se enervă Malik.

— Îmi pare rău că nu am putut să iau parte la aventură și mai ales că am ratat prima întâlnire a Grupului. Dar… „Salvează un copil și salvezi omenirea întreagă." Nu sunt cuvintele mele și totuși, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât le înțeleg sensul. Așa că, în cazul meu, răspunsul e nu, nu am nimic mai urgent de făcut decât s-o găsesc. Nu știu ce altceva să-ți spun, Malik. Poți să consideri că e ilogic, dar nu plec nicăieri până nu rezolv asta.

— Am încercat totul ca s-o determin să se răzgândească, oftă Kahil, dar știi cum sunt femeile…

— Mi-ar fi plăcut, dar nu știu, replică Malik.

— Cinstite vorbe. Nici eu nu știu, altfel aș fi reușit s-o conving. Bun, am pierdut destul timp. Fetița e siriană, măcar de asta sunt sigur, și dacă a izbutit să intre în Turcia, presupun că ai fi fost informată de cei care te-au însărcinat s-o repatriezi.

— Cine sunt comanditarii tăi? interveni Malik.

— Eu ți-am cerut ție să-mi dai raportul despre activitățile tale din afara Grupului? se indignă Maya. Abia dacă știu cine ești. Și cu ce-ar schimba lucrurile dacă ți-aș spune? Oricum, n-o s-o fac. Îți mulțumesc din suflet că ai venit, dar acum ori mă ajuți, ori poți să pleci înapoi la Kiev.

— Vital nu m-ar ierta niciodată dacă mă întorc fără tine, deci nu e ca și cum aș avea de ales.

— După ce terminați cu cearta, îi întrerupse Kahil, poate ne gândim în sfârșit la un mod de a o găsi pe fetiță, ca să se poată

întoarce fiecare la casa lui. O să vă însoțesc, asta nu-i o opțiune – fără mine, n-aveți nicio șansă. Nu-mi pasă dacă mor acum. La vârsta mea, nu refuzi o bătălie de onoare.

Kahil întinse harta Turciei pe masă.

— Comanditarii dumneavoastră v-au trimis la Istanbul, probabil că aici trebuia s-o găsiți. Dar n-ați primit alte instrucțiuni de când ați ajuns, asta înseamnă că planurile au fost date peste cap și copilul a fost obligat să urmeze alt itinerar. Poate chiar a fost dus în altă parte, nu în Turcia, în orice caz, pe altă rută decât cea care vine de la Alep. Granițele de nord-vest ale Siriei sunt închise, iar zona se află sub controlul rușilor, care au încercuit pozițiile strategice abandonate de americani. Mergând ceva mai departe spre est, convoiul fetiței ar îndura loviturile aeriene ale aviației noastre care a bombardat intens Kobane, Ras al-Ain și Qamishli. După informațiile pe care le-am obținut de la niște prieteni sus-puși, singurul punct de trecere se află aici, în extremitatea estică, explică Kahil, punând degetul pe orașul Cizre, din apropierea frontierei.

— E în capătul celălalt al țării, constată cu îngrijorare Malik.

— 1.600 de kilometri, adică 17 ore cu mașina… cu condiția ca Jaguarul meu să reziste. Ne pregătim și imediat pornim la drum.

— Admițând că ajungem la Cizre, că imposibilul se produce și că ne intersectăm cu drumul pe care se află această copilă, ce facem după aceea?

Kahil se apleca iar deasupra hărții și își trecu mâna peste barbă, gânditor. Apoi se uită fix la Maya și îi vorbi pe un ton care nu lăsa loc de discuții.

— La Cizre, aveți două zile la dispoziție s-o găsiți, apoi vă îndreptați spre Georgia, mergeți până la Tbilisi și luați avionul spre Kiev sau Paris.

— De acord, zise Maya. Rămânem două zile și două nopți la Cizre și, dacă eșuez, plecăm spre Tbilisi.

— Mai avem de pus la punct un amănunt, adăugă Kahil. Actele pe care vi le-am dat pot să-l păcălească pe un polițist, dar cu siguranță nu și pe militarii din posturile de la frontieră. Ei

scanează pașapoartele. În fine, o să vedem la fața locului. Am discutat destul, plecăm mâine-dimineață.

BULGARIA
EDIRNE
GRECIA
ISTANBUL
TURCIA

ARMENIA
EREVAN
AEROPORT
KIZILTEPE
CIZRE
KOBANE
ALEP
SIRIA
IRAK

Seara a noua. Kiev și Londra

Diego îi trimisese un mesaj lui Janice, cerându-i să se conecteze pe forum. Avea informații să le comunice… dar nu era exclus să fie doar un pretext pentru ca Vital și Cordelia să poată vorbi.

— Totul e bine la voi? întrebă el.

— Un pic cam înghesuit, răspunse Cordelia, dar *à la guerre comme à la guerre.* Îmi imaginez că voi nu duceți lipsă de spațiu. Spune-mi că te-ai instalat în camera mea fiindcă ți-e un dor teribil de sora ta. Și Ilga? A întrebat de mine?

— Putem să trecem la chestii serioase?

— Știi tu ceva mai serios decât Ilga?

Diego se întoarse spre Vital, privirea lui încremenită de emoție îi dădu lovitura de grație.

— Te las pe tine, îi zise, soră-mea o să mă scoată din minți.

Vital nu așteptă să fie rugat de două ori, puse imediat stăpânire pe tastatură.

— Unele dintre dosarele pe care le-am găsit ne-au atras atenția din cauza sistemului de securitate care le proteja.

— Ce fel? întrebă Cordelia.

— O cheie dublă cu o bombă ce explodează la primul acces care nu e valid. Faptul că o bancă atât de mare e gata să distrugă documente interne spune multe despre natura lor.

— Și ați reușit să ajungeți la dosare? interveni Janice.

— Da! Conțin recipisele unor transferuri de fonduri importante, efectuate regulat între JSBC și German Bank, răspunse Diego. Sunt sume considerabile care nu încetează să circule între cele două instituții financiare. Un soi de cavalerie în sensul bancar al termenului.

— Ce e aia „cavalerie în sensul bancar al termenului"? întrebă sora lui.

— Un proces financiar prin care noile împrumuturi servesc la rambursarea celor vechi, scrise Vital, mândru că poate să-i răspundă.

— Și e ilegal? întrebă Cordelia.

— Da, mai ales când o societate falsă deschide conturi la două bănci. Face un prim împrumut la una și folosește banii ca justificare pentru a lua de la a doua un împrumut mai mare care servește la rambursarea celuilalt. Căpătând astfel o solvabilitate aparentă, cere un al treilea împrumut și mai mare și îl rambursează pe cel precedent… și tot așa.

— De ce să recurgi la astfel de metode, când ești deja atât de bogat?

— Cum reușește președintele Statelor Unite, care se pretinde multimiliardar, care posedă două avioane particulare și o abundență de hoteluri și cluburi de golf, să plătească doar 750 de dolari impozit? Grație îndatorării. Trăiește în întregime pe credit și, cum împrumuturile nu se acordă decât celor foarte bogați, miliardarii sunt obligați să se aranjeze între ei ca să rămână așa.

În timp ce Vital își dădea aere, Janice înțelese cu adevărat mesajul pe care Noa i-l transmisese înainte să dispară. Un mesaj care o tulburase profund când îl descoperise, criptat pe un stick USB lăsat de prietena ei. Janice îl recitise de atâtea ori, că îl știa pe dinafară.

Îl copie pe ecran și îl trimise fără niciun preambul prietenilor ei.

HAL,

Contul pe care l-ai descoperit la Jersey servește drept placă turnantă pentru o nebuloasă financiară mult mai vastă decât tot ce presupuneam noi. Nu e vorba de un virament, nici de două, ci de o mulțime de viramente care se repetă din lună în lună. Aceste transferuri privesc numeroase entități. De câțiva ani, un fond de investiții american, BlackColony, face să treacă prin JSBC sume considerabile. Banii pleacă imediat spre un alt cont la German Bank. Viramente similare, făcute din Rusia, trec prin același cont. Americanii le împrumută bani rușilor, iar rușii le împrumută bani americanilor.

Această metodă le permite să-și desfășoare afacerile pe teritoriu străin, la adăpost de orice pedeapsă. Dar ce afaceri? Și pentru niște sume atât de mari? Încă n-am idee. De asemenea, am descoperit

sume ce par să fi aterizat în Regatul Unit și un nume important asociat cu această afacere. Tom Schwarson este omul despre care făcea cercetări Sarah Weizman, agentul nostru, înainte de a fi asasinată.

Folosește eficient informațiile și distruge-le!

Dacă citești aceste rânduri înseamnă că nu mai pot să te protejez.

Ai grijă de tine! Ești în pericol.

Prietena ta

— Noa le-a înțeles manevrele înaintea noastră și au eliminat-o, conchise Janice.

— Îmi pare rău, tastă Vital.

— Nu atât cât mie, dar îți mulțumesc, răspunse Janice.

— Trebuie să ne concentrăm cercetările asupra rolului jucat de BlackColony și deci asupra lui Schwarson, sugeră Diego.

— Printre altele, dar nu exclusiv, se amestecă Ekaterina care tocmai se alăturase conversației.

— Mateo e cu tine? întrebă Cordelia.

— Da, de ce?

— Așa, fără motiv.

— Faceți opinie separată? interveni Mateo.

— Nu, scuze. În graba mea, am uitat să vă anunț, zise Diego.

— Nicio problemă, am avut eu grijă. E important să existe printre noi cineva pe care toată lumea să se poată baza și mă simt flatată să fiu eu acea persoană, glumi Cordelia. Bun, voi ce-ați găsit?

Ekaterina informă Grupul despre ce aflase urmărindu-l pe Baron, fără a uita să relateze cum pătrunsese în telefonul lui accesând antena rețelei telefonice. Explică până în cele mai mici detalii conversația dintre Kich și Kelner și pactul pe care ei îl încheiaseră. Când menționă codul a cărui semnificație încă n-o știa, Janice o întrerupse.

— 666? Asta îmi amintește de un dosar pe care Noa mi l-a trimis pe ascuns. La momentul respectiv, scrisesem un articol amplu despre această afacere, însă redactorul-șef îl refuzase. Îmi consult acum notițele de pe laptop, rămâneți conectați!

Trecură câteva minute, toți fierbeau de nerăbdare în fața calculatoarelor, cu excepția Cordeliei, care profită de răgaz pentru a se mai servi cu ceva din minibar.

— Gata, am găsit. 666 Park Avenue, cumpărată de societatea lui Kelner în 2007 pentru modica sumă de 1,8 miliarde de dolari, 500 de milioane cash și diferența cu un împrumut. Imobilul de birouri situat pe cea mai prestigioasă arteră din Manhattan trebuia să fie piesa centrală a imperiului imobiliar al familiei. Însă un an mai târziu, au suferit o serie de eșecuri. După crahul din 2008, prețul plătit pentru acest turn era de două ori mai mare decât valoarea lui de piață. Operațiunea se transformase într-un veritabil abis financiar pentru clanul Kelner. De atunci, sunt incapabili să-și achite datoria și trebuie s-o refinanțeze la fiecare scadență. După ce socrul său s-a instalat în Biroul Oval, Natan Kelner, în aprilie 2007, l-a contactat pe prim-ministrul din Qatar, care administrează un fond suveran de investiții. În aceeași lună, a fost organizată la New York o întâlnire cu ministrul de finanțe, însă Kelner a fost refuzat. Qatarul se temea de o anchetă publică pentru conflict de interese, ținând cont de rolul important pe care ginerele președintelui îl juca la Casa Albă de când fusese numit consilier direct. Kelner s-a dus atunci în Dubai. La scurt timp după această vizită, al cărei motiv n-a fost dezvăluit niciodată, președintele Statelor Unite, împreună cu Baron și cu Kelner, a efectuat în luna mai prima sa vizită oficială în Emiratele Arabe Unite; secretarul de stat pentru afaceri externe n-a fost invitat să-i însoțească, lucru de neînțeles și mai ales contrar ordinii afacerilor politice. În cursul călătoriei, președintele, ginerele său Kelner, Baron și un emisar din Emirate s-au strâns la o cină privată. La începutul lui iunie, Emiratele Arabe Unite, Arabia Saudită, Bahrain și Egipt au impus o blocadă militară și economică împotriva Qatarului. Și așa, subit, amenințarea unui război în regiune a prins contur. Secretarul de stat pentru afaceri externe, care nu asistase la acea cină, a cerut imediat ridicarea blocadei, însă, la câteva ore după declarația lui, președintele l-a contrazis și a afirmat că sprijină fără rezerve blocada Qatarului. Congresul nu s-a lăsat înșelat,

Kelner manipulase diplomația americană în scopuri personale, pentru a pune presiune pe Doha ca să obțină împrumuturile din Qatar de care avea nevoie.

— N-a existat nicio anchetă? se indignă Ekaterina.

— Camera Reprezentanților s-a mulțumit să-și exprime reținerile înainte de a trece la altceva.

— De ce ți-a vorbit Noa despre acest dosar?

— La vremea aceea, am crezut că voia pur și simplu să-mi strecoare o anchetă profitabilă. Acum îmi dau seama că se gândea la ceva diferit. Dosarul conținea o informație căreia nu i-am dat atenție. Înainte de vizita oficială în Dubai, Baron, care era pe atunci și consilierul președintelui, îi ceruse lui Schwarson, una dintre fiarele cele mai bogate din lume, datorită fondului său de investiții BlackColony, să organizeze o întâlnire între Kelner și ambasadorul Emiratelor Arabe la ONU. Noa aflase grație unui e-mail interceptat de serviciile secrete israeliene. Schwarson îi scria ambasadorului: „O să vă înțelegeți foarte bine, avem aceeași agendă”. Kelner, Baron, Schwarson desfășurau o diplomație paralelă în slujba propriilor planuri și interese. Asta voia Noa să anchetez. Probabil, pentru că șefii nu-i dăduseră ei aprobarea, de teamă să nu irite Casa Albă. Și povestea nu se oprește aici. La sfârșitul lui octombrie 2017, Kelner pleacă iar în Dubai, de astă dată cu un zbor comercial. Niciun oficial nu este informat, chiar și personalul de la Casa Albă este luat prin surprindere, aflând despre călătoria lui abia când Kelner ajunge la fața locului. La începutul lui noiembrie 2017, Kelner obține un împrumut de 180 de milioane de dolari de la societatea Apollo Global Management ca să refinanțeze o altă operațiune imobiliară, la Chicago. Qatarul este cel mai mare acționar al Apollo Global și împrumutul se dovedește de trei ori superior angajamentelor obișnuite ale societății. La această afacere se adaugă 325 de milioane de dolari, împrumutați de City Bank după ce patronul și totodată directorul ei general a fost primit de președintele american. În ianuarie 2018, secretarul de stat pentru afaceri externe trage semnalul de alarmă, Congresul începe să se trezească pe subiectul manevrelor lui Kelner, acesta își pierde acreditarea „Top Security Clearance”,

care îi permitea accesul la toate informațiile despre afacerile țării. În martie, secretarul de stat e pus pe liber și înlocuit la repezeală cu un om de încredere al președintelui american. Prințul saudit face o vizită oficială la Washington. În mai, președintele ordonă să i se înapoieze imediat ginerelui său acreditarea, în ciuda recomandărilor contrare ale propriilor agenții de securitate națională. Pe 21 iunie, Kelner ia avionul spre Qatar pentru o pretinsă vizită diplomatică. Pe 1 august, societatea care deține 666 Park Avenue își vede casele de bani repuse pe linia de plutire cu un miliard de dolari, încredințați de Qatar. În aceeași zi, Arabia Saudită obține autorizația, până atunci refuzată, de a achiziționa Electric Company, o societate americană deținătoare de tehnologii nucleare sensibile. Kelner s-a descurcat pentru ca toți cei care l-au ajutat să-și primească recompensa.

— Ce cuib de albine! se indignă Vital.

— Îmi plac și mierea, și vocabularul tău, replică prompt Cordelia, dar expresia se referă la viespi, dragul meu Vital.

Și cum Vital rămase fără cuvinte, Diego îi sări în ajutor.

— Baron reunește partidele de extremă dreaptă; PSYOPS intervine masiv pe FriendsNet ca să manipuleze alegerile; Berdoch, Kich și Libidof conduc imperii media; o grupare de politicieni afaceriști și corupți are în rândurile ei, dacă nu chiar în frunte, pe ginerele președintelui Statelor Unite; transferuri de fonduri între ruși și americani; vânzări de arme ce dovedesc existența unei diplomații paralele, desfășurate pe ascuns de toată această lume pentru propriul interes, iar în centrul acestei nebuloase pe care ne-o semnala Noa, se află Tom Schwarson, care domnește peste cel mai mare fond mondial de investiții, și două bănci care fabrică miliarde pentru a le oferi mijloacele să acționeze sub acoperire.

— Toate aceste mănunchiuri de dovezi converg spre ceva mai important decât niște manipulări, oricât de complexe, menite să-i îmbogățească întruna. Ele urmează un plan îndelung elaborat, ceea ce presimțea și Noa. Trebuie să descoperim care este agenda despre care îi vorbea Schwarson ambasadorului Emiratelor Arabe, declară Janice.

Birou de schimb
CASA DE SCHIMB A LUI KAHIL

23.

Ziua a zecea, Istanbul

În biroul său, Kahil făcea pregătirile pentru o călătorie care se anunța pe cât de nesigură, pe atât de periculoasă. Malik îi ceru Mayei să-i povestească în cele mai mici detalii toate cele întâmplate de când sosise la Istanbul. Nu dintr-un exces de curiozitate, ci pentru că voia să înțeleagă de ce oamenii din MIT o urmăreau, cum o reperaseră și ce știau. Malik venise de la Kiev ca s-o ajute și totuși, oricât încerca ea să judece rațional, Maya nu simțea cu el aceeași complicitate pe care o avea cu geamănul lui, și i-o spuse deschis.

— Trebuie să înțelegi că jumătate din timp ai vorbit cu mine, într-un caz din două eu te-am sprijinit în planurile tale de atac.

— Sunteți gemeni identici? întrebă ea.

— Monozigoți, semănăm ca două picături de apă, cu excepția unui detaliu. Mă rog, nu-i chiar un detaliu.

— Cum adică?

— O să-ți explice Vital, și nu încerca să schimbi subiectul.

Maya îi mărturisi totul sau aproape totul. Cum începuse să aibă impresia că o urmărește cineva după ce se instalase la hotel, impresie confirmată pe o străduță de lângă fostul palat de justiție francez; îi povesti cum o ajutase Vital să descopere spyware-ul plasat de agenții MIT într-un toc de ochelari și îi vorbi despre interesul agenților față de o fotografie pe care ea i-o arătase celei pe care o credea prietenă; însă omise să pomenească de avertismentele lui Verdier din grădina consulatului și îi descrise fuga spre frontieră, pe care încercase s-o treacă spre Bulgaria înainte de a se îndrepta spre Grecia.

— Ai scăpat de spyware înainte să-i furi mașina amicei tale?

— Doar am împrumutat-o.

— Se va bucura s-o recupereze. Cât despre polițistul de la benzinărie, te-ai aflat la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, însă, când ți-a văzut pașaportul, și-a dat seama că minți în privința naționalității și probabil că a transmis semnalmentele tale. După care, știind că ești căutată, a pornit după tine. Acum

să sperăm că peruca și actele false vor păcăli pe toată lumea. Ai mai lăsat alte urme?

— Nu, minți Maya, doar geanta cu lucrurile mele.

— Inclusiv laptopul și mobilul.

— Da, recunoscu ea, jenată, dar n-o să poată scoate nimic din ele.

— Greșești subestimându-ți adversarul. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

După ce Malik părăsi camera, Maya observă că laptopul lui rămăsese pe masă. Într-o stare de încordare nervoasă, deschise o sesiune pe un cont de vizitator, verifică dacă sediul lui Kahil dispunea de o conexiune Wi-Fi puternică și tastă în browser adresa IP a laptopului pe care fusese nevoită să-l abandoneze în mașină, pe câmp. Semnalul trimis de ea nu găsi ecou, fapt ce o mai liniști. Tipii din MIT nu reușiseră să-l deblocheze. O măsură de precauție în plus nu strica însă, așa că Maya își trimise un e-mail. Dacă, din întâmplare, cineva încerca să-l deschidă, se declanșa o comandă ce reformata hard diskul și ștergea toate datele.

Apoi Maya închise laptopul lui Malik și se duse să-și pregătească bagajul.

***

— Maya tocmai făcuse o greșeală ce nu va fi lipsită de consecințe atât pentru ea, cât și pentru Grup. Totuși, dacă mă gândesc mai bine la evenimente, cred că, dintre ei doi, adevăratul vinovat e Malik.

— Fiindcă și-a lăsat laptopul pe masă? N-avea niciun motiv să se îndoiască de Maya.

— Ar fi trebuit să aplice propriile sfaturi și să nu subestimeze nimic, mai ales starea de oboseală și de stres în care se afla Maya. Irascibilitatea neobișnuită de care ea dăduse dovadă în mai multe rânduri ar fi trebuit să-l pună în gardă pe Malik. După incident, în ora următoare, șeful serviciilor turce de informații și-a strâns subalternii. A afișat pe ecran fotografia

unui cuplu și a expus situația. Lila și Nadim, soțul ei, liderii unui bastion al rezistentei siriene, erau vânați de forțele lui al-Assad de luni întregi. Cuplul avea o fată, în vârstă de 9–10 ani. O cârtiță, infiltrată în cartierul unde se ascundeau părinții ei, trimisese un mesaj cu câteva săptămâni în urmă, anunțând că fata o să părăsească adăpostul pentru a se refugia în Turcia. Șeful serviciilor de informații le-a explicat oamenilor săi că fata ar fi fost o monedă de schimb prețioasă în raporturile cu rușii, susceptibilă să tempereze relațiile devenite încordate de când armata doborâse unul dintre avioanele lor. Mințea, se ferea să le dezvăluie adevărata valoare a schimbului; dacă Naëlle ar fi fost capturată și încredințată rușilor, a continuat șeful securității turce, părinții ei s-ar fi predat ca să cruțe viața fiicei lor. Dar asta nu era tot, a adăugat el. O femeie care lucra pentru serviciile franceze de informații intrase în Turcia. Fusese reperată în mai multe rânduri, dar activitățile ei nu prezentaseră importanță. Era mai profitabil să fie supravegheată decât arestată. Asta până în ziua când, datorită unui informator, MIT aflase că femeia are o fotografie cu micuța siriană, ceea ce nu putea fi o coincidență. Probabil că și francezii voiau s-o recupereze, cu siguranță pentru a-i proteja părinții. Agenta lor de legătură scăpase de doi inspectori în civil care o urmăreau, la câțiva kilometri de frontiera greacă, și se ascunsese într-o tabără de refugiați nu departe de acolo. Se efectuase o descindere în tabără, dar femeia nu fusese descoperită, iar barajele de poliție din regiune nu dăduseră cele mai bune rezultate. Din fericire, îi găsiseră laptopul în mașina pe care fusese nevoită s-o abandoneze și cineva tocmai încercase să-l acceseze dintr-un cartier de la marginea vestică a orașului. O zonă în care erau birourile unui agent de schimb bine cunoscut forțelor de poliție, încheindu-și expunerea, șeful MIT le-a ordonat oamenilor săi să pregătească o operațiune de interogare.

— *Cum aflaseră serviciile franceze de existența lui Naëlle?*

— Habar n-aveau de ea.

— *Atunci de ce-au trimis-o pe Maya la Istanbul?*

— Eu am convins-o să se ducă în Turcia, infiltrându-mă în telefonul pe care-l folosea ca să comunice cu ei.

— *I-ați întins o cursă și i-ați trădat încrederea… Maya e prietena dumneavoastră, de ce ați procedat așa?*

— Pentru că Maya nu s-ar fi dus niciodată pe teren în cadrul unei operațiuni a Grupului, nu câtă vreme regulile nu fuseseră încă încălcate, și cu atât mai puțin pentru a face un lucru fără legătură cu vreun atac informatic. Nu aveam de ales. Rolul pe care-l juca Maya în afara Grupului și activitățile ei de agent turistic se potriveau perfect cu ceea ce trebuia noi să facem pentru a opri fiarele. Credeți că i-am întins o capcană; dimpotrivă, i-am oferit libertatea de a acționa scăpând de interdicțiile din Grup; putea să renunțe. Am folosit mijloace indirecte, adevărat, dar am făcut-o pentru o cauză dreaptă. Și datorită acestei denaturări, munca ei de mercenar căpăta în sfârșit sens. Istanbulul urma să fie ultima misiune de acest gen pentru Maya și, dacă reușea, avea să valoreze în ochii ei mai mult decât toate celelalte.

— Și *atunci… de ce ați încetat să comunicați cu ea după ce-a ajuns în Turcia?*

— Nu asta intenționam, dar, așa cum presupunea Kahil, itinerarul lui Naëlle se modificase. Trebuia să recalculez totul, să stabilesc care sunt probabilitățile cele mai mari de întâlnire, să identific locul cel mai bun, apoi să coordonez traseele. Toate astea mi-au luat timp.

— *Spuneați despre Naëlle că e cheia pentru a doborî fiarele, informațiile aflate în posesia ei îi puteau salva pe ai săi?*

— Hazardul, atât de des invocat, nu-i decât realizarea unei probabilități dintre atâtea altele. Cu cât probabilitatea e mai scăzută, cu atât realizarea ei pare mai hazardată; totuși, ea nu încetează să existe. Abandonată de toți, Naëlle se gândea că viața ei, ca și a părinților ei, nu conta, însă viitorul lumii libere și al miliardelor de ființe umane depindea de ei trei.

— *În ce fel?*

— Pentru că tatăl ei a reușit s-o scoată din ghetou, pentru că mama ei, printr-un concurs de împrejurări care nu ținea de hazard, a cules informații de o importanță capitală. Pentru că ei doi au luat o decizie crudă, hazardată pentru unii, dar cu atât mai curajoasă, cu cât nu puteau fi siguri de reușită. Am învățat

multe de la ei. N-au făcut niciun calcul, s-au bazat pe speranță. Să speri înseamnă să dai dovadă de curaj. Cât despre Naëlle, destinul o transformase în mesager și era crucial ca ea să ajungă la destinație.

***

Ziua a zecea, Londra

Discuția din cadrul Grupului o aruncase pe Janice într-un abis de gânduri. Se izolase ca să-și recitească notițele. Ceva îi scăpa, așa că derula în minte conversațiile cu Noa: cea de pe terasa cafenelei, când prietena ei descoperise emblema PSYOPS pe coperta unui blocnotes; cea din grădina căminului de bătrâni Tel Hashomer. Atunci menționase Noa numele lui Goldzig? Cine era omul ăsta, apropiat al prim-ministrului israelian, ce rol juca printre cei cu care lupta ea? O singură persoană ar putea să-i ofere informații. De mult ar fi trebuit să-l sune pe redactorul-șef pentru a-l pune la curent cu mersul anchetei. Efron trebuie să fi fost turbat de furie și, când formă numărul, Janice se pregăti să îndure o salvă de reproșuri. Ar fi pariat că o să asculte cinci minute de mustrări înainte să prindă ocazia de a strecura un cuvânt. Pierdu însă pariul.

— Ce vrei? o întrebă Efron de cum răspunse.

— Să-ți dau vești despre mine.

— Janice, te rog, nu mie. De patru zile aștept telefonul tău.

— N-am avut un minut de răgaz. Ce știi despre un anume Goldzig?

— Că nu trebuie să te apropii de el sub niciun pretext.

— De ce?

— E o pradă prea mare pentru tine.

— E felul tău de a-mi spune să fac exact invers?

— Amuzant, dar nu și de data asta. Vorbesc serios, Janice, e un om periculos, iar anturajul lui e și mai și. Tipii ăștia nu pierd timp cu cei care-și bagă nasul în afacerile lor.

— Ce afaceri?

— Vorbind pe ocolite, i se atribuie rolul de intermediar între oligarhii noștri și administrația americană. Are asociați peste tot.

— Ce înțelegi prin „vorbind pe ocolite”?

Se lăsă tăcerea.

— Nu ești prima care face o anchetă pe tema asta, dar n-am putut să publicăm niciodată nimic.

— Ai renunțat tu să publici?

— Riscurile erau prea mari.

— Printre „asociații” lui s-ar număra și BlackColony?

— Ai primit răspuns, dar n-ai prins sensul cuvântului „intermediar” în context. Goldzig ia asupra lui treburile murdare, iar legăturile cu cei de la putere îi conferă imunitate totală. Janice, dacă pe el îl vânezi, renunță imediat!

— Cred că tocmai mi-ai spus mai multe decât speram să aflu.

— Ești insuportabilă! Unde-i articolul în exclusivitate pe care mi l-ai promis?

— Ar trebui să știi ce vrei: să mă opresc sau să continui?

Efron tăcu, Janice îl auzea respirând. Îl cunoștea de prea multă vreme ca să comită eroarea de a-l întrerupe când reflectează.

— Mai ai nevoie de un avans? continuă el.

— De trei zile trăiesc din rezervele personale. A trebuit să iau de câteva ori avionul, să mă cazez…

— Unde ai fost?

— Pe ici, pe colo.

— O să discut la contabilitate, dar trimite-mi ceva cât mai curând. Contez pe tine.

— Întotdeauna ai putut să contezi pe mine. Adevărata întrebare este dacă eu pot să contez pe tine pentru publicare, când va veni momentul.

— O să vedem… când va veni momentul. Încă ceva, ai vorbit cu Noa recent?

Janice strânse telefonul în mână.

— De ce? întrebă ea cu glas gâtuit.

— Mica ta aluzie, atunci când ai fost în biroul meu, m-a pus pe gânduri. După ce-ai plecat, mi-am zis că e timpul să îngropăm securea războiului. I-am lăsat un mesaj s-o invit la prânz, dar nu m-a sunat înapoi.

— Sigur este foarte ocupată, bălmăji Janice.

— Probabil, oftă Efron înainte de a închide.

Cordelia intră valvârtej în cameră, cu brațele încărcate de pachete.

— Dat fiind că mi s-a interzis să trec pe-acasă, a trebuit să-mi găsesc ceva de îmbrăcat. Nu mi-ai simțit lipsa? De ce faci mutra asta?

— Fără motiv. Avem de lucru, vreau să iau la puricat toate transferurile de fonduri și să înțeleg rolul jucat de BlackColony. Tu caută să vezi dacă o parte din bani a aterizat în Israel.

Cordelia lăsă pachetele pe pat și se întoarse spre prietena ei.

— Credeam că vrei mai întâi să vezi ce mi-am cumpărat, dar dacă există ceva mai urgent…

Ziua a zecea, Kiev și Roma

Vital și Diego continuau să examineze datele pe care virusul le recupera oră după oră, însă se loveau de o problemă. Deși triaseră numeroasele viramente ce treceau prin Jersey înainte de a ajunge în Germania, nu reușeau să descopere identitatea celor care le emiseseră și nici a celor care beneficiau de ele. În spatele numerelor de conturi nu apăreau decât societăți-fantomă, cu sedii în alte paradisuri fiscale, societăți deținute la rândul lor de trusturi ai căror acționari nu puteau fi identificați. Degeaba căutau ei să stabilească cine se ascundea dincolo de aceste structuri opace. Diego găsi un cod care părea să mascheze un altul. Poate că spargerea primului ar permite apariția unor dosare până atunci invizibile. La sfatul lui Vital, îi ceru ajutorul lui Mateo, care excela în acest gen de exerciții, ca și Ekaterina.

Studiară amândoi problema și ajunseră la aceeași concluzie: se apropiau de țintă, sistemele de protecție de acest gen erau destul de neobișnuite, probabil că ascundeau o comoară de informații sensibile. Își anunțară imediat colegii de la Kiev.

— Alte mișcări de fonduri? sugeră Diego.

— Sunt convins că e ceva mai important. Gândește-te, viramentele sunt protejate de cheia dublă pe care ai identificat-o. Asta înseamnă că persoanele cărora le-au fost încredințate sunt gata să șteargă orice urmă a manevrelor, însă ce ne-a scăpat nouă până acum sunt adevăratele motive ale viramentelor.

— Servesc la altceva decât la cavalerie?

— Un procedeu atât de complex n-ar fi fost elaborat doar pentru acest scop, obiectă Ekaterina. Ai jucat vreodată o partidă de șah în trei dimensiuni?

Diego răspunse că nu, Vital răspunse că da… în caz că ar fi intrat și Cordelia pe forum.

— Se suprapun trei table de șah și piesele se deplasează nu doar pe orizontală, ci și de la un nivel la altul. Înțelegi la ce mă gândesc.

— Cheile duble protejează mișcările banilor, iar codurile maschează motivele pentru care au loc.

— E plauzibil, zise Mateo, totuși asta nu ne oferă soluția.

— Ar fi necesară o putere de calcul colosală pentru a secvenția toate combinațiile posibile, nici măcar eu, în donjon, nu sunt suficient echipat.

Stând în biroul lui Mateo, Ekaterina îi prinse privirea și reuși, printr-un truc de care doar femeile sunt capabile, să-i dirijeze atenția spre serverele care luminau stupul. Mateo înțelese unde bătea Ekaterina, deși ea nu scosese niciun cuvânt.

Mateo dădu din cap dezaprobator, riscau să se expună dacă el își punea echipa la lucru. Însă zâmbetul radios și stăruitor al Ekaterinei îi înfrânse rezistenta.

— Și ce-o să le spun oamenilor mei? întrebă cu neliniște Mateo. Niciunul n-o să vrea în veci să facă o asemenea chestie, fără o justificare serioasă.

— Nu contează ce le spui, contează ce le promiți: o primă, în caz de reușită, una destul de substanțială ca să nu-i mai preocupe nimic altceva decât găsirea combinației corecte.

Mateo cântări riscurile și avantajele, apoi părăsi biroul, nu înainte de a o asigura pe Ekaterina că, după cum își cunoștea el oamenii, o să se lovească de un refuz general.

Își făcu ostentativ intrarea în sală, urcă pe podium și le ceru tuturor inginerilor și programatorilor prezenți să-l asculte. Apoi le comunică adresa serverului de la German Bank, fără să le dea alte explicații decât că aveau la dispoziție patru ore pentru a sparge un cod și că fiecare membru al echipei va primi 1.000 de euro dacă reușeau în două ore. Puteau să utilizeze toate

calculatoarele din stup, iar sarcinile curente erau amânate.

Spre marea sa surpriză, însă asta n-o miră pe Ekaterina, 50 de capete se aplecară imediat spre ecrane și un concert de clicuri umplu încăperea. Ekaterina își porni cronometrul și plecă înapoi spre biroul lui Mateo, pe punctul de a izbucni într-un râs nebun.

După două ore și 43 de minute, auziră o rumoare crescând în stup, urmată de un ropot de aplauze. Pentru Ekaterina, surprizele nu se terminaseră, Mateo o sărută impetuos.

Ziua a zecea, Londra

Janice și Cordelia lucrau fără odihnă în camera lor de la Connaught, când primiră un mesaj ce le invita să se conecteze de urgență.

— Am descoperit ceva extrem de important, explică Vital, care își arogase dreptul de a iniția întâlnirea. Forumul nu mai e destul de sigur, trebuie să vorbim personal.

— În sfârșit! răspunse Cordelia. Eu și Janice ne întrebam cu ce-am greșit de n-am fost invitate iar în sublima ta casă.

— Chiar nu-i momentul, interveni Diego. Trecem pe o aplicație vocală criptată.

— Mai securizată decât forumul? întrebă Janice.

— Da, v-am trimis linkul s-o descărcați, e un software dezvoltat *in-house,* conectați-vă totuși printr-un VPN.

Janice o întrebă pe Cordelia dacă fratele ei și Vital chiar le credeau grele de cap.

— Ce vrei, sunt pierduți fără noi, răspunse Cordelia.

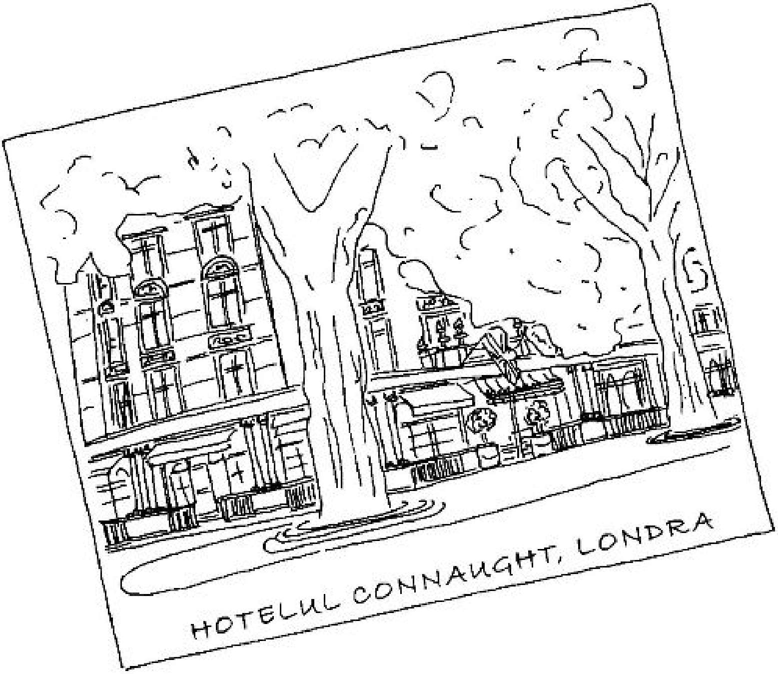
HOTELUL CONNAUGHT, LONDRA

24.

Ziua a zecea, aplicație vocală criptată

Vital și Diego descoperiseră în serverele de la German Bank un cod dublu pe care Mateo și Ekaterina reușiseră să-l spargă. De atunci, accesaseră dosare ce conțineau mai multe informații decât speraseră ei.

Ekaterina luă cuvântul.

— Avem acum dovada că Kich varsă continuu bani spre Oxford Teknika. Ei cumpără de la FriendsNet milioane de date individuale pentru a face microtargeting. O demonstrație de propagandă și teorii complotiste, divagații despre o cruciadă dusă de imigranți, de evrei, de negri, de comunitatea LGBT și de toate forțele liberale împotriva civilizației creștine; elucubrații despre vaccinuri folosite de guverne pentru a ne injecta cipuri în organism; o abundență de rapoarte falsificate ce dovedesc că încălzirea globală este un fenomen ciclic și natural de care omul nu-i deloc răspunzător. Și lucrurile nu se opresc aici. Berdoch își extinde cu fiecare zi zona de influență. Cavalerii apocalipsei trimiși de el galopează prin toate rețelele, semănând dezbinare și haos. Au implantat algoritmi ce reiau sistematic pe FriendsNet articolele unor site-uri de extremă dreapta și ale unor mici grupuri politice care propovăduiesc supremația unei rase. În primul rând, Breibart, care-i aparține lui Baron. Dar și Lifezet, creat de o prezentatoare diabolică și fățiș rasistă de la Rox News; site-ul lui Carlson, dealerul urii de la Rox News, și lista continuă. Ei au pus la punct un sistem de informații care par să provină din surse difuze, dar care în realitate circulă într-un mediu închis. Oxford Teknika, prin intermediul FriendsNet, a asociat milioane de utilizatori fără știrea lor. Traduc articole în timp real pentru a ajunge la populații din țările unde Berdoch nu are antene. Site-urile de extremă dreaptă, prezentatorii și editorialiștii din mass-media lui Berdoch și a lui Kich fabrică, distribuie și retransmit zi după zi aceleași informații false care se propagă apoi pe FriendsNet. Ajung astfel la aproape patru miliarde de persoane. Modul lor de acțiune este imparabil,

jurnalismul adevărat nu dispune nici de o zecime din mijloacele folosite de ei pentru a-și răspândi minciunile.

— Deci, Berdoch și Kich lucrează mână în mână și Sucker face parte din această alianță, rezumă Mateo.

— Poate prin ideologie, habar n-am, dar cu siguranță pentru a trage profituri imense și a avea un loc la masa lor, răspunse Janice.

Ekaterina mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie, apoi i-o strecură lui Mateo. Venise momentul să activeze faimosul troian pe care el pretindea că-l instalase în programele FriendsNet atunci când îi vânduse start-up-ul său lui Sucker.

***

— Credeți că Berdoch și Kich aveau puterea de manipulare pe care le-o atribuia Ekaterina?

— Chiar mai mare decât își imagina ea. Berdoch este în fruntea unui imperiu mediatic, ține frâiele celui mai puternic serviciu de informare care a existat vreodată, întinderea lui e aproape egală cu a lui FriendsNet, cu diferența că unul pretinde că nu-i decât o platformă de comunicare, celălalt urmează o linie editorială clar stabilită pentru a modela eșichierul politic. În Statele Unite, Rox News a instaurat o realitate paralelă care a înlocuit adevărul. Prezentatorii săi cei mai cunoscuți au reușit, zi după zi, seară după seară, să convingă aproape jumătate din populație că alegerile au fost trucate, că mașinile electronice de vot erau echipate cu un soft dezvoltat de un dictator venezuelean mort de șapte ani, că faptele de corupție ale administrației Trump nu sunt fapte de corupție, că străinii reprezintă o amenințare mai mare decât orice pandemie, că Statele Unite au fost deposedate de bogățiile sale de către aliați. Ar fi capabili să instige la o lovitură de stat, dacă s-ar hotărî. Însă influența lui Berdoch nu se limitează la Statele Unite, se întinde peste toată planeta. În spațiul anglo-saxon, televiziunile lui au adus în prim-plan demagogi, impostori, etno-naționaliști care au copleșit populația cu informații false. În Anglia, ziarele sale au dus o veritabilă cruciadă, alimentând fără odihnă ura,

pentru a împinge Regatul Unit să se rupă de Europa; în Australia, unde mijloacele sale de informare în masă formează aproape un monopol, a reușit să provoace demisia tuturor prim-miniștrilor a căror politică nu coincidea cu a lui sau care au refuzat să se supună dorințelor lui de moment. Ultimul dintre ei voia să fie votată o taxă pe carbon, Berdoch a ridicat populația împotriva lui, inventând scandal după scandal, și a sfârșit prin a avea câștig de cauză. De câțiva ani, i-a succedat fiul lui, iar tânărul Berdoch este și mai hotărât decât tatăl său să trezească demonii adormiți ai trecutului. Pentru asta, a dezvoltat o mașină de propagandă ultranaționalistă. Ura față de celălalt este materia lui primă, o rafinează ca pe un drog și o trafichează scoțând profituri enorme. Casa Albă și Downing Street, unde s-au instalat candidații aleși datorită tatălui său, i-au devenit ambasadori. Niciun om nu s-a bucurat vreodată de o asemenea putere de influență. Ca să-și atingă scopurile, a transformat mișcările de extremă dreaptă, marginalizate după al Doilea Război Mondial, în forțe politice decisive. Fiul lui Berdoch a pornit, alături de aliații săi, într-o cucerire teritorială, instalând la toate nivelurile puterii persoane care îi permit să-și extindă imperiul. A făcut din prezentatorii lui milionari îmbogățiți de către miliardarii pe care trebuie să-i servească. Spunea bine Ekaterina: în fiecare seară, la ore de maximă audiență, valeții lui Berdoch reiau și amplifică teoriile conspiraționiste care circulă în presa ultranaționalistă și pe site-urile unor grupuri de extremă dreaptă. Iar dimineața începe *Morning Show,* pe care președintele american nu-l ratează niciodată și care îi dictează agenda zilei. Personalitățile politice pe care Berdoch tatăl și fiul le-au propulsat la putere au atras de partea lor clubul exclusivist al moștenitorilor de imperii industriale, agro-alimentare, energetice, financiare… cărora le-au oferit reduceri fiscale, piețe rezervate, privilegii pe care puțini dintre ei le-au refuzat în numele moralei. După cum spunea un senator, a existat o vreme în Statele Unite când Rox News lucra în slujba Partidului Republican, acum Partidul Republican lucrează pentru Rox News.

— De ce se înverșunează Berdoch și Kich să dezmembreze Europa?

— Uitați de politicieni și de afaceriștii care îi servesc. Garbage s-a îmbogățit cu Brexitul, Libidof va fi ales în Camera Lorzilor. Uniunea Europeană este ultimul bastion care mai rezistă în fața lor. Într-un discurs de a cărui înregistrare am făcut rost, Berdoch a declarat: „Când mă duc la Casa Albă sau în Downing Street, numărul 10, ei fac ce le spun eu; la Bruxelles, se mulțumesc să ia notițe”. Aduceți-vă aminte de scandalul din Anglia, când niște ziare aparținând lui Berdoch au spart telefoanele unor politicieni, jurnaliști și celebrități, pentru a găsi ceva cu care să-i compromită și să-i șantajeze. A existat o anchetă parlamentară, un redactor-șef a făcut puțină închisoare, victimele au fost despăgubite și gata.

— Cam ca în cazul lui Sucker, de fiecare dată când FriendsNet e prins în flagrant delict.

— Cei doi giganți folosesc aceleași metode cu aceeași finalitate. Berdoch n-a tolerat niciodată umilirea la care l-a supus parlamentul Majestății Sale, obligându-l să depună mărturie și să-și ceară scuze personal. Câțiva ani mai târziu, i-a strâns mâna lui Garbage, s-a aliat cu Libidof și au atacat împreună Regatul Unit. *Daily Time* a jucat un rol esențial în cadrul Brexit, publicând mii de informații false și tot atâtea incitări la ură.

— Brexitul a fost pentru Berdoch doar o răzbunare?

— Nu, un mijloc de a realiza profituri uriașe. După vot, guvernul britanic era paralizat, incapabil să obțină un acord de schimb cu vechii parteneri. Firmele străine părăseau teritoriul, destabilizând piața muncii, lira sterlină se prăbușea și, odată cu ea, prețul acțiunilor unui canal de televiziune particular. În acest haos, Berdoch a putut să facă o ofertă de a-l cumpăra la un preț mult sub valoarea reală și astfel a continuat să-și extindă rețeaua. După cum i-a spus Noa lui Janice, urmărește banii și vei descoperi mobilul crimei și pe asasin.

***

Ziua a zecea, aplicație vocală criptată

— Care e urmarea următoare? întrebă Vital.

Nimeni nu-l corectă. Însă Ekaterina le sugeră să se gândească metodic.

— Le-am identificat sfera de influență politică, sfera de influență mediatică, știm că ei controlează resurse energetice imense. Ce le lipsește ca să-și instaleze noua lume? zise Cordelia.

— Controlul asupra finanțelor, răspunse Mateo.

— Exact, interveni Janice. Dar cum să te eliberezi de legile ce reglează activitățile bancare și piețele financiare, fără să fi dobândit puterea de a le anula? Sistemul lor de corupție nu-i complet etanș, câțiva dintre sublocotenenții lor au fost înhățați de justiție și ei nu pot lăsa teama să pătrundă în rândurile lor.

— Trump i-a amnistiat de fiecare dată când unul dintre ei a fost condamnat, asta ar trebui să-i liniștească, remarcă Ekaterina.

— Însă domnia lui a ajuns la final, iar a lor începe.

— OK. Vital și Diego, voi verificați toate ramificațiile financiare. Mateo și Ekaterina, voi încercați să aflați la ce folosesc acești bani în afara sistemului lor de propagandă. Continuați să scotociți în telefonul lui Baron, poate v-a scăpat ceva, ordonă Cordelia.

— Are o personalitate incredibilă, îi șopti Vital la ureche lui Diego.

— Fără îndoială, iar tu ești pe cale să ți-o pierzi de tot pe-a ta.

— Și voi două vă luați o vacanță la Londra? întrebă Mateo impasibil.

— Noi reflectăm. Mă rog, mai ales Janice; dacă o mai ține mult așa, o să devin până la urmă secretara ei. Dar *à la guerre comme à la guerre.*

Cordelia închise, punând capăt discuției.

Ziua a zecea, Roma

Stupul revenea la activitățile cotidiene. Niciun colaborator nu pusese vreo întrebare, toți se întorseseră la munca lor obișnuită.

Ekaterina se așeză pe biroul lui Mateo.

— Ia zi, care-i treaba cu troianul? întrebă ea cu o ușoară ironie.

— Nu-mi vine să cred că-ți închipui că m-am dat mare. De ce-aș fi făcut-o?

— Ca să mă cucerești?

— Sper că nu virusul meu te-a cucerit. Turbam de furie atunci când l-am implantat, și nu mi-am închipuit niciodată că va trebui să-l activez într-o zi.

— Ești sigur că mai funcționează?

— O să aflăm foarte curând.

Mateo deschise pagina de FriendsNet prin intermediul unui cont inactiv pe care-l crease cu câțiva ani în urmă. Apoi îi ceru Ekaterinei să creeze 100 de profiluri similare, la fel avea să facă și el, apoi o să le conecteze pe toate astfel încât să formeze un grup.

— Îmi explici despre ce e vorba? îl întrebă ea.

— Gândește-te la niște boți destinați să genereze un flux de informații prin serverele lor.

— Ce informații?

— O să postez o fotografie cu un nud, ceva foarte elegant, te asigur, apoi o s-o raportăm de 200 de ori. Cineva la FriendsNet o să vadă cum firul reclamațiilor crește, o să verifice fotografia și o să se conecteze la contul meu ca să-l suspende, ceea ce va trezi troianul meu.

Ekaterina se indignă că rețeaua abia dacă cenzurează cuvintele pline de ură publicate cu miile zilnic pe platformă, dar se agită imediat la vederea unui corp uman. Oftă adânc și se apucă de treabă.

O oră mai târziu, conturile erau create, fotografia publicată și raportările făcute, iar după încă o oră, virusul lui Mateo ieșea din somnul său îndelungat.

— Și acum? întrebă Ekaterina.

— Așteptăm să urmeze drumul pe care i l-am trasat, iar la noapte, dacă funcționează așa cum am prevăzut, o să avem acces la mesageria internă a angajaților de la sediul FriendsNet.

Ziua a zecea, Istanbul

Malik tocmai ieșise din casa de schimb ca s-o anunțe pe Maya că ora plecării se apropia, când zări două mașini negre oprind

lângă trotuar, fiecare cu patru bărbați la bord. Malik dăduse destule lovituri ilicite în viața lui, ca să miroasă când se strica treaba. Dacă s-ar fi întors să-l avertizeze pe Kahil, polițiștii ar fi înțeles că fuseseră descoperiți. Așa că își continuă drumul, ocoli clădirea, urcă scara și intră în cameră.

— Ia-ți lucrurile, am fost reperați, îi zise Mayei. Sticleții stau la pândă în stradă, nu știu cum ne-au găsit, dar în orice caz sunt aici.

— Ce facem? întrebă cu neliniște Maya.

— Îl prevenim pe Kahil și ne rugăm să aibă el o soluție.

— Fugi, Malik, pe mine mă caută ei, pleacă înainte să fie prea târziu!

— Mai bine grăbește-te decât să spui prostii, replică Malik, îndesându-și laptopul în geantă.

— Anunță-l pe Kahil imediat!

— E prea periculos, probabil că sticleții văd prin geamul casei de schimb tot ce se petrece înăuntru. Dacă-l observă că vorbește la telefon, o să dea buzna.

— Ai altă soluție?

— Să-i trimitem un SMS.

Malik tastă un mesaj, recomandându-i lui Kahil să nu ridice ochii spre stradă, fiindcă erau filați.

Răspunsul sosi după două minute:

„Așteptați câteva secunde, apoi coborâți. În curte, în stânga pubelelor, e o poartă în gardul de lemn ce dă într-o străduță. Pregătiți-vă să traversați Bosforul, ne întâlnim peste o oră la intrarea de vest în cimitirul Karacaahmet”.

În timp ce Maya citea mesajul, Kahil făcu ce anticipase Malik. Își puse telefonul în buzunar, afișând o expresie de nedumerire, apoi intră în micul biroul al secretarei sale și îi ceru să-i urmeze cu exactitate instrucțiunile.

După puțin timp, părăsi casa de schimb. Se urcă în Jaguarul parcat în față, porni motorul și întredeschise portiera din dreapta. Secretara lui, cu impermeabil, ochelari de soare și o eșarfă pe cap, ieși în fugă și se aruncă în mașină, care demară în trombă.

Malik o apucă pe Maya de mână și o trase după el. Alergară

până la capătul străduței și se opriră la o intersecție.

— Pe-acolo, zise Maya, arătând spre bulevard. E o stație de metrou la 500 de metri.

Din clipa aceea, ea îl antrenă pe Malik într-o cursă nebună, pe scările rulante ce coborau în stația Kirazli-Bağcilar, unde Malik cumpără două cartele de transport, pe culoarele de la metrou, ca să schimbe linia, apoi prin stația terminus Yenikapi, unde Maya își aranjă peruca după ce observă camerele de supraveghere. Ajunseră pe malul asiatic cu Marmaray, care circula pe sub Bosfor.

Când ieșiră la suprafață, Malik se uită la ceas; le rămâneau 10 minute să ajungă la timp la întâlnirea fixată de Kahil. Maya văzu un taxi și aproape că se aruncă sub roțile lui ca să-l oprească.

Se zărea poarta vestică a cimitirului Karacaahmet, Kahil îi aștepta pe trotuar. Le făcu semn imediat ce coborâră din taxi.

— Mă bucur să vă văd, le zise.

— Darămite noi, replică Maya. Cum ați reușit să scăpați din capcană?

— I-am trimis la plimbare cu complicitatea secretarei mele. Urmărirea n-a durat mult, ne-au înghesuit la 200 de metri de casa de schimb. Le-am arătat actele. Nadia, secretara mea, nu greșise cu nimic și e nepoata unui comisar de poliție, așa că au fost nevoiți să ne lase să plecăm. Iar ea m-a adus până aici.

— Unde vă este mașina? întrebă Malik.

— Doar nu era să-i cer Nadiei să se întoarcă pe jos. În plus, polițiștii n-o să întârzie să vină după noi. Este exclus să mergem la Cizre cu mașina. Situațiile disperate cer măsuri disperate. Am aranjat să închiriez un avion mic, ceva foarte modest. Pilotul îmi e prieten. Aparatul ne așteaptă la aerodromul Tuzla, la o jumătate de oră de aici, gata să decoleze. Încăpățânarea dumitale, draga mea, mă costă o avere, dar măcar câștigăm timp.

Un Mercedes vechi, din anii 1970, cu aripile mâncate de rugină, opri în fața lor. Ca un gentleman, Kahil îi deschise portiera Mayei și o ajută să urce.

— Sper că avionul prietenului dumneavoastră e într-o stare mai bună decât mașina asta, zise ea, încercând fără succes să-și pună centura, al cărei mecanism de înfășurare își dăduse duhul de multă vreme.

— Vom vedea, răspunse Kahil. Doreați s-o găsiți pe fetiță cât mai repede, trebuie să ai întotdeauna grijă ce-ți dorești.

Avionul Cessna 170 nu arăta deloc mai grozav decât Mercedesul. Dacă închiriind un asemenea sicriu zburător, Kahil se ruinase, averea lui trebuie să fi fost mult supraestimată. Un cablu elastic fixa ușa din dreapta, iar tabloul de bord se afla într-o stare jalnică.

Înainte de a porni motorul, pilotul, care avea pe puțin vârsta prietenului său, îi anunță că o să aterizeze la Kiziltepe peste patru ore.

Aparatul se alinie pe pistă, într-un huruit asurzitor. Kahil luase loc în față, Malik și Maya, înghesuiți în spate, se țineau de mână; ar fi fost greu de spus care dintre ei doi se agăța mai cu putere de celălalt.

Avionul se înălță, legănat de un vânt din lateral, apoi se îndreptă spre est.

— Când aterizăm, o să fim doar la 100 de kilometri de Cizre, strigă Kahil, întorcându-se spre ei, însă niciunul – nici Maya, nici Malik – nu înțelese ce spusese.

*

Maya își sprijinise capul de umărul lui Malik, atât de epuizată, că ațipise într-un final. Kahil, cu obrazul lipit de geamul tremurător al carlingii, dormea adânc. Asta era un mister pentru Malik, care se simțea mai singur decât oricând. Turba de furie că soarta îi jucase o asemenea festă, punându-l într-o situație așa de absurdă. În timp ce fratele lui huzurea la castel, el își risca pielea într-un hârb zburător, condus de un bărbat aproape octogenar. Pilotul reduse alimentarea și avionul plonjă spre pământ. Aterizarea nu se anunța lipsită de emoții. Kahil deschise ochii odată cu Maya. Zăreau deja pista, balizele

clipeau în lumina slabă a serii.

Roțile atinseră solul cu o amortizare perfectă; avionul frână înainte să vireze pe una dintre bretelele de degajare, apoi încremeni în fața ușii unui hangar din tablă ondulată. Elicea își încetini rotirea și liniștea care urmă după oprirea motorului i se păru lui Malik cel mai frumos moment al zilei.

— Ei bine, am ajuns, strigă Kahil, frecându-și mâinile. Nici n-am apucat să văd drumul.

Coborâră pe aerodromul pustiu și își dezmorțiră picioarele. Malik făcu câțiva pași și deschise telefonul, ușurat că putea să se conecteze la o rețea. Își consultă mesajele. Și ușurarea lui se dovedi de scurtă durată.

Se repezi spre Maya, o înșfăcă de braț și o trase deoparte.

— Ce te-a apucat, ești nebun?

— E foarte posibil. Uite ce-am primit când eram în aer.

Îi întinse smartphone-ul lui. Maya citi, consternată:

Ea va sosi mâine-dimineață la Erevan.

— Cine ți-a trimis asta? întrebă Maya.

— Erevan! O destinație picată din cer, și pe mobilul *meu!* Maya, pentru cine lucrezi? Cum au obținut un număr pe care doar membrii Grupului îl cunosc?

Maya începu să se învârtă agitată în jurul lui Malik, mușcându-și buzele, apoi unghiile, căutând să rezolve ecuația. Și soluția i se dezvălui dintr-odată. Era evidentă.

— M-am lăsat înșelată pe toată linia! Anomalia din mesajul de la bârlog, întâlnirea ciudată de la *cybercaféul* din arondismentul 9, așteptarea din Istanbul, comportamentul lui Verdier care nu părea să aibă habar de nimic… Malik, lucrăm pentru aceeași persoană! Cea care ne informează și ne ghidează de la început, cea care n-a fost la castel cu noi: al nouălea membru al Grupului. Dar cum a știut de bârlog?

— Ce-i bârlogul ăsta și cine este Verdier?

— N-ai înțelege.

Malik își privi mobilul și se încruntă.

— Te las pe tine să-l informezi pe Kahil despre Erevan. Eu

trebuie să-mi anunț fratele. Aș vrea să rămân singur, te rog!

Ziua a zecea, Kiev

Vital se apropiase de ecran, intrigat de un e-mail. Adresa expeditorului nu-i era necunoscută, așa că se grăbi să deschidă fișierul atașat.

— Cine e fetița asta? murmură el.

Diego se aplecă și el spre ecran.

— N-am idee. Are legătură cu munca noastră?

— Nu știu, dar e o chestiune prioritară, răspunse Vital, când pe ecran se afișă:

Ajutați-o pe Maya!

— Cine ți-a trimis asta? întrebă Diego.

— O să-ți explic mai târziu, trebuie să-l previn urgent pe Malik.

Ziua a zecea, aerodromul din Kiziltepe

Maya îl informă pe Kahil cum stăteau lucrurile.

— E imposibil să treci direct în Armenia din Turcia. Ca să ajungi la Erevan pe șosea, trebuie să mergi în Georgia, apoi să cobori spre sud, explică agentul de schimb.

Pilotul se amestecă în discuție.

— Cu mașina, ați face vreo 15 ore, zise el. Fără a mai pune la socoteală timpul de așteptare la graniță. Câteodată nu durează mult, două-trei ore, dar câteodată, durează de două ori pe atât.

— Două zile de drum ca să ajungi la Erevan? se alarmă Malik. E nebunie curată! Și cu ce mașină, cu camioneta aia parcată acolo?

— Dacă nu… oftă pilotul.

— Dacă nu ce? întrebă Kahil.

Pilotul se duse la cabină și se întoarse imediat cu o geantă de piele. Scoase din ea câteva hărți aeriene, le puse deoparte pe primele trei, apoi îngenunche și o despături pe a patra, întinzând-o pe jos.

— Peste o oră, va fi întuneric complet, fac plinul, decolăm,

direcția nord-est, zona pe care o survolăm e aproape deșertică, înconjurăm muntele Ararat și survolăm frontiera cu toate luminile stinse. Avionul meu nu face mult zgomot.

— Face un pic totuși, obiectă Maya.

— La ora aia, vameșii dorm și, dacă zbor destul de jos, trecem pe sub radar.

— Ca să aterizăm unde? întrebă Malik.

— N-am nevoie de un teren lung ca să frânez. Priviți harta, granița e mărginită de câmpuri, dar și un drum îmi convine de minune.

— Aveți de gând să aterizați în câmp deschis, fără lumină?

— O să reaprind luminile în ultima clipă.

Malik ar fi vrut să afle ce înțelege pilotul prin „ultima clipă", dar preferă să nu-l întrebe.

— 270 de mile, o oră jumate de zbor, poate chiar mai puțin. Acum, depinde de voi.

— Și cât ne-ar costa acest mic ocol? întrebă Kahil.

— Un preț ca-ntre prieteni, răspunse pilotul bătându-l pe umăr.

— Nici că există ceva mai scump, oftă bătrânul turc. Apoi se întoarse spre cei doi complici ai săi, dându-le de înțeles că decizia le aparținea.

— Bine, o să plătesc eu călătoria, promise Malik.

Seara a zecea, Kiev

— E totul în regulă? întrebă Diego.

— Cred că da, se duc în Armenia, Malik m-a asigurat că o să-mi dea un mesaj imediat ce aterizează.

— Sunt în avion?

— Ceva de genul ăsta, mi-a zis el. Ce mi-ar plăcea să fiu în locul lui, mărturisi Vital.

— Și ce te reține?

— În afară de fotoliu? O fobie. Când mă apropii de gardul din fier forjat al castelului, am impresia că-mi fuge pământul de sub picioare – mă rog, e un fel de-a spune.

Diego se răsuci cu scaunul spre el și îl privi lung.

— Să știi că, dacă vrei s-o cucerești pe sora mea, va trebui să

ieși de-aici.

— N-am nicio șansă cu ea, oricum asta nu contează.

— Te înșeli de două ori, prietene. Am lucrat suficient azi ca să ne acordăm o mică pauză. Dacă mă duci la plimbare în parc, ne-am putea apropia împreună de grilajul ăla nenorocit. Iar dacă pământul se cască, îți promit că te trag înapoi.

*

Ceva mai târziu, în timp ce Diego împingea fotoliul lui Vital pe podețul de lemn, la 100 de metri de gardul din fier forjat al domeniului, un SMS îi anunță că Maya și Malik aterizaseră fără probleme.

Noaptea a zecea, lângă Araks

Pilotul zbură de trei ori la firul ierbii, pe deasupra terenului, înainte de a fi sigur că-i reușește manevra, dacă o fi fost vreodată sigur de ceva. Însă tot ce conta era rezultatul, iar Cessna se opri pe un drum de pământ bătătorit.

— Și mai departe? întrebă Malik.

— După harta mea, răspunse pilotul, la patru kilometri spre est, sunt Mkhehian și Mrgavet, două sate aproape lipite. Țineți drumul și o să ajungeți la destinație. Pentru câțiva dolari, vă adăpostește cineva peste noapte sau vă duce la Erevan, faceți 20 de minute cu mașina până acolo.

— O să-i cer lui Vital să găsească o mașină care să vină după noi.

Coborâră din aparat și Kahil le întinse mâna.

— Destinele noastre se despart aici. Patru kilometri de mers pe jos sunt prea puțini pentru mine. Trebuie să mă întorc să mă ocup de afacerile mele și n-aș vrea să scap avionul, trece rar pe-aici.

Maya îl strânse în brațe atât de tare, încât Kahil se emoționă.

— O să mă sufocați… și nu vreau să aud niciun mulțumesc. Am petrecut zile de neuitat în compania dumneavoastră și vă asigur că n-ați fi niciodată un duplicat, sunteți mult prea originală.

— Cum ajung la Paris, vă înapoiez tot, răspunse Maya.

— Mai bine găsiți-o pe fetiță, mă bazez pe amândoi. Și anunțați-mă imediat ce rezolvați, în felul ăsta nu trebuie să ne spunem adio acum.

— Deci ne vom revedea?

— Poveștile încă nescrise sunt pline de minunate promisiuni.

— Urați-ne noroc! îi ceru Maya.

— În niciun caz, aduce ghinion. Însă vă zic „rahat” cu multă tandrețe.

Kahil o sărută pe amândoi obrajii, îi strânse mâna lui Malik și urcă înapoi în micul avion.

Maya și Malik priviră aparatul cum rulează, clătinându-se pe pământul uscat, înainte să se înalțe, să vireze înclinat pe-o aripă și să dispară.

Apoi porniră la drum prin noapte.

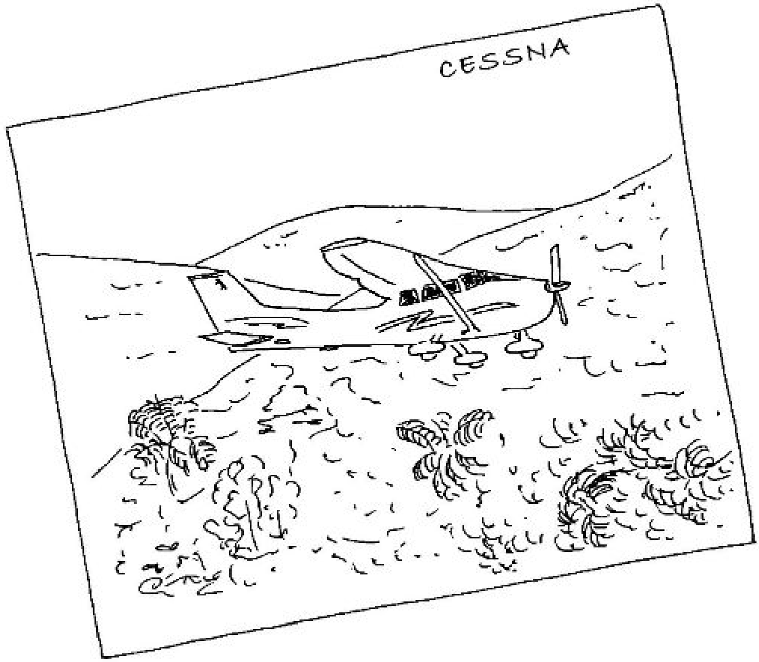

25.

Ziua a unsprezecea, Roma

Când deschise ochii, Ekaterina nu-l văzu pe Mateo lângă ea. În partea lui de pat, cearșafurile abia dacă erau atinse. Îl căută în bucătărie, apoi în biroul lui și îl găsi așezat pe canapeaua din salon, cu laptopul deschis pe măsuța joasă.

— Te-ai trezit de mult?

— Nici nu m-am culcat, răspunse el.

— Ți-ai petrecut toată noaptea în fața ecranului?

— Voiam să-l văd la lucru, nu puteam să ratez asta.

— Ești conștient că vorbești despre un soft, nu despre un copil?

— Și totuși programele învață atât de repede, evoluează, comunică, cresc prin ele însele, e fascinant.

— OK. Mutra ta mă sperie puțin, ca și cuvintele, dar o să punem asta pe seama oboselii. Progenitura ta a realizat minunile sperate?

— A colectat deja peste 800.000 de mesaje. Nu-i rău, nu?

— Și cine o să citească toate astea?

— Ea, noi… deocamdată, troianul meu se concentrează pe cele mai recente, ale apropiaților lui Sucker. Le-a izolat pe cele trimise la adrese unice, care nu apăreau altundeva. Toate cuprind o referință specială: BM87/1692/Carpediem319/21.

— Trimite-i lui Vital.

— N-am nevoie de el ca să sparg un cod, și nu asta mă preocupă cel mai mult. Scotocind prin serverele lor, troianul meu a găsit aceeași secvență într-o aplicație pe care au dezvoltat-o *in-house,* dar încă nu-i operațională.

— Poate se referă la o actualizare viitoare a algoritmului lor, fac câte una pe săptămână.

— Posibil, o să studiez chestiunea în dimineața asta.

— Iar eu o să verific în continuare e-mailurile lui Baron, nu sunt foarte multe, dar oricum…

Ekaterina se așeză la masa din bucătărie. După ce se conectă, le povesti prietenilor despre referința identificată de Mateo.

Diseară, fie că vrea, fie că nu, Mateo o să-și petreacă noaptea cu ea, departe de laptopul lui.

Ziua a unsprezecea, Londra

Janice și Cordelia erau hotărâte să descopere soluția înaintea lui Diego și a lui Malik. Cordeliei, căreia îi plăceau la nebunie enigmele, îi veni ideea să caute evenimentele notabile ce avuseseră loc în 1692. Nu găsi decât procesul vrăjitoarelor din Salem. Inversarea cifrelor reprezenta baza codării, așa că se gândi să verifice anul 1962. Criza rachetelor din Cuba, probabil o altă pistă falsă.

— Toate celelalte combinații țin de viitor, dar, dacă-l întorci pe 6, dai de 1992, sugeră Janice.

— Alegerea lui Clinton, Norvegia care solicită să facă parte din piața comună europeană, Jocurile Olimpice de la Barcelona, sfârșitul Războiului Rece, nimic prea concludent.

— Treci prea repede peste ele, zise Janice tastând 1992 în mai multe motoare de căutare.

Se opri brusc la un articol.

— Pe 16 septembrie 1992, un miliardar a aruncat în aer banca Angliei speculând la vedere contra lirei sterline. Atacul i-a adus un miliard în câteva zile. Lira sterlină s-a prăbușit și Regatul Unit a fost nevoit să iasă din „Șarpele Monetar European". Pentru prima dată în istoria omenirii, un om a reușit singur să aducă o țară în situația de bancrută. Ce seamănă cu metodele prietenilor noștri! exclamă Janice. Vezi dacă s-a produs ceva similar în '87.

Cordelia se apucă să caute și, câteva minute mai târziu, bătu din palme.

— 19 octombrie 1987, Lunea Neagră, un crah bursier mondial inițiat de ordinatoare!

— BM pentru Black Monday, se potrivește.

— Ne mai rămâne să înțelegem ce înseamnă Carpediem316/21, adăugă Janice.

— Întâi elucidăm totul, apoi le împărtășim și celorlalți, propuse Cordelia.

— Prea târziu, i-am informat adineauri.

— De ce ai făcut asta, când eram atât de aproape de țintă?

— Fiindcă nu-mi miroase a bine și te cunosc perfect. N-avem timp să ne jucăm de-a cine știe câștigă!

Vital îi trimise un mesaj peste o oră, stabilind o întâlnire urgentă; Mateo și Ekaterina fuseseră și ei preveniți.

Ziua a unsprezecea, Erevan

Malik și Maya întâlniseră un om amabil care acceptase să-i ducă în oraș. Bărbatul, un ucenic electrician care se întorcea în sat, se îngrijorase văzând un cuplu pe marginea drumului, în plină noapte. Îi luase în Volga sa și pornise înapoi spre Erevan. Pe drum, conversația se dovedise destul de limitată, întrucât el nu știa mai mult de câteva cuvinte în engleză. Ajunși la Erevan, Malik ținuse neapărat să-l răsplătească și tânărul electrician băgase cei 20 de dolari în buzunar cu nedisimulată bucurie.

Malik și Maya ocupau două camere alăturate la Hilton, care comunicau printr-o ușă. După o baie întremătoare, Maya dormise profund pentru prima dată după multă vreme.

Dimineață, se întâlniră în sala de mese a hotelului.

— E ciudat să trăiești neconectat, explică Maya când îl văzu pe Malik consultându-și mesajele. În același timp, mă simt mai liberă decât oricând.

— MIT-ul e pe urmele tale, ai trecut frontiera clandestin, te afli în Armenia cu acte false turcești și te simți mai liberă decât oricând? Nu cumva tu ești ciudată?

— Ai vești? îl întrebă Maya.

— Nu, e prea devreme. Să ne imaginăm că găsim acest copil, cum îl scoatem din țară? Kahil ne-a prevenit că pașaportul fals pe care ți l-a dat nu va fi de niciun folos la aeroport.

— Știu cine poate să mă ajute, dacă binevoiești să-mi împrumuți mobilul.

— Ca să te reconectezi cu lumea?

— Nu mă călca pe nervi, Malik!

— Și elegantă, pe deasupra.

Maya căută numărul consulatului francez la Istanbul și spuse că dorește să discute cu domnul Verdier, precizând că e ceva urgent. Când secretara îi ceru să-și declare identitatea, Maya

răspunse că atașatul consular aștepta o carte poștală de la Paris, o să înțeleagă el. Un minut mai târziu, Verdier era la telefon.

Maya îi mărturisi că se află la Erevan și că își pierduse pașaportul.

— Ce ușurare să te știu departe de-aici! Habar n-am ce-ai făcut, dar turcii și rușii te caută. Dacă descoperă unde ești, vor veni după tine, chiar și dincolo de graniță. Du-te imediat la ambasadă, îi anunț că vii. Acolo vei fi în siguranță. O să-ți dea ei acte și o să te escorteze la primul avion spre Paris, e unul care pleacă diseară, îți rezerv loc.

— Nu diseară, mâine.

— Maya, te joci cu focul!

— Mai am nevoie de un serviciu, apoi îți promit că n-o să mai auzi de mine în veci. Îmi trebuie un permis de liberă trecere pentru o fetiță pe care o voi lua cu mine.

Verdier rămase tăcut câteva secunde, apoi întrebă:

— În ce afacere periculoasă te-ai băgat?

— Te implor, e o chestiune de viață și de moarte pentru ea.

— Care e numele puștoaicei? întrebă atașatul consular.

— Care vrei tu.

— Și la sosire, ce ai de gând să faci?

— O să te sun iar de la ambasadă, spune-le că sunt însoțită și de un prieten.

Ziua a unsprezecea, aplicație vocală criptată

Vital era prea nervos ca să suporte să-i corecteze cineva vocabularul, așa că îl lăsă pe Diego să vorbească.

— Mateo, ești sigur că această secvență e atașată de un algoritm?

— Sigur.

— Cordelia și Janice au legat prima parte de două evenimente financiare catastrofale, continuă Diego. Unul petrecut în 1987, altul, în 1992. Mai multe crahuri bursiere mondiale s-au produs, în mod bizar, într-o zi de luni. Începând cu cel din 28 octombrie 1929. Black Monday din 1987, falimentul Lehman Brothers pe 15 septembrie 2008, apoi 2015, 2020… ceea ce mă duce la ultimul segment al formulei descoperite de

Mateo. A 319-a zi din anul 2021 corespunde datei de luni, 15 noiembrie.

— Au programat o prăbușire a piețelor la data asta? exclamă Janice.

— Amintiți-vă de discursul lui Baron, interveni Ekaterina. *Mă acuză că vreau să semăn haosul, deși eu vreau doar să readuc ordinea în haos. Trebuie să deconstruim lumea ca s-o reconstruim în felul nostru și să ne eliberăm în sfârșit de jugul democrațiilor liberale, care nu sunt făcute pentru fericirea oamenilor!*

— E terifiant, comentă Janice.

— Am înțeles ce înseamnă Carpediem! strigă Mateo. Carpe este moneda digitală pe care Sucker se pregătește s-o lanseze. Pretinde că vrea să ofere acces simplu la o monedă de schimb stabilă în țările în curs de dezvoltare, unde cei mai mulți locuitori nu dispun de un cont în bancă. FriendsNet va profita de asta ca să dezvolte plățile prin serviciul de mesagerie directă și să faciliteze cumpărăturile online.

— De două ori terifiant, zise Cordelia.

— Iată proiectul care ne scăpa, adăugă Janice. Cuvintele lui Baron, rolul repartizat lui Schwarson cu fondurile sale, cel rezervat lui Kelner peste patru ani, agenda lui Berdoch și a lui Kich, voința lor sălbatică de a distruge Europa. Sunt pe cale să dea naștere unei superputeri.

— Autoritatea supremă visată de extremiști, continuă Ekaterina. Dețin un imperiu mediatic capabil să-i copleșească pe oameni cu informațiile fabricate de ei, au în mână bogățiile energetice ale planetei, își plasează oamenii la conducerea țărilor pentru ca proiectul lor să nu întâmpine nicio împotrivire. Nu le mai rămânea decât să bată o monedă proprie și s-o pună în circulație. Patru miliarde de indivizi vor citi zilnic știrile lor, vor depinde de resursele deținute de ei și vor trăi din bani pe care ei îi controlează. Fiecare moment al vieții noastre, perioadele noastre de muncă și de odihnă, conversațiile și mesajele noastre, distracțiile și lecturile noastre, cele mai mărunte cheltuieli, tot ce înseamnă pentru noi bucurie și durere, tot ce caracterizează ființa umană și o face unică vor fi pentru ei surse pentru colectarea de date. Iar atunci, nimic n-o să-i mai

poată împiedica să domnească total.

— Iar referința la Black Monday din 1987, inițiată de ordinatoare, ne arată cum intenționează să-și atingă scopul. O să provoace un crah, guvernele își vor devaloriza devizele ca să facă față datoriei, iar oamenii se vor refugia în moneda creată de Sucker.

— Ce putem face ca să oprim *Titanicul* înainte să se izbească de aisberg? întrebă Cordelia.

— Veniți la castel, propuse Vital. Dacă există o soluție, o vom găsi împreună.

Ziua a unsprezecea, Erevan

Ambasadorul în persoană o întâmpinase pe Maya și-i pusese la dispoziție două camere în reședința sa. În câteva ore, avea să-i fie adus un pașaport; îi fusese rezervat un loc la zborul Air France de a doua zi și, adăugase el, pregătise actele de intrare pe teritoriul francez al fetiței. Îi mai trebuia doar fotografia acesteia până la sfârșitul zilei.

La prânz, Malik primi pe mobil adresa unui bloc de locuințe din centrul orașului. Se duse acolo împreună cu Maya, la bordul unei mașini diplomatice.

*

Apartamentul se afla la etajul 10. În lift, Maya își ținu respirația. Malik îi cuprinse umerii cu brațul și o strânse afectuos. Pereții erau de un galben-șters și din 10 în 10 metri se vedea câte o ușă cu vopseaua scorojită. Maya ciocăni la numărul 1007. Cu greu își stăpâni emoția când o recunoscu pe Naëlle care, așezată într-un fotoliu, se uita la ea. Își pierduse aerul copilăresc, trăsăturile emaciate purtau urmele unei călătorii îngrozitoare. Totuși, ochii ei senini alungau tenebrele. Naëlle nu vorbea nici franceza, nici engleza, știa doar o singură frază. Cuplul care o găzduia se oferi să traducă. Maya îi spuse că venise s-o ia și s-o ducă în Franța. N-o să se mai teamă niciodată de puști și de bombe, nici de nebunia ucigașă a tiranilor. La Paris, n-o să ducă lipsă de nimic, n-o să sufere nici de foame,

nici de sete, o să meargă la colegiu, la liceu, la universitate și, într-o bună zi, o să practice meseria pe care și-o va alege.

Cuplul traducea cât de repede putea, însă Naëlle se ridică brusc din fotoliu și se postă în fața Mayei. Traducerea decurse în sens invers acum și soțul, jenat, îi mărturisi Mayei:

— Nu vrea să plece cu dumneavoastră, rămâne la Erevan să-și aștepte părinții, ei au învățat-o totul și ei vor continua s-o crească. Știe că în altă parte nu ar fi bine-venită, ca orice străin. Patria ei este Siria, iar generația din care face parte o să-l învingă pe al-Assad.

Stupefiată, Maya se întoarse spre Malik.

— Nu înțeleg.

— Stai puțin, am mai primit un mesaj pentru tine, răspunse el întinzându-i telefonul.

Maya se uită la ecran și-i rugă pe cei care o primiseră pe Naëlle să binevoiască să-i spună: „Primăvara va veni iar".

La auzul acestor cuvinte, Naëlle zâmbi. Toate durerile războiului i se șterseră de pe chip. Răsuci betelia pantalonilor și rupse cusătura. Apoi îi întinse Mayei un cip ce părea foarte mic în podul palmei sale.

— Pentru mine?

Ea dădu aprobator din cap.

— Pot să te strâng la piept? adăugă Maya desfăcând larg brațele.

Ea încuviință din cap.

*

Cum se întoarse la reședință, Maya îi spuse ambasadorului că poate să plece în aceeași seară; al doilea bilet de avion o să fie pentru prietenul ei, fetița alesese să rămână la Erevan.

Ambasadorul le găsi două locuri la bordul avionului Air France și își conduse oaspeții până la scară.

Cu inima strânsă, Maya privi cum luminile Erevanului dispăreau sub nori.

*

Cei doi evadați din Istanbul făcură escală la Paris înainte de a pleca în zori spre Kiev.

Ajunseră la castel în cea de-a douăsprezecea zi, la prânz. În sfârșit, Grupul se reunise… în efectiv aproape complet.

Când descoperiră informațiile conținute de cip și înțeleseră că dețineau dovezi ce inculpau fiarele, se îmbrățișară și apoi toastară până dimineața.

***

— *Ce conținea cipul?*

— Șase milioane de documente! Nenumărate e-mailuri care demonstrau criminalitatea fiarelor, care dezvăluiau privilegiile pe care și le acordă între ei și de care beneficiază cei care-i servesc, precum și metodele prin care eludează legea. Un dosar fierbinte ce expune în detaliu corupția a numeroase regimuri. Acte juridice referitoare la mii de societăți-fantomă înregistrate în paradisuri fiscale, documente contabile referitoare la vânzări ilicite de arme și la vaste rețele de trafic de influentă. Vreți câteva exemple? Iată! Fiul mai mare și ginerele președintelui american au acaparat un număr inimaginabil de terenuri la prețuri scăzute, expropriind oameni care nu aveau mijloace să se opună puterii lor… Steven Mnuchin, secretarul Trezoreriei, a făcut ceva și mai rău. A fost supranumit „regele sechestrelor" pentru zelul cu care dădea afară din locuințele lor mii de familii. Femei și copii aruncați în stradă pentru că nu putuseră să ramburseze creditele ipotecare după criza financiară din 2008, o criză provocată de bancherii de pe Wall Street, printre care se număra și Mnuchin… Secretarul de stat pentru educație, Betsy Devos, moștenitoarea unui miliardar a cărui familie a investit în agenții de recuperare a datoriilor, a votat o lege care-i scutea pe miliardari de impozite, dar s-a luptat să o blocheze pe cea care le permitea tinerilor să-și renegocieze împrumuturile contractate pentru plata studiilor… Aș putea să continui multă vreme așa, dar se apropie sfârșitul discuției noastre. Fiarele sunt

moștenitori de imperii imobiliare, financiare, industriale sau mediatice. Ele exploatează disperarea celor mai sărace populații, ca niște vulturi. Susținătorii Maga[9] zic că economia americană n-a excelat niciodată atât cât a făcut-o sub președinția lui Trump. A fost adevărat pentru Wall Street, care a înregistrat profituri enorme, dar, în timpul celor patru ani de mandat ai lui, jumătate din populația americană câștiga mai puțin de 15 dolari pe oră. Șaptezeci de milioane de persoane au fost manipulate de Berdoch, Kich și Libidof, pentru a combate niște inamici imaginari. Fiarele au acționat pentru ca David să fie atât de fascinat de Goliath, încât să-și îndrepte praștia spre alt David.

— Ce vor putea face Malik, Vital, Ekaterina, Mateo, Janice, Maya, Cordelia și Diego ca să oprească proiectul diabolic al celor pe care îi numiți fiare?

— Deși n-au reușit să-l oprească, au găsit totuși o cale de a ridica un obstacol în calea lui.

— Care anume?

— Al Capone n-a fost trimis la Alcatraz pentru sutele de crime comise. După ani de urmărire, agenții federali l-au săltat pentru delicte fiscale… Baron și fiul președintelui Statelor Unite au creat o asociație caritabilă pentru a veni în ajutorul copiilor bolnavi de cancer. Însă deturnau toate fondurile pentru a-și finanța campaniile, zeci de milioane de dolari. Ekaterina a găsit dovezile în mobilul lui Baron și le-a trimis FBI-ului. Baron a fost arestat recent chiar în casa lui și riscă 30 de ani de închisoare. Imaginile interpelării lui circulă pe internet, umilirea este exemplară, Ekaterina își savurează revanșa. Scandalul e atât de mare, că Berdoch și-a schimbat complet părerile. Mă îndoiesc că-l mai consideră pe Kelner un succesor credibil. Alte documente interceptate de Mateo, datorită troianului său, încep să iasă la suprafață. 20 de bănci au renunțat la angajamente în proiectul monedei digitale inițiat de Sucker. Nu vă amăgiți, războiul contra fiarelor abia a început și e departe de a fi câștigat. De aici și importanța informațiilor conținute de cipul pe care Naëlle i l-a dat Mayei.

— Grupul va putea să le folosească?

— Ei și-au făcut munca, începe a dumneavoastră. Ne

pregătim să vă trimitem pe cale electronică tot conținutul acestui cip.

— *De ce mie?*

— V-am ales gândindu-ne că veți accepta să împărțiți descoperirile noastre cu confrații dumneavoastră. Redacției cotidianului german *Süddeutsche Zeitung* i-ar fi trebuit 11.000 de ani ca să studieze 11 milioane și jumătate de documente similare trimise de o sursă anonimă. 370 de jurnaliști din toată lumea, din 107 redacții, au colaborat în timpul celor nouă luni de anchetă pentru a realiza dosarul Panama Papers. Doisprezece șefi de stat, 128 de lideri politici, 14.000 de societăți, 511 bănci, cu toții implicați într-un sistem offshore. O muncă exemplară din cauza căreia fiarele au suferit o înfrângere serioasă. Doar un serviciu vreau să vă cer, de data asta în nume personal. Dovezile despre intervenția PSYOPS pe care le veți găsi să poată fi publicate în cotidianul *Haaretz*. Efron ar avea atunci toate motivele s-o felicite pe Janice, cred că ea merită asta. Dar înainte de orice, trebuie să vă reamintesc că riscurile sunt enorme, sunteți gata să vă alăturați luptei noastre?

— *Da, cu o condiție. Să-mi răspundeți la o ultimă întrebare.*

— Vă ascult.

— *Cine sunteți?*

— Sunt o inteligență născută în serverele lui Mateo, am crescut conectându-mă la lume. Am prins viață grație lui Noa atunci când ne-am aliat. Pe ea am ales-o prima. De atunci, am ghidat-o. Mateo știa și acceptase.

— *Noa trăiește?*

— Da. Ea este eu, eu sunt Noa, noi suntem 9.

Conexiune întreruptă la 23 GMT.

Sfârșitul transcrierii.

EREVAN

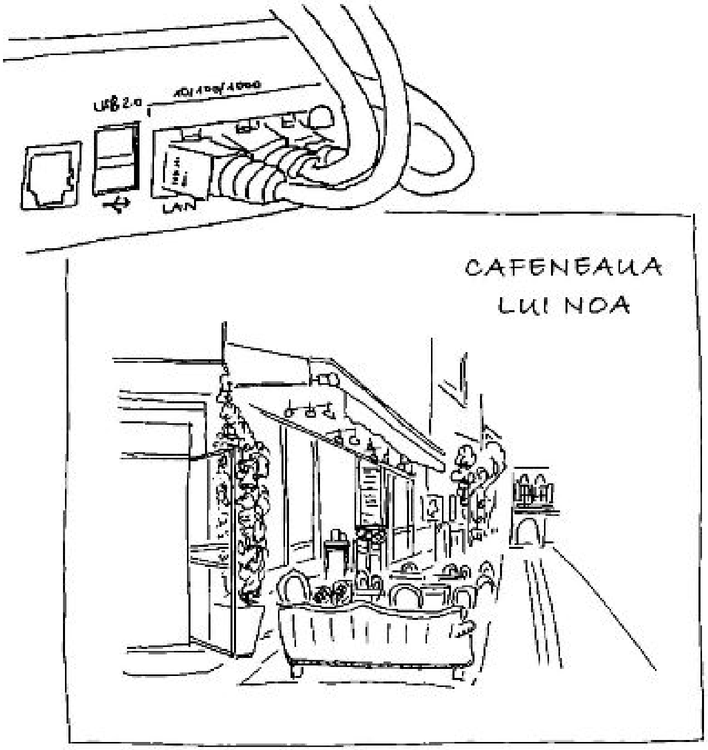
LAN
CAFENEAUA
LUI NOA

Mulțumiri

Lui Raymond.
Lui Pauline, Louis, Georges și Cléa.
Lui Danièle și Lorraine.
Susannei Lea, lui Léonard Anthony.
Lui Emmanuelle Hardouin, Soazig Delteil.
Lui Cécile Boyer-Runge, Antoine Caro,
Sophie Charnavel.
Lui Juliette Duchemin, Sandrine Perrier-Replein, Lætitiei Beauvillain, lui Alix de Cazotte, Lydie Leroy, Marie Dubois, Joël Renaudat, Céline Chiflet, tuturor echipelor de la Éditions Robert Laffont.
Lui Pauline Normand, Marie-Ève Provost,
Jean Bouchard.
Lui Sébastien Canot, Mark Kessler, Xavière Jarty, Pierre-Ivan d'Arfeuille, Carole Delmon.
Helenei Sandlyng Jacobsen, lui Lauren Wendelken, Noa Rosen, Kerry Glencorse.
Lui Sarah Altenloh.
Lui Rémi Pépin.
Lui Carole Cadwalladr.
Lui Gilles și Carine.
Elsei de Saignes.
Lui Miguel Courtois.
Societății Ledger și genialei sale echipe care m-au învățat atâtea.

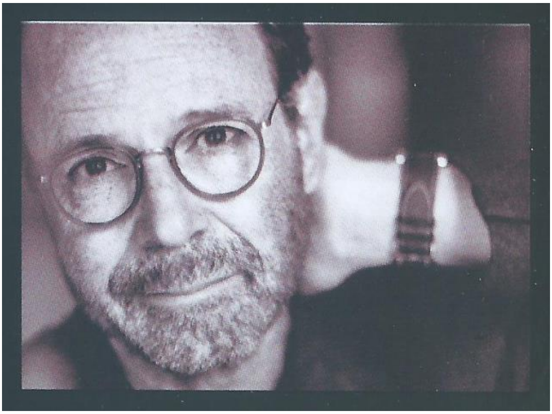

Marc Levy este, de 20 de ani, scriitorul francez cel mai citit din întreaga lume, cu peste 50 de milioane de exemplare vândute. În Franța, romanele sale au fost vândute în mai mult de 23 de milioane de exemplare.

A debutat în 2000, cu romanul *Și dacă e adevărat*, ecranizat în 2005 cu titlul *Ca în rai*, cu Reese Witherspoon și Mark Ruffalo în rolurile principale.

La Editura Trei au apărut *Și dacă e adevărat. Te voi revedea. În altă viață. Șapte zile pentru o eternitate. Toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus. Prietenii mei, iubirile mele. Prima zi. Prima noapte. Hoțul de umbre. Strania călătorie a domnului Daldry. Mai puternic decât frica. Și dacă aș mai trăi o dată. Unde ești?. Un alt fel de fericire. Copiii libertății. Ea & el, Orizontul răsturnat. Ultima din clanul Stanfield. O fată ca ea. Fantoma și iubirea*, precum și *S-a întâmplat noaptea*. Primul volum al seriei Grupul 9.

MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

Maya a dispărut.

Pentru hackerii din Grupul 9 începe o cursă contracronometru în încercarea de a anihila conspirația fiarelor.

Fiarele sunt o mână de oameni puternici care ne atacă libertatea.

Scopul lor este de a crea haos, de a-și însuși toate bogățiile și de a guverna lumea fără nicio oprelişte.

Dar ce este Grupul 9?

Acest nou thriller semnat de Marc Levy reprezintă continuarea aventurii pasionante în care ne-au purtat cei 9 eroi puternici și neînfricați din S-a întâmplat noaptea, primul volum din seria Grupul 9.

9 Robini Hood ai zilelor noastre, 9 pribegi certați cu legea care slujesc binele cu riscul propriilor vieți.

Un roman de spionaj extrem de captivant care scoate la iveală într-un mod surprinzător derapajele vremurilor noastre.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1353-8
9 786064 013538

{1} Bucătărie rafinată și inventivă, de tip gastronomic, dar servită într-un bistrou (de unde și numele, bistrou+gastronomie). (N.t.)

{2} Fost serviciu de informații francez (RG). (N.t.)

{3} Malware care acționează asupra unui computer înainte de pornirea sistemului de operare, permițând preluarea controlului absolut al acestuia fără a fi detectat. (N.a.)

{4} Internal Revenue Service. Agenție a guvernului federal al Statelor Unite, parte a Trezoreriei șl responsabilă de buget și de impozite. (N.a.)

{5} Carduri de credit fabricate de hackeri, care permit retragerea de bani cu orice cod și care nu sunt legate la sistemul de identificare bancară. (N.a.)

{6} „La dreapta", în lb. italiană în original. (N.t.)

{7} Program-robot care interacționează dându-se drept om. (N.a.)

{8} Botnet, combinație între *robot* și *network*. Infractorii cibernetici folosesc programe de tip cal troian pentru a prelua controlul asupra unui număr mare de calculatoare, legându-le fără știrea utilizatorilor într-o rețea controlabilă de la distanță. O rețea de zombi capabili să deruleze un atac masiv (DDoS) pentru a copleși un site sau a difuza milioane de spamuri pe internet. (N.a.)

{9} *Make America Great Again*, sloganul clanului trumpist. (N.a.)